

НОРА РОБЪРТС ВЪПРОС НА ИЗБОР

Превод от английски: Даниела Кьорчева, 1998

chitanka.info

ПРОЛОГ

Джеймс Слейдърман навъсено се взираше в обувките си. Беше се намръщил от момента, в който призовката на комисар Додсън го застигна в стаята на отдела тази сутрин. След като издуха дълга струя дим, Слейд смачка цигарата в каменния пепелник от лявата си страна. Тялото му почти не помръдна. Той умееше да чака.

Нали и снощи беше прекарал в чакане повече от пет часа, в тъмната и леденостудена кола, в квартал, в който си дължен да пазиш едновременно гърба и портфейла си. Бяха скучни и безполезни пет часа, тъй като наблюдението не доведе до нищо. Но пък Слейд от опит знаеше, че работата на полия се състои от безкрайни часове подготвителна работа, непоносима досада и бумащина, раздвижвани от време на време от мигове на решителни действия. И все пак предпочиташе петчасовото висене в засада пред двайсетте минути, прекарани в застланата с килим и боядисана в бежово приемна на комисаря. Миришеше на лимонов препарат за полиране, а сега вече и на неговите цигари. Клавишите на пишещата машина потропваха монотонно, докато секретарката на комисаря преписваше нещо.

Какво ли иска, по дяволите? — за пореден път се запита Слейд. През цялата си кариера старателно беше избягвал полицейските канцеларии, поради вродена неприязън към бюрокрацията. В изкачването си от редови стажант до сержант-детектив не беше имало много поводи пътищата им с Додсън да се кръстосват.

Беше се виждал с него лично за малко на погребението на баща си. Капитан Томас С. Слейдърман беше погребан с цялата слава и почести, дължими след двайсет и осем годишна служба в полицейските сили. И загинал при изпълнение на служебния си дълг. Като се замисли за този момент, Слейд си припомни, че комисарят бе проявил съчувствие към вдовицата и малката дъщеря. Беше казал нужните думи на сина. Може би, до известна степен, той изпитваше и лична скръб. В началото на кариерата си Додсън и Слейдърман са били партньори. Но още като млади пътищата им се разделили —

единият намерил пролука в чиновническата администрация, а другият жадувал за действие на улицата.

Само при още един друг случай Слейд се беше видял насаме с Додсън. Тогава лежеше в болницата, за да се възстановява от огнестрелна рана. Посещението на полицейския комисар при редови детектив доведе до приказки и шушукания, които едновременно притесняваха и дразнеха Слейд.

И сега, помисли си той, цялата служба ще разбере, че старецът го е привикал при себе си. Навъсеното му изражение стана още по-мрачно. За момент се замисли дали не е допуснал някакво нарушение на реда, после се ядоса сам на себе си, задето се държи като някое дете, привикано при директора на училището.

По дяволите всичко, каза си накрая и се опита да се отпусне. Креслото беше меко — прекалено меко и малко. За да компенсира, Слейд се облегна назад и изпъна дългите си крака. После притвори очи. Като свърши с разговора, отново трябва да помисли за наблюдението. Ако тази вечер приключи с него, ще разполага с няколко вечери, които да прекара пред машината. С малко късмет — и поне месец непрекъсната работа — би могъл да довърши романа. Като се абстрахира от обстановката край себе си, той мислено си припомни главата, над която работеше в момента.

— Сержант Слейдърман?

Подразнен, че го прекъсват, Слейд вдигна очи. Изражението му бавно се проясни. Изведнъж осъзна, че си е губил времето да се взира в пода, докато секретарката на комисаря предлага далеч по-приятна гледка. На устните му моментално се отразиха оценката и закачливия намек.

— Комисарят иска да ви види — отвърна на усмивката му секретарката. Прииска ѝ се да я беше погледнал така и преди, вместо да седи нацупено, без да продума. Имаше лице, към което никоя жена не би останала равнодушна — малко тясно и ъгловато, с тъмен цвят на кожата, който идваше от италианските му предци по майчина линия. Докато мълчеше, устните му изглеждаха строги, но сега, когато се усмихна, издаваха едновременно обещание и страст. Черна коса и сиви очи са неустоима комбинация, помисли си тя, особено ако косата е гъста и малко непокорна, а очите са тъмносиви и загадъчни. Интересна

възможност, каза си момичето, докато наблюдаваше как Слейд надига дългото си, стройно тяло от креслото.

Докато я следваше към дъбовата врата, той забеляза, че безименният пръст на лявата ѝ ръка е свободен. Разсеяно си помисли, че може да ѝ поиска телефонния номер на излизане. Тази мисъл потъна в дъното на съзнанието му, докато го въвеждаше в кабинета на комисаря.

На дясната стена висеше литография на Перильо — самотен каубой, яхнал рисувано пони. Лявата стена беше отрупана с поставени в рамки снимки, грамоти и дипломи. Дори да намираше съчетанието за странно, Слейд с нищо не го показва. Бюрото, разположено с гръб към прозореца, беше изработено от тъмен дъб. Върху него имаше спретнати купчинки документи, златна писалка и комплект моливи, както и тройна рамка за снимки. Зад всичко това седеше Додсън — тъмнокос, спретнат, дребен мъж, който винаги му беше приличал повече на енорийски свещеник, отколкото на комисар от Нюйоркската полиция. Очите му имаха ведър син цвят, а страните му блестяха от здравословна руменина. В косите му се прокрадваха леки сребристи нишки. Като цяло, Додсън представляваше олицетворение на доброжелателна любезност. Но бръчките по лицето му не бяха издълбани от добродушен смях.

— Сержант Слейдърман! — Додсън посочи с ръка един от столовете и се усмихна. Същата конструкция като баща си, помисли си за момент, докато го наблюдаваше как сяда. — Много ли те накарах да чакаш?

— Малко.

Също като баща си, отново си каза Додсън и сдържа усмивката си. С тази разлика, че според слуховете, действителните интереси на сина са в писането, а не в полицейската работа. Том винаги бе отхвърлял тази възможност, спомни си Додсън. „Момчето ми е ченге, също като стареца си. Адски добро ченге.“ В този момент Додсън залагаше именно на това.

— Как е семейството? — запита небрежно, без да отделя от него проницателните си сини очи.

— Добре е, благодаря, сър.

— На Джанис харесва ли ѝ в колежа? — Предложи му пура. Слейд отказа и Додсън запали една за себе си. Слейд изчака, докато

димът се разнесе във въздуха, и едва тогава отговори. Как пък е разбрал Додсън, че сестра му е в колеж?

— Да, харесва й.

— Как върви писането?

Трябваше да събере целия си професионален тренинг, за да не издаде изненадата си от въпроса. Очите му останаха ясни и спокойни, също както и гласът му.

— Мъча се.

Няма време за излишни приказки, помисли си Додсън и тръсна пепелта от пурата. Момчето вече напират да си върви. Но в качеството си на комисар той имаше предимство. Дръпна още веднъж бавно от пурата и се загледа как димът се вие нагоре към тавана.

— Прочетох онзи кратък разказ в „Мирър“ — продължи Додсън.
— Много хубав беше.

— Благодаря. — Каква, по дяволите, е целта на всичко това? — нетърпеливо си помисли Слейд.

— С романа не ти ли провървя?

Очите на Слейд за момент едва забележимо се присвиха.

— Още не.

Додсън се облегна назад, дъвчейки пурата между зъбите, докато внимателно изучаваше мъжа насреща си. И физиономията му е като на баща му. Слейд имаше същото тясно лице, което изглеждаше едновременно интелигентно и сурово. Зачуди се дали и синът може да се усмихва със същия обезоръжаващ чар като баща си. Обаче очите бяха като на майка му — тъмносиви и сериозни, способни да скриват чувствата си. А и беше видял досието му, продължи разсъжденията си Додсън. Може и да не е бляскав полицай като баща си, но е професионалист. И, слава Богу, не толкова импулсивен. След годините, прекарани в силите на реда, последните три от които в отдела за убийства, Слейд можеше да се счита за закален боец. Ако един детектив не е свършен на трийсет и две, той е мъртъв. Слейд имаше репутацията на хладнокръвен, може би дори съвсем мъничко повече от обичайното, но арестите му минаваха чисто. Додсън нямаше нужда от човек, който си търси белята, а от такъв, който знае какво да прави, когато се наложи.

— Слейд... — Позволи си на устните му да трепне лека усмивка.
— Така те наричат, нали?

— Да, сър. — Фамилиарното обръщение го накара да се почувства неловко; усмивката събуди подозрението му.

— Сигурен съм, че си чувал за съдията Лорънс Уинзлоу.

Любопитството му се пробуди и той бързо прерови паметта си.

— Ръководеше Апелативния съд на Ню Йорк, преди да го изберат за председател на Върховния съд на щата Кънектикът преди около петнайсет години. Умря от сърдечен удар преди четири или може би пет години.

Факти и цифри, каза си Додсън. Момчето не си пилее думите.

— Беше също и дяволски добър юрист, съдия, който разбираше пълното значение на правосъдието. Добър човек. Жена му се омъжи повторно преди две години и живее в Южна Франция.

— И какво от това? — с подновено нетърпение си помисли Слейд, докато Додсън мрачно се взираше през рамо.

— Аз съм кръстник на дъщеря му Джесика. — Все същият въпрос премина в съзнанието на Слейд, когато Додсън отново прикова поглед в него. — Живее в семейната къща близо до Уестпорт. Красиво място — на един хвърлей разстояние от брега. Тихо, спокойно. — Започна да барабани с пръсти върху бюрото. — Предполагам, че за един писател ще изглежда много привлекателно.

Слейд усети някакво неприятно предчувствие.

— Възможно е. — На сватовник ли си играе старецът? Слейд едва не се разсмя на глас. Не, прекалено глупаво е.

— През последните девет месеца имаше поредица от кражби в цяла Европа. — Внезапната смяна на темата така стресна Слейд, че изненадата ясно си пролича на лицето му. Бързо се овладя и повдигна едната си вежда, без да продума. — Големи кражби — продължи Додсън. — Главно от музеи — скъпоценности, монети, марки. Франция, Англия, Испания и Италия — всички бяха засегнати. Разследването кара съответните служби да смятат, че откраднатите предмети са били вкарани контрабандно в Щатите.

— Контрабандата е към федералните — лаконично вметна Слейд. Освен това, допълни наум, няма нищо общо с детектив от отдела за убийства или с някаква разглезена съдийска щерка. Хрумна му друга неприятна мисъл, която бързо отмина.

— Контрабандата е към федералните — повтори Додсън с малко по-любезен тон, отколкото на Слейд му се нравеше. Опря върховете на

добре поддържаните си пръсти и се вгледа в младия човек над тях. — Имам някои приятели в бюрото. Поради... деликатния характер на този случай те се свързаха с мен. — Изчака за момент — достатъчно, ако Слейд иска да каже нещо — след това продължи: — Някои важни улики в процеса на разследването насочват към малък, уважаван антикварен магазин. От Бюрото знаят, че действа посредник. От информацията, с която разполагам, разбирам, че са стеснили обхвата на възможните разтоварни депа и този магазин е един от... малкото набелязани — завърши сухо. — Смята се, че е замесен някой отвътре. — Замълча и намести рамката със снимките върху бюрото си. — Искат да вкарат някой в операцията, за да не допуснат този път посредникът да им се изплъзне. Много е хитър — изрече замислено, почти на себе си Додсън. Още веднъж даде възможност на Слейд, ако желае да каже нещо и отново продължи, след като събеседникът му остана мълчалив. — Според тях, стоката се укрива много хитро в някой от антикварните предмети, после се експортира от съответната страна до този магазин, изважда се и се предава по-нататък.

— Изглежда, федералните владеят положението. — Едва прикривайки нетърпението си, Слейд посегна за цигара.

— Има едно-две усложнения. — Додсън изчака изсъскването и пламъчето на кибрита. — Няма конкретни доказателства и не е известно името на главатаря на организацията. Знаят се няколко съучастници, но искаме да хванем него... или нея — добави меко. — Тонът му накара Слейд да наостри уши. Не се впрягай, каза си той. Това няма нищо общо с теб. Преглътна въпроса, който изплува в главата му, дръпна от цигарата и зачака. — Съществува и един по-деликатен проблем. — За първи път, откакто беше влязъл в стаята, Слейд забеляза нервното напрежение на Додсън. Комисарят взе златната си писалка, повъртя я между пръстите си, после отново я пхна в гнездото ѝ. — Антикварният магазин, за който се смята, че е замесен, е собственост и се управлява от кръщелницата ми.

Тъмните вежди се повдигнаха, но очите под тях не издадоха нищо.

— Дъщерята на съдията Уинзлоу.

— По принцип се смята, че Джесика не знае нищо за незаконната дейност в магазина ѝ — ако изобщо има такава. — Додсън отново посегна към писалката и този път я улови за краищата между

ръцете си. — Знам, че е напълно невинна. Не само защото ми е кръщелница — побърза да продължи, предугаждайки мислите на Слейд, — но и защото я познавам. Тя е абсолютно честна, също както и баща ѝ. Джесика се прекланя пред паметта на Лари. А и — той внимателно положи писалката — едва ли се нуждае от парите.

— Едва ли — измърмори Слейд и си представи разглезената наследница, разполагаща с излишно време и пари. Контрабанда заради тръпката, каза си наум. Малко разнообразие между пазаруването, партитата и самолетните полети.

— Бюрото затяга обръча — подхвана отново Додсън. — През следващите няколко седмици цялата бъркотия може да ѝ се стовари на главата. Може да се окаже опасно за нея. — Слейд сдържа презрителното си изсумтяване. — Дори незнанието ѝ няма да я защити, ако събитията получат развитие — в случай, че магазинът ѝ е замесен. Опитах се да я убедя да дойде на гости в Ню Йорк, но... — Не довърши думите си и на лицето му се изписа шеговито отчаяние. — Джесика е голям инат. Твърди, че била много заета. Казва, че аз трябвало да ѝ ида на гости. — Додсън поклати глава и изпусна нещо като въздишка. — Помислих и за това, но присъствието ми в този момент може да провали разследването. И все пак смятам, че Джесика се нуждае от защита. Дискретна защита. Някой, който е обучен да се справя в такава ситуация, който може да остане край нея, без да събуди подозрения. — В очите му трепна лека усмивка. — Някой, който може да подпомогне разследването отвътре.

Слейд се намръщи. Този разговор все по-малко му се нравеше. Без да бърза особено, той загаси цигарата.

— И как очаквате да го направя?

Додсън се усмихна открито. Раздразнението в гласа на Слейд му допадаше не по-малко от откритостта му.

— Джесика ще направи, каквото поискам — до известна степен. — Облегна се в мекото кожено кресло и отново се отпусна. — Напоследък се оплакваше от хаоса в библиотеката си и че все нямала време да я подреди и опише. Ще ѝ се обадя и ще ѝ кажа, че изпращам сина на мой и на баща ѝ стар приятел. Това между другото е вярно — вметна той. — Том и Лари се запознаха преди години. Легендата ти е съвсем проста — ти си писател, който има нужда от спокойно

убежище за няколко седмици и който в замяна ще подреди библиотеката ѝ.

Погледът на Слейд беше потъмнял, докато траеше непринуденото словоизлияние на Додсън.

— Пълномощията ми...

— Малко бумащина — небрежно го прекъсна Додсън. — Можем да се погрижим за това. В края на краищата момчетата от Бюрото ще метнат примката, когато му дойде времето.

— Значи от мен се очаква да играя ролята на библиотекар и бавачка — презрително изсумтя Слейд. — Вижте, комисар, ей толкова ми остава да разкрия убийството на Битронели — допря с красноречив жест палеца и показалеца си той. — Ако...

— Дано да си — отново го прекъсна Додсън, но този път с метална нотка в гласа. — Пресата отдели доста време, за да тръби колко е глупава нюйоркската полиция по повод на този случай. И ако наистина си толкова просто — продължи, преди Слейд да успее да изкаже яростния си протест, — ще можеш да заминеш за Кънектикът след два-три дни. Бюрото иска да разполага с полицай вътре. Полицай, който знае да си държи отворени очите и ушите. Проучиха те и одобряват избора ми.

— Страхотно — промърмори Слейд и закрачи из стаята. — Аз съм специалист по убийства, а не по грабежи.

— Ти си полицай — лаконично изрече Додсън.

— Да. — Да стане бавачка на някаква малка снобка, мрачно си помисли Слейд, която или се занимава с контрабанда за забавление, или е толкова сляпа, че не вижда какво се върши под носа ѝ. — Страхотно — измърмори отново.

Веднъж Джанис да завърши колежа, каза си наум, може да напусне полицията и да се отдаде на писането. Беше уморен от работата. Уморен от нещастieto, с което се сблъскваше почти всеки ден от живота си. Уморен от мръсотията, безсмислието, уморен от долните човешки отрепки, с които бе принуден да се разправя. И уморен да вижда израза на облекчение в очите на майка си всеки път, когато се връщаше у дома. Примири се с въздишка. Може пък две-три седмици в Кънектикът да се окажат приятна промяна. Във всеки случай, някаква промяна.

— Кога? — запита и се извърна отново към Додсън.

— Вдругиден — спокойно отвърна той. — Ще ти дам пълни инструкции, после ще се обадя на Джесика и ще ѝ кажа да те очаква.
Слейд сви рамене и отново седна на мястото си, за да го изслуша.

ПЪРВА ГЛАВА

Есента вече багреше дърветата и се долавяше във въздуха. На фона на яркосиньото небе цветовете изглеждаха живи и наситени. Лентата на шосето пресичаше хълмовете и криволичеше на изток към Атлантика. Шибацият през прозореца на колата вятър беше хладен и напоен с ухания. Слейд се питаше откога не е подушвал такава свежест. Няма я градската миризма на пот и изгорели газове. Когато издадат книгата му, може би ще успее да премести майка си и Джанис извън града — някоя къща в провинцията или може би на крайбрежието. Все тези „когато“ или „веднага щом“. Не можеше да си позволи да мисли „ако“.

— Още една година в полицията — още една година, за да изкара таксата за обучение — и после... Слейд поклати глава и включи радиото. Няма смисъл да мисли за следващата година. Не беше дошъл в Кънектикът, за да се наслаждава на гледката. Това е само поредната задача — и то неприятна.

Джесика Уинзлоу, припомни си мислено, на двайсет и седем години. Единствено дете на съдията Лорънс Уинзлоу и Лорейн Нордън Уинзлоу. Завършила Редклиф, старши отговорник на випуска. Сигурно е била и старши отговорник на клакьорките, помисли си със сумтене. Винаги изтупана и с конска опашка. Пуловери от „Ралф Лорън“ и обувки от „Гучи“.

Помъчи се да бъде обективен и продължи преговора си. Преди четири години открива магазин. Допреди две сама купува повечето неща. Добро извинение да се развяваш из Европа, помисли си отново и натисна запалката на колата.

Майкъл Адамс, помощникът на Джесика Уинзлоу и нейният настоящ доставчик. На трийсет и две, възпитаник на Йейл. Математика, замисли се Слейд и изпусна дима, който излетя през отворения прозорец. Син на Робърт и Мариън Адамс, още една известна фамилия в Кънектикът. Без твърди доказателства, но Слейд

беше инструктиран да го държи под око. Като главен доставчик Адамс имаше идеалната възможност да организира операцията зад океана.

Дейвид Райе, помощник в магазина от осемнайсет месеца. На дваайсет и три. Син на Елизабет Райе, икономката в дома на семейство Уинзлоу. Според думите на Додсън, често му се поверява да управлява магазина сам. Това би му осигурило възможност да движи местната организация.

Слейд последователно си припомни целия списък с персонала на Уинзлоу. Градинар, готвач, икономка, дневна прислужница. Мили Боже, помисли си с отвращение. Всичко това само за един човек. Сигурно няма да знае как да свари яйце дори от това да зависи животът ѝ.

Портата към къщата стоеше отворена. Имаше достатъчно място, за да преминат две коли едновременно. Слейд изви по широката макадамова алея между избуяли, но вече прецъфтели азалии. Чу се внезапна птича песен, после тишина. Измина почти четвърт миля, преди да стигне пред самата къща.

Беше голяма, но трябваше да признае, че не изглеждаше потискаща. Тухлите бяха стари, избелели от слънцето и морския въздух. Над един от комините върху наклонения покрив се виеше дим. Забеляза, че сивите капаци не бяха с чисто декоративна цел, а можеха да служат при буря. Усети мириса на хризантеми още преди да ги е видял.

Цветовете им бяха огромни, засадени покрай основите на къщата. Имаше ръждивокафяви, златисти и бакърени и това допълнително подчертаваше ярката червенина на храстите. Остана запленил от тази гледка, както и от омайния мирис на пушека от дърва. Не ставаше дума за безделие, а за спокойствие. Той твърде рядко бе разполагал с него. Отърси се от тези настроения и се изкачи по стъпалата към входната врата. Вдигна ръка и силно удари с юмрук. Мразеше звънците.

След по-малко от минута вратата се отвори. Наложил се да погледне надолу — доста по-надолу — за да забележи дребната жена на средна възраст с приятно слабовато лице и прошарени коси. Долови ухание на боров препарат за чистене, който му напомни за кухнята на майка му.

— Какво обичате? — Акцентът бе категорично от Нова Англия.

— Аз съм Джеймс Слейдърман. Мис Уинзлоу ме очаква.

Жената го огледа внимателно с предпазливи черни очи.

— Трябва да сте писателят — обяви накрая, очевидно не особено впечатлена. Отстъпи назад и го пропусна да влезе.

След като вратата се затвори зад него, Слейд огледа входното фойе. Подът не беше застлан — лакиран светъл дъб, по който се забелязваше известно износване под старателното полиране. На облепените с тапети в цвят на слонова кост стени висяха няколко картини. Върху висока кръгла масичка беше поставена бледозелена стъклена купа, препълнена с есенни цветя. Нямаше открито демонстриране на богатство, но то се усещаше. Беше виждал в някаква книга репродукция на една от картините вдясно. Синият шал, небрежно праметнат на перилата на стълбите, беше от фина коприна.

Слейд се канеше отново да се обърне към икономката, но в този момент вниманието му бе привлечено от трополене по стъпалата.

Тя сливаше тичешком по извитата стълба сред вихър от развети руси коси и разлюлени поли. Отекването на токчета върху дърво наруши покоя на къщата. Слейд изпита внезапно усещане за скорост, движение и енергия.

— Бетси, ще държиш Дейвид в леглото, докато температурата спадне. Да не си посмяла да го пуснеш да става. По дяволите! По дяволите! Ще закъснея! Къде са ми ключовете?

На десет сантиметра от Слейд тя внезапно натисна спирачки и почти загуби равновесие. Той автоматично протегна ръка, за да я задържи. Останала без дъх, тя вдигна поглед от ризата му и се взря в него.

Имаше изящно лице — чиста кожа, овално, деликатно, с едва загатнати скули, които му придаваха донякъде примитивна решимост. Индианци? Викинги? — запита се той. Или може би келти? Очите ѝ бяха големи, с цвят на отлежало уиски, разположени под любопитно извитите в момента вежди. Между тях се забелязваше съвсем лека бръчица. Линията на упорството, отбеляза Слейд. И сестра му имаше такава. Дребничка е, забеляза той. Върхът на главата ѝ едва стигаше до рамото му. Уханието ѝ напомняше за есен — някакъв мускусен мирис на цветя и дим. Усещаше слабата ѝ ръка под тънкия вълнен блейзър. Почувства обзелия го трепет — реакция на мъж към жена — и бързо я пусна.

— Това е господин Слейдърман — обяви Бетси. — Онзи писател.

— О, да! — Усмихна се и леката бръчица между веждите изчезна. — Чичо Чарли ми каза, че ще пристигнете.

На Слейд му беше нужен един момент, за да свърже чичо Чарли с Додсън. Без да е сигурен дали преглъща ругатня или смях, Слейд пое протегнатата ѝ ръка.

— Чарли ми каза, че имате нужда от малко помощ, мис Уинзлоу.

— Помощ — вдигна очи и се прокашля тя. — Да, и така би могло да се каже. Библиотеката... Вижте, съжалявам, че се налага да вървя точно когато пристигате, но помощникът ми е болен, а доставчикът ми е във Франция. — Вдигна китката си и направи гримаса към часовника. — Имах уговорка с клиент в магазина за преди десет минути.

— Не се притеснявайте. — Ако тази разсеяна дама може да върти бизнес, аз ще трамбовам доброволно по улиците, реши той, но в същото време ѝ се усмихна любезно. — Така ще имам възможност да се настаня.

— Чудесно. Тогава ще се видим отново на вечеря. — Огледа се и отново изруга за ключовете.

— В ръката ви — обади се Слейд.

— Глупачка! — Джесика с въздишка разтвори стиснатите си пръсти и погледна ключовете в дланта си. — Колкото повече бързам, толкова по-зле става. — Вдигна развеселено поглед към него и отметна косата от раменете си. — Моля ви, не се занимавайте с библиотеката днес. Може толкова да се уплашите, че да избягате, преди да съм успяла да загляда нещата. Бетси... — Джесика хвърли поглед през рамо, докато тичаше към вратата. — Кажи на Дейвид, че е уволнен, ако стане от леглото. Чао!

Вратата се затръшна след нея. Бетси изцъка с език.

Десет минути по-късно Слейд вече оглеждаше покоите си. Бяха почти колкото апартамента, в който беше отраснал. На пода в спалнята имаше избелял килим, който разпозна, че не е стар, а старинен. В малката камина от черен мрамор спретнато бяха подредени дърва, готови за разпалване. Мина във всекидневната и видя стабилно бюро, върху което се мъдреха ваза с хризантеми, бронзово преспание и перодръжка с паче перо. Без никакво колебание той ги разчисти, за да направи място за пишещата си машина.

Ако успее да подреди нещата, писането ще бъде не само прикритие. Когато няма да е бавачка, би могъл да свърши малко работа. Разбира се, трябва да се занимава и с библиотеката. Слейд въздъхна отчаяно и обърна гръб на машината, за да слезе отново на долния етаж. Премина през стайте, като запаметяваше разположението им с окото на полицай и описанието им с въображението на писател.

При този първоначален оглед на етажа Слейд не можа да открие никакъв недостатък във вкуса на Джесика. Само новобогаташите залагат на външната показност. Госпожица Уинзлоу предпочиташе меките тонове и изчистените линии. Същото важи и за дрехите ѝ, помисли се той, припомняйки си сиво-кафеникавия цвят на блейзера и полата ѝ. Но пък блузата, която носеше, беше в наситено, почти яркозелено. Това просто може да е признак за нещо друго.

Слейд спря, за да прокара пръсти по повърхността на пианото от палисандрово дърво. В сравнение с него простото очукано пиано, над което майка му така трепереше, ставаше само за разпалки. Сви рамене и мина към следващата врата.

Библиотеката. Докато оглеждаше най-голямата частна сбирка от книги, която беше виждал в живота си, той почувства миризмата на стара кожа и прах. За първи път, откакто беше влязъл в кабинета на Додсън, Слейд изпита удоволствие. Един бърз преглед му разкри, че книгите са доста четени, но и поставени подредени без никакъв ред. Прекоси стаята и изкачи стълбичките до второто ниво. Изобщо не са подредени, а само напъхани. Плъзна дългия си пръст по редицката томове — Робърт Бърнс се прекатури върху роман на Кърт Вонегът.

Много работа, каза си Слейд. Която би могла да му достави удоволствие, ако беше единствената му цел. Огледа се продължително около себе си и после разсеяно измъкна една книга. В момента нищо не може да направи за Джесика Уинзлоу, помисли си и се настани да почете.

Джесика рязко изви на паркинга пред магазина си, изпълнена с облекчение, че го вижда празен. Очевидно, клиентът ѝ бе закъснял повече от нея. Или пък се бе уморил да я чака, и си бе тръгнал, намръщи се леко. Като се проклрнаше полугласно, тя забърза да отключи входната врата. Мина бързо от прозорец на прозорец, като вдигаше наред всички щори. Без да забавя крачка, влезе в задната стая,

хвърли чантата си и напълни малкото чайниче с вода. Отсипа малко на упорития бръшлян на задния прозорец и едва след това постави чайника на котлона. Беше стигнала почти до средата на стаята, когато се върна, за да запали газта под него. Вече доволна, влезе в основното помещение на магазина.

Не беше голямо, но пък и Джесика никога не беше имала такова намерение. Уютно, интимно. Да, точно така — помисли си тя, с нейния отпечатък върху него. Магазинът беше повече от бизнес за нея — той бе постижение и обич. Деловата част — фактури, сметки, счетоводни книги — тя поддържаше педантично. Целият ѝ организаторски капацитет бе насочен в магазина и това вероятно беше причината за липсата на порядък във всичко останало.

Магазинът бе център на живота ѝ — така бе от мига, в който се захвана с него. Първоначално се нуждаеше от нещо, което да даде цел на живота ѝ след завършване на колежа. Идеята за магазина се беше зародила бавно, после се разрасна и избуя. Джесика беше твърде предприемчива, притежаваше твърде много енергия, за да изчаква. Веднъж решила да започне свой бизнес, тя действаше бързо. А после същата тази предприемчивост и енергия го задвижиха. Излезе на печалба. Самите пари не бяха най-важното, но фактът, че са изкарани от нейния магазин, означаваше много за нея.

Беше прекарала шест месеца в кръстосване на Нова Англия, а после и Европа, за да открие нужните неща. Целта ѝ не беше голямото количество стоки, а специалните стоки. Реакцията след отварянето беше малък поток от посетители, главно приятели и приятели на приятелите. Мълвата, че дъщерята на съдия Уинзлоу е открила магазин, събуди интереса и на търсачите на сензации. Джесика нямаше нищо против. Клиентът си е клиент, а доволният клиент е най-добрата реклама.

През първите две години сама се справяше с магазина. Всъщност никога не се беше замисляла, че работата може да се разрасне извън нейните възможности. Когато това стана, тя нае Майкъл Адамс, за да се занимава с покупките извън страната. Беше очарователен, способен и ерудиран. Жените клиентки го обожаваха. Постепенно отношенията им бяха прераснали от чисто делови в приятелство и нежна привързаност.

Тъй като бизнесът продължаваше да процъфтява, Джесика взе на работа и Дейвид Райе. Беше още почти момче, без определена цел, достатъчно отегчен, за да си навлече неприятности, ако така се завъртят нещата. Джесика го взе, защото бяха израснали заедно. Впоследствие започна да разчита на него. Много го биваше със сметките и никога не се уморяваше от дребните подробности. Притежаваше някакъв практичен усет, който го правеше много полезен в работата.

Практичен усет, замислено си повтори Джесика. Джеймс Слейдърман. Странно, че точно този термин я накара да си спомни за него. Дори при краткото им разминаване на стълбите усети нещо у него. То ѝ казваше, че това е мъж, който знае как да се справя — в бизнеса, може би. На улицата, определено. Изсмя се тихичко и пъхна ръце в джобовете. Хайде сега, това пък откъде ѝ хрумна?

Пръстите, които я уловиха за ръката, бяха силни. Имаше стегнато телосложение. Но не, беше в очите му, каза си тя. Имаше нещо... твърдо в очите му. Само че не се почувства отблъсната или уплашена, а привлечена от тях. Дори и когато я погледна в онези първи три-четири секунди с проникателност, която сякаш проникваше под кожата ѝ, пак не изпита страх. Защитена, това е думата. Накара я да се почувства защитена. Много странно, прехапа долната си устна Джесика. Защо изведнъж се почувства защитена, когато въобще не се нуждае от защита?

Вратата на магазина се отвори със звън. Джесика изостави размишленията и се извърна.

— Мис Уинзлоу, извинявам се. Много закъснях.

— Няма нищо, господин Чеймбърс. — За момент си помисли да му каже, че и самата тя е закъснела, но после се отказа. Няма да му навреди, че не знае. Зад нея чайникът изсвири. — Тъкмо приготвям чай. Защо не ми направите компания, преди да разгледаме новите кутийки за енфие.

Чеймбърс свали доста претенциозната шапка от оплешивяващата си глава.

— Чудесно. Много съм ви благодарен, че ми се обаждате, когато получавате нова стока. — Усмихна се и разкри добре поддържани зъби.

— Нали не мислите, че ще оставя някой друг да види кутийките за енфие преди вас? — Джесика стоеше в кухнята и разливаше вряла вода в чашите. — Майкъл ги е открил във Франция. Има две, които смятам, че особено ще ви заинтересуват.

Предпочита по-богато украсените, помисли си с усмивка Джесика, докато вдигаше подноса. Харесваше излишно натруфените малки кутийки, които някога носели мъжете с дантелени маншети. Загледа се в ниската, набита фигура на Чеймбърс и се запита дали не се изживява като някой галантен кавалер, или може би като конте от епохата на Регентството. Влечението му към кутиите за енфие обаче го бе превърнало в редовен клиент, който неведнъж беше препоръчвал магазина ѝ на други хора. Пък и е доста сладък със своята превзетост, отново си помисли тя, докато поставяше подноса на масата.

— Захар?

— Ох, не би трябвало — потупа едрата си талия Чеймбърс, — но може би една бучка. — Погледът му бързо се плъзна по краката ѝ и Джесика ги кръстоса. Жалко, помисли си той и въздъхна вътрешно, че не съм с двайсет години по-млад.

По-късно си тръгна щастлив с две кутийки за енфие от осемнайсети век. Преди да успее да попълни фактурата, Джесика чу бръмчене на кола. Погледна навън и видя как големият камион за доставки завива към магазина. Прочете надписа отстрани и леко се намръщи. Можеше да се закълне, че стоката, която Майкъл беше напазарувал, трябва да пристигне едва на следващия ден.

Щом разпозна шофьора, тя му махна и тръгна към входната врата, за да го посрещне.

— Привет, мис Уинзлоу.

— Здравсти, Дон. — Пое товарителницата, която ѝ подаде, като измърмори нещо за това, че го е очаквала чак утре.

Той сви рамене.

— Господин Адамс ускори работата.

— Хм. — Продължи да разглежда списъка, като подрънкваше с ключовете в джоба си. — Е, изглежда, този път е надминал себе си. И още една доставка в събота. Не знам... О! — Очите ѝ светнаха от удоволствие, попадайки на един от предметите. — Писалище! От епохата на кралица Ана. Смятах да кажа на Майкъл да се оглежда за нещо такова, после забравих. Трябва да е пръст на съдбата. — Разбира

се, първо трябва да го разопакова, поне да го погледне. Не, най-добре да следва импулса си, реши Джесика. Усмихна се и отново насочи вниманието си към шофьора. — Другото остава тук, но това отива у дома. Имаш ли нещо против?

— Ами...

Лесно е да постигнеш своето с усмивка. Джесика вече виждаше бюрото в предния салон.

— Ако няма да те затрудни много... — добави тя.

Шофьорът пристъпи от крак на крак.

— Предполагам, че може да стане. Джо няма да има нищо против. — Вдигна палец към партньора си, който вече беше отворил широката двойна врата на камиона.

— Благодаря. Наистина оценявам жеста. Писалището е точно това, което търсех.

И с чувство на победител, Джесика влезе в задната стая за още чай.

Както обикновено, Джесика се втурна през входната врата.

— Бетси! — Преметна чантата си на колонката в основата на стълбището. — Пристигна ли? — Без да дочака отговора, тя се втурна към предния салон.

— Откакто станяхте на шест, все ви повтарям да не бързате толкова — излезе откъм салона Бетси и препречи пътя ѝ. — Тогава поне ходехте с прилични обувки.

— Бетси! — Джесика я дари със силна, припряна прегръдка, която издаваше едновременно нетърпение и привързаност. — Пристигна ли?

— Да, пристигна, естествено. — Икономката издърпа престилката си, за да я оправи. — И си стои в салона, точно както ми заръчахте. И там ще си остане, независимо дали ще вървите нормално, или ще тичате като луда.

Джесика вече беше профучала покрай нея.

— О, прекрасно е! — Нежно прокара пръст по дървото, после бързо се зае да го огледа от всички страни. Беше изящно, ефирно произведение. Бюро за жена. Джесика отвори наклонения капак и въздъхна при вида на непокътнатата му вътрешност. — Наистина е прекрасно! Чакай само Дейвид да го види! — Отвори едно от вътрешните чекмедженца. То се плъзна гладко. — Точно такава си

търсех. Какъв късмет, че Майкъл е попаднал на него. — Клекна и прокара ръка по едното от изваяните му крачета.

— Хубаво е — потвърди Бетси и си помисли, че резбата ще отвори допълнителна работа при бърсането на прах. — Но се обзалагам, че можехте да го продадете и за доста хубави пари.

— Предимството да имаш магазин е, че можеш да запазиш част от стоката за себе си — изправи се Джесика и отново затвори капака. Трябва му само някаква интересна малка мастилница или може би някоя порцеланова кутийка, която да постави отгоре.

— Вечерята е почти готова.

— О, вечерята! — Джесика тръсна глава и се върна към реалността. — Господин Слейдърман... — Цял ден не му обърнах внимание. — Горе ли е?

— В библиотеката — нацупено обяви Бетси. — Цял ден. Дори не излезе за обяд.

— Олеле! — Джесика прокара ръка през косата си. Не приличаше на мъж, който ще прояви особено търпение към безпорядъка. — Наистина ми се искаше аз да го въведа там. Е, ще се наложи да използвам чара си, за да не го загубим. Какво има за вечеря? — попита през рамо.

— Задушени свински котлети и картофено пюре.

— Това трябва да помогне — промърмори Джесика и се насочи към вратата на библиотеката.

Бавно я открехна, колкото да промуши главата си. За някои неща, помисли си тя, човек не трябва да бърза. Беше седнал на дългата работна маса, заобиколен от купчини с книги. Пред него лежеше дебел бележник, а моливът в ръката му беше застинал някъде по средата. Косата му падаше над челото, но видя съсредоточено свъсените му вежди. Или сърдито, каза си Джесика и извади най-чаровната си усмивка.

— Привет!

Той погледна нагоре и я прикова с очи. Настойчивостта им предизвика лекото ѝ потръпване. Прие го, заинтригувана от усещането. Без да съзнава, усмивката ѝ се стопи в объркано изражение.

Кой е този мъж? — запита се тя. Решителността и любопитството ѝ я накараха да прекоси цялата стая. Лампата на масата хвърляше лъч светлина върху лицето му, осветявайки устните му,

докато очите му оставаха в сянка. Този път не се почувства защитена, а неспокойна. Продължи да се приближава към него.

— Голяма бъркотия е тук — лаконично изрече Слейд и остави молива. По-добре да атакува, отколкото да си позволи да се възхищава на красотата ѝ. — Ако така поддържате и магазина си... — направи неопределен жест. — Цяло чудо е, че не сте фалирали.

Конкретната забележка освободи напрежението от раменете ѝ. Не е имало нищо лично в този поглед, успокои се сама. Глупаво беше да мисли това.

— Знам, че е ужасно — съгласи се Джесика и отново се усмихна. — Надявам се, че няма да постъпите по най-разумния начин, като си заминете. — Внимателно опря хълбок на масата, преди да вдигне наслука една от книгите. — Обичате ли предизвикателствата, господин Слейдърман?

Смееше се, забеляза той. Или поне очите ѝ се смееха. Но ясно долови, че се смее на себе си. Устните му неохотно трепнаха в усмивка, докато се опитваше да я разгледа. Може и да е невинна — може и да не е. Той не хранеше същата сляпа вяра като комисаря. Но беше красива и му харесваше. Слейд реши, че ще му бъде трудно да се справи с харесването.

Въздъхна дълбоко и огледа стаята. Какъв избор има?

— Ще взема да се съжаля над вас, мис Уинзлоу... Страшно обичам книгите.

— Аз също — започна тя, но се наложи да се справи с още един от откритите му, невъзмутими погледи. — Наистина! — настоя през смях. — Просто не съм подредена. Договорихме ли се, господин Слейдърман? — подаде му тържествено ръка.

Той я стрелна с поглед — нежна и изискана, също като името и гласа ѝ. Проклинайки за миг съдбата, която беше определила комисаря за неин кръстник, Слейд пое ръката ѝ в своята.

— Договорихме се, мис Уинзлоу.

Джесика се смъкна от масата, като задържа ръката му между своите, когато той се опита да я изтегли. Някак си предварително знаеше, че ще бъде корава и силна.

— Какво мислите за задушени свински котлети?

Бяха крехки и вкусни. Слейд излапа три, след като стомахът му си спомни, че е пропуснал обема. Да, помисли си той след парчето

солен кейк, този случай има някои предимства пред онзи, който току-що беше приключил. Две седмици трябваше да кара само на студено кафе и изсъхнали сандвичи. А и партньорът му не представляваше такава приятна гледка, както Джесика Уинзлоу. През цялото време, докато траеше вечерята, тя умело направляваше разговора и накрая го хвана подръка, за да го поведе обратно към салона.

— Настанете се — покани го. — Ще ви наляя бренди.

Когато тръгна през стаята, погледът му бе привлечен от бюрото.

— Това не беше тук сутринта.

— Какво? — С гарафата в ръце, тя погледна назад през рамо. — О, да, пристигна днес следобед. Знаете ли нещо за антикварните предмети?

— Не. — Огледа бегло бюрото, преди да се настани в едно от креслата. — Оставям това на вас, мис Уинзлоу.

— Джесика. — Наля и втора чаша и едва тогава приближи към него. — Джеймс ли да те наричам, или Джим?

— Слейд — отвърна той, след като пое едната чаша. — Дори майка ми престана да ми вика Джим още когато бях на десет.

— Имаш майка?

Спонтанната изненада в гласа ѝ го накара да се усмихне.

— Всеки би трябвало да има.

Джесика се почувства като глупачка.

— Просто изглеждаш способен да се справиш с всичко съвсем сам.

Докато отпиваха от брендите, очите им се срещнаха над чашите. Джесика усети някакво мимолетно вцепенение, сякаш извън времето и мястото. Нима умовете им се докосват? — помисли си замаяно. Бяха ли тези усещания в момента неговите вихрени мисли? Или нейните? Течността се плъзна, гореща и силна, по гърлото ѝ и я изтръгна обратно. Говори, заповяда си тя. Кажете нещо!

— Имаш ли и други близки? — успя да изрече. Слейд се взираше в нея и се питаше дали само си беше въобразил този миг на изумителна близост. Никога преди не беше изпитвал подобно нещо с жена, с никоя от любовниците си. Глупаво беше да смята, че ще го изпита с жена, която едва познава.

— Сестра — отвърна след време. — Учи в колеж.

— Сестра значи. — Джесика отново се отпусна и изхлузи обувките си. — Много хубаво. Докато бях малка, винаги съм искала да имам брат или сестра.

— Парите не могат да купят всичко — сви рамене Слейд. После видя учудването и обидата на лицето ѝ и съжали. Ако вече се вълнува от нея, какво ще стане след седмица?

— Бърз си с клишетата — отбеляза Джесика. — Предполагам, че е защото си писател. — Отпи още една глътка бренди и остави чашата. — Какво пишеш?

— Непубликувани романи.

Засмя се по същия начин, както в библиотеката, и изтръгна нова усмивка на устните му.

— Сигурно е отчайващо.

— Абсолютно — съгласи се той.

— Защо го правиш?

— Защо се храниш?

Джесика се замисли за момент, след това кимна.

— Да, предполагам, че е точно така, нали? Винаги ли си искал да пишеш?

Спомни си за баща си и как винаги се бе хвалил, че синът му ще бъде следващият Слейдърман в полицията. Спомни си юношеските си години, когато пишеше своите истории на ръка — в обикновени тефтери, късно през нощта. Спомни си очите на баща си, когато за първи път видя своя син в униформа. Спомни си и за първия път, когато приеха един от кратките му разкази.

— Да. — Може би е по-лесно да признае пред нея онова, което никога не успя да обясни на семейството си. — Винаги.

— Когато човек много силно желае нещо и не се отказва — замислено изрече Джесика, — той го получава.

Слейд се изсмя за момент, преди да отпие.

— Винаги ли?

Тя докосна с върха на езика горната си устна.

— Почти винаги. Всичко е въпрос на късмет, не е ли така?

— Малка вероятност — измърмори повече на себе си той, загледан мрачно в чашата. — Обикновено залагам на малката вероятност. — Загледа се в кехлибарената течност, която имаше почти

същия цвят като очите ѝ. Не би трябвало така лесно да намират общ език. Изведнъж откри, че казва твърде много.

— А, Юлисис, чудех се къде си! — Слейд вдигна очи и ги впери в огромна, провиснала грамада козина. Тя се хвърли безпогрешно право в скута на Джесика. Чу я как простена и после се разсмя. — По дяволите! Колко пъти съм ти повтаряла, че не си куче за скута. Строши ми ребрата! — Изви глава, но влажният розов език намери бузата ѝ. — Престани! — изсумтя тя, докато го отблъскваше безрезултатно. — Слез долу! — заповяда му. — Веднага слизай долу! — Юлисис изляя два пъти и продължи да я ближе с език по цялото лице.

— Какво е това? — внимателно попита Слейд.

Джесика още веднъж го бутна с все сила, но Юлисис само положи глава върху рамото ѝ.

— Куче, естествено.

— Това куче не е естествено.

— Той е санбернар — успя да отвърне тя, останала почти без дъх. — И три пъти пропада в школата за дресиране. Мръсен, глупав некадърник, слизай долу! — Юлисис изпусна дълга, доволна въздишка и не помръдна. — Ще ми помогнеш ли? — обърна се тя към Слейд. — Този път ще получа вътрешни наранявания. Веднъж вече останах заклещена в продължение на два часа, преди Бетси да се прибере.

Слейд стана и се приближи намръщено към кучето.

— Хапе ли?

— Господи, аз се задушavam, а той пита дали хапело.

С усмивка на лицето, той сведе поглед към нея.

— Никога не е излишно човек да внимава с тези неща. Може да е зло.

Джесика присви очи.

— Дръж, Юлисис! — Чувайки името си, кучето се надигна и отново жизнерадостно облиза лицето ѝ. — Доволен ли си? Сега го хвани някъде и ме измъкни.

Слейд се наведе и обви ръце около рошавата грамада. Докато наместваше хватата си, опакото на дланта му докосна гърдите на Джесика.

— Извинявай — измърмори той и издърпа кучето. — Мили Боже, колко тежи?

— Около осемдесет килограма, струва ми се.

Слейд поклати глава и напрегна мускули. Юлисис се свлече на пода и се излегна с преклонение в краката на Джесика. След като пое дълбоко въздух, тя за момент затвори очи.

Цялата беше покрита с опадали бели косми. Собствените ѝ коси бяха разрошени и падаха свободно по раменете. Цветът им, както забеляза Слейд, напомняше на изсветляла на слънцето пшеница. Сега, когато лицето ѝ беше в покой, изпъкналите ѝ скули бяха по-ясно изразени. Устните ѝ бяха съвсем леко разтворени. Формата им беше безкрайно женствена — класическата извивка на амурче, но с попухкава долна устна. Това свидетелстваше за страст — прикрита и кротко тлееща. Устните и скулите добавяха още нещо към вида ѝ на посетителка в чайна, което караше пулса му да реагира. Не е възможно да я желае, каза си Слейд. Това е не просто безотговорно, но и глупаво. Отново сведе поглед към кучето.

— Трябва да направиш нещо за дресировката му — каза строго.

— Знам! — Джесика с въздишка отвори очите си с цвят на бренди. Любовта ѝ към Юлисис я караше да забравя неудобството и бъркотията, които той обикновено създаваше. — Всъщност е много интелигентен. Просто сърце не ми даде още веднъж да го подлагам на дресировка в школата.

— Това е изключително глупаво — троснато отвърна Слейд. — Прекалено е грамаден, за да не е дресиран.

— Искаш ли работата? — не му остана дължна тя. Изправи се в креслото и започна да чисти козината от себе си.

— Вече си имам, благодаря.

Защо толкова се дразни, че нито веднъж не изрече името ѝ? — запита се тя, докато се изправяше. Наложил се да пожертва гордостта си, докато прескачаше вече заспалото куче.

— Благодаря за помощта — изрече сковано. — И си вземам бележка за съвета.

Слейд не обърна внимание на сарказма.

— Няма проблем. Обаче ми се струваш по-подходяща за пудел.

— Така ли? — За момент се загледа в очите му. Да, бяха твърди. Твърди, хладнокръвни и цинични. — Имам впечатлението, че нямаш особено високо мнение за жените, подходящи за пудели. Налей си още бренди, аз се качвам горе.

ВТОРА ГЛАВА

Следващите два дни преминаха в неловко примирие. Проточи се толкова дълго най-вече поради старанието на Джесика да не се изпречва на пътя на Слейд. От своя страна, той също стоеше встрани от пътя ѝ, докато търпеливо наблюдаваше обичайния ѝ режим — който, както установи, изобщо не беше обичаен. Тя просто не се спираше. Не отделяше никакво време за разни светски прояви, както беше очаквал — обеди, клубни сбирки, комитети. Непрекъснато работа, без някакво видимо изтощение. По-голямата част от времето си прекарваше в магазина. Така, както вървяха нещата, той разбра, че едва ли ще открие нещо в къщата. Следващата му стъпка беше магазинът. От това пък следваше, че трябва да се помири с Джесика, за да може да проникне там.

От прозореца на спалнята си я видя как потегля с колата. Беше едва осем сутринта — цял час по-рано от обичайното ѝ излизане. Слейд отчаяно изруга. Как очаква комисарят от него да я наблюдава — или да я защитава, ако изобщо има нужда — след като тя непрекъснато е там, където той не е? Време беше да измисли повод за посещение на работното ѝ място.

Слейд се насочи решително към изхода. Винаги може да обясни, че иска да научи едно-друго за антикварните мебели във връзка с романа си. Това ще му осигури няколко часа, както и извинение да се поогледа из магазина. Преди да вземе последния завой на стълбата, чу гласа на Бетси.

— ... само неприятности.

— Стига си мърморила.

Слейд спря и изчака, докато стъпките се приближаваха към него. По коридора идваше висок, много слаб младеж. Тъмнорусата му грива беше дълга и права, подрязана доста неумело точно до яката на памучната му работна риза. Беше с дънки и очила с телени рамки и вървеше леко прегърбен — по навик или от умора. Понеже се вираше надолу в маратонките си, не забеляза Слейд. Лицето му беше бледо, а

очите зад лещите на очилата имаха тъмни кръгове. Дейвид Райе, реши Слейд и остана смълчан.

— Казах ти, че заръча днес да не ходиш — суетеше се след него Бетси, понесла четка от пера в ръка.

— Добре съм. Ако още един ден остана в леглото, ще се скапя. — Изведнъж се закашля силно.

— Добре, добре, няма що — изцъка с език Бетси и го потупа с четката.

— Остави ме, мамо. — Изгубил търпение, Дейвид понечи да се извърне назад и тогава забеляза Слейд. Навъси се и сподави нов пристъп на кашлицата. — О, вие трябва да сте писателят.

— Точно така. — Слейд измина последните две стъпала. Още е момче, помисли си той, като го измери бързо с поглед. Кое то още не беше преодоляло напълно младежките предизвикателства.

Двамата с Джеси си мислехме, че ще сте някой нисък, прегърбен човечец с очила. И аз не знам защо. — Усмихна се, но Слейд забеляза, че се опря с ръка на перилата на стълбата. — Напредвате ли с библиотеката?

— Бавно.

— По-добре вие, отколкото аз — подхвърли Дейвид, като си мечтаеше за стол. — Джесика слезе ли?

— Вече замина — отвърна Слейд.

— Ето, виждаш ли — скръсти ръце на гърдите си Бетси. — И ако отидеш, веднага ще те върне обратно вкъщи. И ще ти се навика.

Понеже краката му заплашваха да се огънат, Дейвид улови стълба по-здраво.

— Ще ѝ трябва помощ за новата доставка. Днес се очаква още една.

— Много ще ѝ помогнеш — започна Бетси. Забелязал израза в очите на Дейвид, Слейд побърза да се намеси.

— Мислех си да взема и аз да отида дотам. Искан ми се да го видя, да поразгледам някои неща. Мога и да ѝ помогна. — Видя как Дейвид се бори, раздвоен между желанието си да отиде в магазина и нуждата да си легне отново.

— Ще се опита да подреди всичко сама — изрече неуверено.

— Така си е — съгласи се и Бетси, като пренасочи упрека от сина към работодателката си. — Нея нищо не може да я спре.

— Аз отговарям за подреждането на новата стока и за проверката. Не мога...

— Едва ли са необходими големи познания за антиките, за да се пренесе някоя и друга мебел — небрежно подхвърли Слейд. С пълното съзнание, че е твърде хубаво, за да стане, той облече сакото си. — Пък и след като и без това съм тръгнал натам...

— Ето, работата е уредена — обяви Бетси. Хвана сина си за лакътя, преди да успее да протестира. — Господин Слейдърман ще отиде до мис Джесика, а ти се връщаш обратно в леглото.

— Няма да се върна в леглото. Стол — искам само един стол. — После отпрати слаба усмивка към Слейд. — Благодаря. Кажете на Джеси, че се връщам в понеделник. Документите за новата стока могат да почакаат през почивните дни. Кажете ѝ да прояви милост към болника и да го остави на мен.

Слейд бавно кимна.

— Разбира се, ще ѝ кажа. — Обърна се и пое навън, убеден, че новата стока вече страшно го интересува.

Петнайсет минути по-късно той паркира на малката, застлана с чакъл площадка до магазина на Джесика. Представляваше ниска сглобяема постройка с няколко тесни прозореца на фасадата. Щорите бяха вдигнати. През стъклата я съзря как дърпа някакъв голям и очевидно тежък предмет. Като прокле наум цялото женско съсловие, Слейд се приближи до входната врата и я отвори.

При звъна на камбанките тя се обърна. Беше изненадана, че някой изобщо може да се появи в магазина ѝ по това време, но фактът, че на вратата стоеше Слейд и я гледаше навъсено, я смая напълно.

— Е... — Физическото усилие толкова я беше изтощило, че едва си поемаше дъх. — Не очаквах да те видя тук. — Не добави, че не е и особено очарована.

Беше съблякла сакото и запретила ръкавите на кашмирения си пуловер. Малките ѝ, стегнати гърди развълнувано се повдигаха и спускаха под него. Слейд съвсем ясно си спомни усещането за мекота при допира на ръката му до тях. Забрави, че е дошъл да се помири с нея.

— Нямаш ли ум в главата си, че си се хванала сама да мъкнеш това нещо? — запита на глас. После бързо изруга, съблече сакото си и го метна на един стол.

Джесика изпъна рамене и смени тона.

— Е, добро утро и на теб.

Раздразнението ѝ изобщо не го трогна. Приблужи се до нея и се облегна на тежката мебел.

— Къде го искаш? — запита лаконично. — И адски се надявам, че не си от онези жени, които по пет пъти си променят мнението.

Видя как очите ѝ се присвиват и потъмняват, също както онази вечер в салона. Странно, но му се струваше дори още по-привлекателна, когато беше развълнувана. Ако не беше така, начинът, по който вирваше брадичката си, щеше да му се види смешен.

— Не мисля, че някой те е молил за помощ. — За първи път чуваше този леден тон в гласа ѝ. — Мога сама да подредя стоката си.

— Не изглупявай повече от необходимото — сопна ѝ се той. — Само ще се повредиш. Хайде, къде искаш това нещо?

— Това нещо — разгорещено започна тя — е френски секретар от деветнайсети век.

— Добре де, и какво? — погледна го небрежно той. — Къде искаш да го сложа?

— Ще ти кажа къде можеш да го сложиш...

Смехът му я прекъсна. Беше много мъжествен и весел. Не беше очаквала подобен звук от него. С усилие успя да се сдържи да не се разсмее, докато отстъпваше назад. Последното нещо, което желаше, беше да открива каквото ѝ да е привлекателно у Джеймс Слейдърман.

— Ето там — посочи невъзмутимо. Джесика се обърна и взе някакъв старинен умивалник, който понесе в противоположна посока. Когато стърженето на дърво върху дърво спря, тя отново се извърна към него. — Благодаря.

— Благодарността ѝ беше лаконична и сдържана. — А сега, какво мога да направя за теб?

Позволи си да я огледа подробно. Стоеше изправена, леко присвила ръце, а в очите ѝ още светеха опасни пламъчета. Две седефени гребенчета придържаха косата ѝ назад. Плътна поглед по тялото ѝ. Беше много слаба, с една педя талия и почти без ханш. Елегантната пола от мека вълна скриваше по-голямата част от краката ѝ, но Слейд оцени онова, което се виждаше от коленете надолу. Стъпалата ѝ бяха съвсем малки. Едното от тях нервно потупваше по пода.

— От време на време си мисля по въпроса — отвърна най-последно, след като очите му се взряха отново в нейните, — но сега съм дошъл да видя какво аз бих могъл да направя за теб. Райе се притесняваше, че може да направиш точно това, което се опитваше преди няколко минути.

— Видял си Дейвид? — Сдържаната ѝ досада се изпари. Джесика забързано прекоси стаята и сграбчи ръката му.

— Станал ли беше? Как е?

Изведнъж му се прииска да я докосне. Косата ѝ сигурно е много мека. Испита отчаяна нужда за нещо меко и покорно. Очите ѝ се взираха в неговите, изпълнени със загриженост.

— Станал беше — отвърна напрегнато. — И не е толкова добре, колкото му се иска.

— Не е трябвало да става от леглото.

— Съгласен съм. — Дали този мирис идва от косата ѝ? Това ухание на есен, което го подлудява? — Искаше да идва тази сутрин.

— Да идва? — натърти думите Джесика. — Съвсем ясно наредих да си остане у дома. Защо не може да прави, каквото му се казва?

Очите на Слейд изведнъж напрегнато се вгледаха в лицето ѝ.

— Всички ли правят каквото им кажеш?

— Той е мой служител — отвърна тя и пусна ръката му. — И е най-добре да прави, каквото му кажа. — Но скоро настроението ѝ отново се промени и тя се усмихна. — Всъщност той си е още момче и Бетси непрекъснато му мърмори. Тя си е такава. Макар да оценявам загрижеността му за работата, ще трябва първо да се оправи. — Погледът ѝ спря на телефона върху тезгяха. — Ако му се обадя, веднага ще започне да се оправдава.

— Каза, че ще дойде в понеделник — облегна се на секретаря Слейд. — Искаше да оставиш на него документите за новата доставка.

Джесика пхна ръце в джобовете си, очевидно все още преценявайки идеята да се обади и да скастри Дейвид.

— Да, добре. Ако наистина дойде в понеделник, поне ще седи. Междувременно ще подредя новата стока, за да не се изкушава. — Отново се усмихна. — Той е вманиачен за това място почти колкото мен. Ако преместя дори един свещник, Дейвид веднага разбира. Преди да се разболе, се опитваше да ме убеди да си взема почивка. — Разсмяха се и отметна глава, така че косата се разпиля по гърба ѝ.

— Просто му се иска магазинът да остане само за него за седмица или две.

— Много прилежен помощник — подхвърли Слейд.

— О, Дейвид наистина е такъв — съгласи се Джесика. — Какво правиш тук, Слейд? Мислех, че ще се заровиш сред книгите.

Отчасти доволен, отчасти смутен, че съдържаността от последните дни е изчезнала, той й отпрати предпазлива усмивка.

— Казах на Дейвид, че ще ти помогна.

— Много мило! — Изненадата в гласа й го накара да се усмихне по-широко.

— Понякога мога да съм мил. Освен това си помислих, че мога да събера малко информация за антиките. Правя проучване.

— О! — Прие го с кимване. — Добре. Нямам нищо против малко помощ за по-тежките неща. От кой период се интересуваш?

— Период?

— За мебелите — поясни Джесика и се приближи до дълга, ниска ракла. — Имаш ли точно определен век, или стил? Ренесанс, ранноамерикански, провинциален италиански?

— За днес само най-общо запознаване, за да добия представа — заложи на импровизацията Слейд и я избута от раклата. — Къде го искаш?

Вдигаше и разместваше. Джесика подреждаше по-леките предмети, докато поддържаше в движение разговор за мебелите, които преместваха.

— Това кресло е чипъндейл — виждаш ли квадратната заострена седалка и двойно извитите крака. Този шкаф е френски барок — от лакирано дърво, позлатен и с дърворезба. После мина с мек парцал по малка масичка, докато обясняваше китайското влияние и чайната церемония.

До обяд около пет-шест пъти бяха прекъсвани от клиенти. Слейд с интерес наблюдаваше как Джесика се преобразяваше в опитен търговец. Показваше предмети, търпеливо обясняваше историята им, а после се пазареше за цената. Ако преди имаше съмнения, то сега вече бе сигурен — магазинът не беше игра за нея. Не само умееше да го ръководи, но й работеше много по-здраво, отколкото очакваше от нея. Не само се справяше с хората с ловкост, на която бе принуден да се

възхити, но и печелеше пари — ако можеше да се съди по дискретните етикетчета с цените, които беше забелязал.

Защо тогава, питаше се той, след като е така отдадена на бизнеса си, след като печели от него, ще го подлага на риск заради контрабанда? Сега, след като се запозна с нея и прекараха известно време заедно, за Слейд вече не бе толкова лесно да се придържа към мотивите за развлечение или тръпка. И все пак, никак не беше глупава. Възможно ли бе такава операция да се провежда под носа ѝ без нейното знание?

— Слейд, мразя да се моля. — Джесика снижи гласа си, докато се приближаваше към него. Ръката ѝ неволно се допря до неговата. Безотговорно или не, той установи, че я желае. Извърна се и практически я заклеши между раклата и себе си. С пределна яснота си представи какво ще бъде усещането, ако тялото ѝ се притисне в неговото. Очите му за миг се плъзнаха по устните ѝ.

— За какво да молиш?

Всичко се изпари от съзнанието ѝ. Главата ѝ бе изпълнена с някакъв звук, който напомняше ехо от разбиващи се в брега вълни. Ако отстъпи само сантиметър, ще разруши връзката — ако пристъпи сантиметър напред, ще я осъществи. Джесика не направи нито едното. Като в сън усещаше някаква тежест в гърдите, сякаш я притискат силно, за да спрат притока на въздух. В този миг и двамата разбраха, че е достатъчно той само да я докосне, за да се промени всичко.

— Слейд — прошепна тя.

Той рязко се отдръпна, за да се оттегли точно от ръба — едно обвързване, което не можеше да си позволи.

— Нещо друго ли искаш да преместя? — Гласът му прозвуча уверено, като същевременно се отдалечаваше от нея.

Разтърсена, Джесика отстъпи заднишком към раклата. Нуждаеше се от разстояние.

— Госпожа Маккензи иска да вземе малкото шкафче с нея. Отиде да докара колата пред вратата. Ще имаш ли нещо против да го качиш отзад в комбито?

— Добре.

Джесика мълчаливо посочи предмета с ръка. Не помръдна, докато той не излезе с него през вратата. Останала сама, тя си позволи дълга и неспокойна въздишка. Това не е мъж, с когото една жена може

да си позволи да губи самообладание, отпрати си сама предупреждение. Няма да се държи любезно или особено мило. Притисна длан към гърдите си, сякаш за да облекчи тежестта, която още не беше изчезнала напълно. Следващия път не прекалявай.

Заради начина, по който ме гледа е — каза си Джесика, — все едно, че четете мислите ми. Прокара разтреперана ръка през косите си. Дори и аз не знам какво мисля, когато ме гледа, та как би могъл той да разбере? И все пак... все пак пулсът ѝ още биеше ускорено.

Когато звънчето на вратата отново иззвъня, тя изобщо не беше помръднала от мястото си пред раклата.

— Умирам от глад — измърмори и се раздвижи неспокойно. Докато Слейд я наблюдаваше, тя припряно мина от прозорец на прозорец, за да спусне щорите. Закачи табелката на вратата и след това я заключи. — Ти сигурно също — проговори отново, след като не получи отговор. — Минава един, а цяла сутрин те карам да влачиш мебели. Какво ще кажеш за сандвич и малко чай?

Слейд едновременно се усмихна и изсумтя.

— Чай?

Смехът стопи част от собствената ѝ неловкост.

— Да, предполагам, че не става. Ами, Дейвид държи и по някоя бира. — Забърза към дъното на магазина и отвори вратата на малък хладилник. Клекна и зарови вътре. — Ето! Знаех си, че има. — Джесика се изправи и се блъсна в гърдите му. Слейд за миг инстинктивно я улови за ръцете, после бързо я пусна. Тя отстъпи с разтуптяно сърце. — Съжалявам, не знаех, че си зад мен. Това става ли? — Вече в безопасност, на една ръка разстояние, тя му подаде бутилката.

— Чудесно. — Изразът на лицето му не издаваше нищо, докато я поемаше и се настаняваше на масата. Напрежението се беше съсредоточило в основата на врата му. Трябва да внимава да не я докосва повече. Или да се предаде пред желанието да усети тези нейни неспокойни, чувствени устни. Веднъж направи ли го, няма да спре дотам. Желанието му се усили и заседна като тежка топка в стомаха му. Разви капачката на бутилката едва ли не грубо.

— Ще направя някой и друг сандвич. — Джесика се зае много усърдно с хладилника. — Печено говеждо става ли?

— Да, добре е.

— Какво ли си мисли? — питаше се тя, докато ръцете ѝ продължаваха да действат. Просто е невъзможно да се разбере. Наряза старателно хляба и месото. Поглеждайки надолу към собствените си ръце, тя си помисли за ръцете на Слейд. Имаше толкова дълги, стегнати пръсти. И силни. Ще ѝ бъде приятно да ги наблюдава. А какво ли би било да ги усети върху себе си? Уверени, опитни, настоятелни. Приливът на желание беше мигновен, но не и неочакван. Тя го потисна и нарязва втория сандвич с известна свирепост.

Наблюдаваше как слънцето струи през прозореца в косите ѝ. После падаше меко върху различните нюанси на синьо в пуловера ѝ. Харесваше му начинът, по който материята прилепваше по тялото ѝ и подчертаваше стегнатия, слаб гръб и тънката ѝ талия. Но забеляза и напрежението в раменете ѝ. Няма да стигне много далеч, ако и двамата се вълнуват от привличането. Трябва да я накара да се отпусне и да говори.

— Имаш си страхотно местенце тук, Джесика.

Той не си даваше сметка, че за първи път изрича името ѝ. Това обаче ѝ достави удоволствие, също както и предпазливият комплимент.

— Благодаря. — Сети се да включи котлона под чайника едва след като занесе сандвича му на масата. — Хората най-последно престанаха да го наричат „малкото хоби на Джесика“.

Като такова ли започна в началото?

Не и за мен. — Повдигна се на пръсти, за да достигне една чаша. Слейд видя как се повдигна ръба на полата ѝ. — Но много хора го възприемаха просто като опит за бизнес на дъщерята на съдия Уинзлоу. Искаш ли чаша за бирата?

— Не. — Слейд приближи бутилката до устните си и отпи. — Защо антикварни предмети?

— Това е нещо, което познавах... което обичах. Логично е да се занимаваш професионално с нещо, което познаваш и цениш, не мислиш ли?

Той си помисли за стандартния полицейски, револвер, скрит в спалнята му.

— Когато е възможно. Как започна?

— Имах късмет, че разполагах със средства да се издържам през първата година, докато събера стока и обнова мястото. Чайникът изсвири и изпусна парата. — Но и така беше доста трудно. Водене на

счетоводство, получаване на разрешителни, изучаване на данъчните закони. — Сбърчи нос, понесла чинията и чашата си към масата. — Но това е необходим етап. Заедно с пътуването и продажбите първите две години бяха убийствени. — Отхапа от сандвича си. — Харесваше ми.

Сигурно е така, помисли си той. Долавяше съдържаната ѝ енергия дори и сега, докато спокойно отпиваше от чая.

— Дейвид Райе отдавна ли работи за теб?

— Около година и половина. Намираше се в онзи неопределен момент от живота, през който, предполагам, че всички преминаваме — когато вече не сме тийнейджъри, но и още не сме станали съвсем зрели хора. Разбираш ли какво имам предвид? — усмихна му се през масата тя.

— Повече или по-малко.

— Вероятно по-малко, отколкото повече — подхвърли шеговито Джесика. — Оказа се, че никак не му е приятно да получи предложение за работа, а още по-малко фактът, че действително има нужда от нея. Двамата с Дейвид израснахме заедно. Няма нищо по-тежко за самочувствието от това да се налага по-голямата ти сестра да ти помага. — Въздъхна леко, припомняйки си мрачните му настроения, нацупеното съгласие и първоначалната липса на какъвто и да било интерес. — Така или иначе, след шест месеца престана да се прави на обиден и стана необходим. Много е схватлив, особено със сметките. Сега вече Дейвид смята счетоводните книги за своя територия. И с тях го бива повече, отколкото с продажбите.

— О?

Джесика се огледа многозначително.

— Невинаги е... особено дипломатичен с клиентите. Много по-добре се справя със счетоводството и склада. Аз и Майкъл можем да движим покупките и продажбите.

— Майкъл... — Преди да отпие нова глътка, Слейд повтори името, сякаш то нищо не означава за него.

— Майкъл купува почти цялата ми стока — всичко от внос във всеки случай.

— Не си ли купуваш сама стоката?

— Не и от чужбина — вече не. — Джесика си играеше с останалата половина от сандвича си. — Ако бях продължила да се занимавам с това, нямаше да мога да държа магазина отворен по цяла

година. Следенето на търговете и аукционите само в Нова Англия и сега ме задържа достатъчно дълго извън него. А и Майкъл... Майкъл притежава истински талант за откриване на скъпоценности. — Слейд се запита дали сравнението ѝ не е действителен факт. Дали Майкъл Адамс не пренася през Атлантика и скъпоценности заедно с мебелите от осемнайсети век. — Майкъл ръководи тази част от бизнеса вече почти три години — продължи Джесика. — И е не само много добър купувач, но и страхотен търговец. Особено с женската част от клиентелата ми. — Разсмя се и надигна чашата. — Много е изискан, и на вид, и в поведението си.

Слейд отбеляза нежното чувство в гласа ѝ и се замисли. Какво точно има между собственичката и доставчика? Ако Адамс е замесен в контрабандата и е любовник на Джесика... Мислите му останаха недовършени, когато сведе поглед към ръцете ѝ. На дясната си ръка носеше тънка, плетена златна халка, а на лявата имаше няколко опала, оформени като звезда. Слънцето се отразяваше в камъчетата и хвърляше леки червеникави отблясъци сред нежносиньото. Подхожда ѝ, помисли си той и отпи нова глътка бира.

— Във всеки случай се поразглезих. — Джесика изпъна раменете си с въздишка. — Отдавна вече не се налага сама да поддържам магазина. Радвам се, че следващата седмица Майкъл и Дейвид отново ще се върнат. Може дори да приема поканата на чичо Чарли.

— Чичо Чарли?

Чашата ѝ застина по пътя към устните ѝ.

— Чичо Чарли — повтори объркано Джесика. — Нали той те изпрати.

Слейд мислено се изруга и сви рамене.

— Комисарят — изрече безстрастно. — Не мисля за него като за чичо Чарли.

— Комисарят звучи ужасно официално. — Без да сваля внимателните си очи от него, тя остави чашата.

Не е глупава, каза си Слейд и праметна ръка през облегалката на стола си.

— Винаги го наричам така. Навик. Не обичаш ли да пътуваш? — Рязко смени темата, като я допълни с бърза и обезоръжаваща усмивка. — Мислех, че половината удоволствие е в снабдяването.

— Би могло. Но може също и да е огромно главоболие. Летища, аукциони, клиенти... — Бръчицата между веждите ѝ изчезна. — Замислям да съчетая едно пътуване по работа с удоволствие през следващата пролет. Искам да посетя майка ми и съпруга ѝ във Франция.

— Майка ти се е омъжила повторно?

— Да, отрази ѝ се чудесно. След смъртта на баща ми се чувстваше толкова самотна. И двете се чувствахме така — допълни тихо. И след почти пет години, помисли си безгласно, все още изпитваше болка. Беше притъпена от времето, но все още жива. — Няма нищо по-тежко от това да загубиш човек, когото обичаш, с когото живееш и на когото разчиташ. Особено когато си мислил, че този човек е неуязвим — после внезапно ти го отнемат без никакво предупреждение.

Гласът ѝ потрепери и докосна някаква ответна струна у него.

— Знам — изрече, преди да се замисли.

Очите ѝ се вдигнаха и се вторачиха в неговите.

— Знаеш ли?

Не му харесваше вълнението, което пробуждаше в него.

— Баща ми беше ченге — отвърна сухо. — Убиха го при акция преди пет години.

— О, Слейд — посегна към ръката му Джесика. — Колко ужасно... колко ужасно е било за майка ти.

— Жените на полицаите свикват да живеят с опасността. — Отново посегна към бирата си.

Джесика почувства отдръпването му и не каза нищо. Не беше от мъжете, които лесно споделят каквито и да е чувства. Изправи се и събра чиниите.

— Искаш ли още нещо? Предполагам, че някъде тук има скрити бисквитки.

Няма да задълбава, прецени той, няма да се разлива излишно. Беше му предложила съчувствието си, после се беше отдръпнала, разбирайки, че не е желано. Слейд въздъхна. И без това му беше доста трудно да се справи с физическото ѝ привличане, че сега да започне и да я харесва.

— Не искам. — Стана, за да ѝ помогне да разчисти масата.

Когато влязоха в магазина, Джесика се насочи право към вратата, за да вдигне щорите. Слейд рязко се извърна, чувайки внезапния ѝ уплашен вик, който незабавно бе последван от смях.

— Господин Лейтън — издърпа резето Джесика, за да го пропусне. — Изкарайте ми акъла.

Беше висок, добре облечен и около петдесетте. Банкерският му костюм се допълваше от сива копринена връзка със същия цвят като косата му. Слабоватото, но иначе сериозно лице светна в усмивка, докато поемаше ръката на Джесика.

— Съжалявам, скъпа, но и ти на мен. — Надникна през рамото ѝ и въпросително изгледа Слейд.

— Това е Джеймс Слейдърман, господин Лейтън. Отседнал е при нас за известно време. Дейвид е болен.

— О, нищо сериозно, надявам се.

— Обикновен грип — отвърна Джесика. — Но в доста тежка форма. — Изведнъж Джесика му се усмихна хитро. — Винаги успявате да наминете при мен, когато току-що съм получила нова доставка. Едва успях да подредя тази и още една е на път.

Той се разсмя — дрезгав звук, следствие от любовта му към кубинските пури.

— По-скоро се дължи на лесната ви предсказуемост, отколкото на късмет, мис Уинзлоу. Вашият Майкъл от три седмици е в Европа. Помолих го да се огледа за едно-две нещица за мен, преди да замине.

— О, добре... — Звънчетата на вратата я прекъснаха. — Господин Чеймбърс, не очаквах да се върнете толкова скоро!

Чеймбърс ѝ се усмихна малко глуповато, докато сваляше шапката си.

— Онази кутийка с перлената инкрустация — не мога да устоя на изкушението.

— Върви, скъпа — потупа я по рамото Лейтън. — Аз малко ще се поразровя.

Като се преструваше, че проявява интерес към колекция от калаени фигурки, Слейд огледа двамата мъже. Лейтън бавно се разхождаше, като се спираше да огледа един или друг предмет. Веднъж измъкна чифт очила и клекна, за да разгледа резбата на някаква маса. Слейд чуваше тихия глас на Джесика, докато обсъждаше някаква кутийка за енфие с Чеймбърс. Преглътна презрителното си

изсумтяване при мисълта, че един разумен мъж може да си купи такава глупост, като кутия за енфие. След като заръча на Джесика да му я опакова, Чеймбърс се извърна и се засуети около някакво старинно шкафче.

За Слейд беше съвсем проста работа да запамети описанието и имената на двамата мъже. По-късно щеше да си ги запише и да направи проверка. Които и да бяха, изглежда, имаха най-малкото основни познания за антикварните произведения — поне от това, което, можеше да долови от разговора им, докато обсъждаха шкафчето. Като се приближи до тезгяха, той хвърли бърз поглед към квитанцията, която попълваше Джесика. Почеркът ѝ беше красив, женствен и четлив.

Една кутийка за енфие от осемнайсети век. Френска, с перлена инкрустация.

Цената обаче стана причина за закъснялата му реакция.

— Майтапиш ли се? — възкликна гласно.

— Шт! — Погледна през рамо и след като видя, че клиентите ѝ са увлечени в разговора си, му се усмихна лукаво. — Никакви пороци ли нямаш, Слейд?

— Порочен, но не и луд — отвърна той, но усмивката ѝ му се понрави. Приведе се малко по-близо. — А ти?

Тя задържа погледа му, наслаждавайки се на закачливия хумор в очите му. За първи път ги виждаше такива.

— Не — изсмя се тихичко. — В никакъв случай.

За първи път посегна, и я докосна съзнателно — само върховете на косата ѝ с крайчеца на пръстите си. Химикалът се изплъзна от ръката на Джесика.

— Подкупна ли си? — прошепна той. Тя продължаваше да се усмихва, но вече не се чувстваше толкова спокойна. Джесика установи, че изпитва благодарност, задето тезгяхът е помежду им и в магазина има клиенти.

— Не съм се замисляла — успя да отвърне. Хрипливият смях на Лейтън отвлече вниманието ѝ. Излезе иззад тезгяха и се насочи към клиентите си, като заобиколи Слейд отдалече.

Участък с опасни завои, предупреждаваше я разумът ѝ. Една погрешна стъпка с този мъж и ще се озовеш зад парапета в пропастта.

Твърде дълго бе действала с повишена предпазливост, за да става безразсъдна сега.

— Прекрасно малко творение — обърна се към двамата мъже. — Пристигна точно след като си тръгнахте онзи ден, господин Чеймбърс. — Усети го, макар че той не издаде нито звук, когато Слейд отклони вниманието си от нея и се отдалечи към другия край на помещението.

Накрая Чеймбърс купи шкафчето, докато Лейтън си избра нещо, което Джесика нарече фотьойл и конзола от времето на Луи XV. Според Слейд това си бяха стол и маса — прекалено натруфени за средностатистическия вкус. Но предполагаше, че изисканите имена са достойни за също толкова изисканите им цени.

— С такива клиенти — подхвърли, след като помещението остана празно — би могла да отвориш два пъти по-голям магазин.

— Бих могла — съгласи се тя, докато попълваше документите. — Но не това искам. Пък и, естествено, не всички купуват така щедро. Тези двамата са хора, които знаят точно какво желаят и могат да си го позволят. Имам късмет, че свикнаха да пазаруват тук през последната година, година и нещо.

Наблюдаваше го как наднична наоколо, като от време на време отваря по някое чекмедже, докато накрая се спря пред едно ъглово шкафче. Вътре имаше колекция порцеланови фигурки.

— Красиви са, нали? — обади се тя, докато се приближаваше зад него.

Остана с гръб към нея, макар че това изобщо не попречи на мириса ѝ да проникне в сетивата му.

— Да, приятни са. — Тя прехапа устни. Дрезденският порцелан не получаваше често определения като „приятен“. — Майка ми обича такива неща.

— Винаги съм смятала, че тази е най-добрата в цялата колекция. — Джесика отвори вратичката и извади малка изящна пастирка. — Почти си я бях заделила за себе си.

Слейд я разгледа с присвити вежди.

— Има рожден ден.

— И грижовен син. — Очите ѝ заиграха, когато той отмести поглед към тях.

— Колко? — попита лаконично.

Джесика прокара език по зъбите си. Време е за пазарлък. Нямаше нищо, което да обича повече.

— Двайсет долара — отвърна импулсивно.

Слейд се изсмя.

— Не съм глупак, Джесика. Колко?

Когато отметна глава, между веждите ѝ отново се появи упоритата бръчица.

— Двайсет и два и половина. Това е последното ми предложение. Той се усмихна неохотно.

— Ти си луда.

— Или го вземаш, или се отказваш — вдигна рамене тя. — В края на краищата, става дума за рождения ден на майка ти.

— Стойността му е много по-висока.

— За нея със сигурност ще е така — съгласи се Джесика.

Обезкуражен, Слейд пхна ръце в джобовете и отново изгледа навъсено фигурката.

— Двайсет и пет.

— Продадено. — Преди да успее да промени решението си, Джесика забърза към тезгяха и започна да я опакова. Със сръчно движение отлепи етикетчето отдолу и го пусна в кошчето за боклук. — Мога да ти го опаковам като за подарък. Безплатно.

Той бавно се приближи към нея, загледан как полага порцелана върху подложка от мека хартия.

— Защо?

— Защото има рожден ден. Подаръците за рожден ден трябва да се опаковат.

— Нямах предвид това. — Постави ръка върху кутията, за да спре движенията ѝ. — Защо? — попита повторно.

Джесика го изгледа внимателно. Не обича да му правят отстъпки, прецени тя. И този път прие единствено защото беше предназначена за човек, когото обича.

— Защото искам.

Веждите му се вдигнаха, а погледът му внезапно стана много настойчив.

— Винаги ли правиш каквото искаш?

— Старая се. Не го ли правят всички?

Преди да успее да отговори, вратата отново се отвори.

— Доставка за вас, мис Уинзлоу.

Слейд усети как го обзема вълнение, докато разтоварваха стоката. Възможно е, просто е възможно тук наистина да има нещо. Искаше да приключи този случай бързо и да си върви... докато все още разполага с някаква обективност. Джесика Уинзлоу е способна да размъти преценките му. Двамата не са просто мъж и жена и не може да си позволи да го забравя. Той е полицаи, а тя — заподозряна. Задачата му е да открие каквото може, дори ако това означава доказване на вината ѝ. Заслушан в непрекъснатия поток от възбудените ѝ думи, докато разопаковаше кашоните, Слейд си мислеше, че не познава друг човек, който да изглежда по-малко способен на мошеничество. Но това е само усещане, интуиция. Трябват му факти.

В качеството си на временен разтоварач и хамалин той разполагаше с възможност да огледа внимателно всеки предмет. Не усети никакво смущение у Джесика, а единствено благодарност за това, че ѝ помага да провери за повреди по време на транспортирането. Угризението на съвестта му го ядоса. Върша си работата, напомни си той. И точно проклетият ѝ чичо Чарли го беше набутал тук. Още една година, повтори си Слейд. Още една година и няма да има комисар, който да му връчва специалните си задачи да изпълнява ролята на бавачка и шпионин на кръщелницата си с кехлибарени очи.

Не откри нищо. Инстинктът му го беше предупредил, че няма да открие, но Слейд бе готов да се хване и за сламка, за да оправдае присъствието си. Тя изобщо не спираше да се движи. През двата часа, необходими за разтоварването, Джесика беше навсякъде — бършеше, подреждаше и мъкнеше празни сандъци.

— Това е — каза ѝ Слейд, преди да е решила, че нещо може да се изложи още по-добре на някое друго място.

— Предполагам, че си прав — разсеяно разтърка кръста си тя. — Хубаво е, че онези три работи ще заминат в понеделник. Малко е претъпкано. Ей, умирам от глад! — Извърна се към него с извинителна усмивка. — Нямах намерение да те задържам толкова, Слейд. Минава пет. — Без да му даде възможност да отговори, тя притича в задната стаичка да вземе саката им. — Ето, аз ще затворя.

— Какво ще кажеш за по един хамбургер и кино? — импулсивно предложи той. Просто я държа под око, каза си наум. Нали затова съм тук.

Джесика изненадано го погледна, докато спускаше последната щора. От израза на лицето му, помисли си развеселена, можеше да се съди, че вече почти съжалява за думите си. Но това не беше причина да му позволи да се измъкне.

— Каква романтична покана. Как бих могла да откажа?

— Искаш романтика? — не й остана дължен той. — Тогава отиваме на автокино.

Чу бързия й гърлен смях, докато я улавяше за ръката и я издърпваше навън.

Беше късно, когато телефонът иззвъня. Посегна едновременно към слушалката и цигарите.

— Ало.

— Къде е бюрото?

— Бюрото? — Сви вежди и поднесе огъня към върха на цигарата. — Заедно с останалата стока, естествено.

— Грещиш. — Гласът беше тих и студен. — Лично ходих в магазина.

— Трябва да е там. — В гърлото му се надигна паника. — Джесика просто още не го е разопаковала.

— Възможно е. Незабавно ще го изясниш. Искам бюрото и съдържанието му до сряда. — Паузата беше почти недоловима. — Знаеш какво е наказанието за грешка.

ТРЕТА ГЛАВА

Джесика се събуди с мисълта за него. В ленивата неделна утрин остана в леглото известно време, замислена за твърде необичайната събота, по-голямата част от която прекара със Слейд. Човек на настроенията, помисли си тя и протегна ръце към тавана. Беше й приятно с него, вбесяваше се от него, но и го харесваше. Не, не е съвсем точно, поправи се тя. Дори когато й беше приятно или се дразнеше, винаги й харесваше. В него имаше някаква сдържаност, която я подтикваше да се опитва да го разгадае поне малко. Хвърли доста усилия в тази насока предната вечер, но не постигна кой знае колко. Не беше мъж, който ще разкрие тайните си или ще се занимава с празни приказки. Беше странна комбинация от откритост и резервираност.

Не флиртуваше — нито с поглед, нито с думи. И въпреки това беше уверена, че не е безразличен към нея. Не е възможно да си е въобразила онези мигове на физическо привличане. Те съществуваха — и за него, както и за нея. Но е много предпазлив, помисли си с мимолетно разочарование. Никога не беше срещала толкова предпазлив мъж. Тези тъмни, настойчиви очи ясно говореха: „Стой назад, на разстояние!“ Докато предизвикателството да пробие бронята му я привличаше, собственото й инстинктивно усещане за последствията охлаждаше ентузиазма й. Джесика обичаше предизвикателствата, но обикновено най-напред преценяваше шансовете. В този случай, реши тя, те не бяха на нейна страна.

Едно хубаво, премерено приятелство ще бъде съвсем в реда на нещата, беше заключението й. Всичко останало предполага неприятности. Стана, взе халата си и се насочи към банята. Но няма ли да е прекрасно, продължи разсъжденията си, да усети тези твърди устни върху своите. Само веднъж.

На долния етаж Слейд се беше затворил в библиотеката. Беше станал още в зори — тя изпълваше мислите му. Какъв налудничав импулс го беше тласнал да я покани да излязат предната вечер? След

като изпразни четвъртата си чаша кафе, запали цигара. За Бога, не е длъжен да кани жената на срещи, за да си върши работата. Все повече му харесва, призна си той и избута купчина книги. Този тих, мелодичен смях и тези меки, руси коси. Но не е само това, помисли си унило. Става дума за самата нея. Доближава се твърде близо до съчетанието от всички качества, които винаги бе търсил у жената — сърдечност, благородство, интелект. И горещата, почти примитивна чувственост, което можеше да се усети под самата повърхност. Ако продължава да мисли за нея по този начин, това ще замъгли способността му да преценява обективно. Дори вече се хващаше, че се опитва да измисли начин как да я задържи встрани от събитията.

Когато отново дръпна от цигарата, очите на Слейд бяха сурови и непроницаеми. Ще я защити, когато му дойде времето, ще я разкрие, ако се стигне дотам. Но няма начин да я задържи встрани. И все така, през смесицата от прах, кожа и цигарен дим, му се струваше, че долавя останала диря от нейното ухание.

След като се измъкна от увещанията на готвача да сложи нещо в стомаха си, Джесика изпи набързо чаша кафе.

— Къде е Дейвид? — провикна се тя, забелязала Бетси, въоръжена с парцал и шишенце сребърна вакса.

— Излезе да се разходи по брега — нацупи се малко майка му, но после допълни: — Изглежда по-добре. Предполагам, че въздухът ще му се отрази благоприятно.

— Ще си взема яке и ще отида да го нагледам.

— Стига да не разбере, че това ви е целта.

— Бетси! — престори се на обидена Джесика. — Мен ме бива много повече за тази работа. — Икономката изсумтя. В това време звънецът на вратата удари. — Върви — извика Джесика, — аз ще отворя. — После изтича към вратата. — Майкъл! — Обви радостно ръце около врата му. — Радвам се да те видя отново.

Слейд излезе в коридора точно навреме, за да види как я целуват и прегръщат. Със същия тих, обещаващ смях Джесика притисна бузата си към лицето на строен, тъмнокос мъж с приятни черти и светлозелени очи. Майкъл Адамс, реши Слейд, след като овладя желанието си да изтича при двойката и да ги раздели. Описанието съвпада. Зърна проблясването на диамант върху кутрето на мъжа,

докато той прокараваше ръка през косите на Джесика. Нежни ръце и загар от кварцова лампа, незабавно отбеляза Слейд.

— Липсваше ми, скъпа. — Майкъл я отдръпна от себе си, колкото да може да вижда лицето ѝ.

Тя отново се засмя и докосна с ръка страната му.

— Доколкото те познавам, Майкъл, бил си прекалено зает с работа и... други неща, за да ти е липсвал който и да било. Колко разбити сърца остави в Европа?

— Никога не ги разбивам — възрази Майкъл и отново докосна устните ѝ. — И наистина ми липсваше.

— Влез и ми разкажи всичко — заповяда му тя и здраво го хвана подръка. — Стоката, която изпрати, е чудесна, както обикновено. Вече продадох... о, здравей, Слейд. — Видя го в мига, в който се извърна. Очите му бързо и властно се впиха в нейните. Джесика трябваше да призове цялата си воля, за да не спре да диша. Молба ли има в тях? — запита се тя. Въпрос? Объркана, само леко поклати глава. Какво иска от нея? И защо тя е готова да му го даде, без дори да знае какво е?

— Джесика! — На лицето му трепна бегла усмивка, докато изчакваше.

— Майкъл, това е Джеймс Слейдърман. Известно време ще остане с нас, докато се опитва да сложи малко ред в библиотеката ми.

— Съвсем не малка работа според това, което съм виждал — каза Майкъл. — Надявам се, че разполагате с много време.

— Достатъчно.

Понеже знаеше, че икономката е някъде наблизо, за да може да я чуе, Джесика отстъпи от Майкъл и ѝ извика.

— Бетси, ще може ли да пийнем кафе в салона? Ще дойдеш ли, Слейд?

Очакваше да откаже, но той спокойно ѝ се усмихна.

— Разбира се.

Нямаше нужда да поглежда към Майкъл, за да види раздразнението му, преди да влязат в салона.

— Ей, Джесика, какво прави тук „Кралица Ана“?

— Съдба — отвърна тя, после се засмя и се настани на канапето. — Смятах да те помоля да потърсиш нещо такова за мен; Когато го видях в пратката, помислих си дали не си телепат.

След като го огледа за момент, той кимна.

— Определено подхожда за тази стая. — Седна до Джесика, докато Слейд се настаняваше в един фотьойл. — Имаше ли проблеми с пратката?

— Не, вече е разопакована. В интерес на истината, три неща утре заминават. Дейвид беше болен миналата седмица. Слейд ми помогна вчера да подреда всичко.

— Така ли? — Майкъл извади тънка златна табакера и предложи цигара на Слейд. Той отказа с поклащане на глава и извади своя пакет. — Разбирате ли от антикварни вещи, господин Слейдърман?

— Не. — Слейд драсна кибритена клечка и изгледа Майкъл над пламъчето. — Ако не се брой урокът, който Джесика ми изнесе вчера.

Майкъл се облегна назад, небрежно премятайки ръка през гърба на канапето.

— С какво се занимавате? — Елегантните му, добре поддържани пръсти си играеха разсеяно с косите на Джесика. Слейд дръпна дълбоко от цигарата си.

— Писател съм.

— Забележително. Дали съм чел някое от произведенията ви?

Слейд го изгледа продължително и спокойно.

— Не мисля.

— Слейд работи по един роман — намеси се Джесика. Долавяха се прикрити чувства, които я притесняваха. — Още не си ми казал за какво се разказва в него.

Видя израза в очите ѝ и го определи като молба за мир. Не още, реши той. Нека да видим какво можем да измъкнем.

— Контрабанда — отвърна лаконично.

Откъм вратата се чу шумно издрънчаване на порцелан.

— По дяволите! — Дейвид улови по-здрово подноса и се усмихна смутено към Джесика. — Едва не изтървах целия сервиз.

— Дейвид! — скочи тя и пое подноса с кафето от ръцете му. — Ти едва носиш себе си, че какво остава за всичко това. — Слейд го изгледа как ѝ отправя недоволен поглед, преди да се отпусне в един стол.

Дейвид все още изглеждаше блед. Или беше пребледнял при произнасянето на думата „контрабанда“? — запита се Слейд. На челото му се виждаше тънка ивица пот, между рошавата грива и

очилата. След като остави подноса, Джесика отново се извърна към него.

— Как се чувстваш?

Дейвид се намръщи.

— Само не ми викай!

— Добре. — Наведе се през масата, докато лицето ѝ се изравни с неговото. — Ако знаех, че ще бъдеш толкова проклет пациент, щях да ти купя цветни моливи и книжка за оцветяване.

Той закачливо я дръпна за косата.

— Сипи ми малко кафе и млъквай!

— Да, сър — отвърна смирено.

Когато тя се извърна, Дейвид намигна на Слейд.

— Трябва да знаеш как да се справяш с тези от обществото. Здравсти, Майкъл. Добре дошъл! — Бръкна в джоба си и измъкна смачкан пакет цигари. Докато търсеше кибрит, очите му попаднаха на бюрото. — Ей, какво е това?

— Една от находките на Майкъл, която вече си заплюх — отвърна Джесика, докато му поднасяше кафето. — Следващата седмица можеш да се погрижиш за документите.

— В понеделник — решително заяви той, загледан в бюрото. — Кралица Ана.

— Прекрасно е, нали? — Джесика подаде чашата на Слейд и се приближи към него. Отвори капака и показа вътрешността му.

Слейд усети тръпки по тила си. Имаше някакво напрежение — долавяше го, почти го надушваше. Отклони поглед от Джесика и огледа двамата мъже. Майкъл слагаше сметана в кафето си. Дейвид най-после откри кибрита.

— Почакай само да видиш останалата стока — отново се обърна към Дейвид Джесика, докато се връщаше на канапето. — Майкъл е надминал себе си.

Слейд остави разговора да се лее наоколо, като отговаряше кратко, когато се обръщаха директно към него. Луда е по момчето, реши той. Личеше си от начина, по който се шегуваше, дразнеше го и му угаждаше. Спомни си думите ѝ как е искала брат или сестра. Дейвид очевидно се явяваше заместителят. Докъде би стигнала, за да го защити? Докрай, мина му през ума. Ако в едно нещо беше убеден за Джесика Уинзлоу, това беше нейната преданост.

Отношенията ѝ с Майкъл бяха по-неясни. Ако са любовници, Слейд реши, че тя се държи прекалено незаинтересовано. А някак си не си представяше Джесика да проявява незаинтересованост в интимните си отношения. Страст, каза си отново. Имаше гореща, вибрираща страст, тлееща в това крехко, дребно тяло. Ако Майкъл ѝ беше любовник, Слейд би доловил някакъв знак в целувката, която си размениха на вратата.

Ако беше в неговите ръце, щеше да си проличи, помисли си той и очите му се плъзнаха по устните ѝ. Бяха меки и без червило. От три метра разстояние буквално усещаше вкуса им. Бавно и неудържимо желанието се прокрадна в него, а заедно с това и болката — тъпа, пулсираща болка, която никога преди не бе изпитвал. Ако можеше да я има, поне веднъж, болката щеше да отmine. Слейд почти успяваше да убеди себе си, че е така. Нужно му е да докосне тази гладка като сметана кожа, да изживее това обещание за страст и след това ще се освободи от нея. Трябва да се освободи от нея.

Джесика вдигна поглед и отново попадна в капан. Очите му я уловиха в плен. Чувстваше как я притеглят — същото физическо усещане, както ако я държеше за ръката. Устоя. Той е като подвижен пясък, мина ѝ през ума. Никога няма да се измъкнеш, ако направиш тази последна крачка. И въпреки това, рискът я изкушаваше.

— Джесика.

Майкъл хвана ръката ѝ и разпиля мислите ѝ.

— Мм, да?

— Какво ще кажеш да излезем тази вечер? Онова местенце нагоре по брега, което харесваш.

Спокойните му зелени очи ѝ се усмихваха. Джесика усети как пулсът ѝ се успокоява. Това е мъж, когото разбира.

— С удоволствие.

— И не бързай да се прибиращ рано — вметна Дейвид. — Утре аз ще се заема с магазина, ти си остани у дома.

Джесика го погледна закачливо.

— О, нима?

Дейвид изсумтя на ироничния ѝ тон.

— Ето я мис Редклиф — обърна се той към Слейд. — Забравя, че я помня още когато беше на дванайсет и носеше шини на зъбите.

— Как ще ти хареса пак да те поваля на пода? — усмихна му се сладко тя. — Ще бъда готова в седем — извърна се отново към Майкъл, пренебрегвайки ухилената физиономия на Дейвид.

— Чудесно — целуна я бързо той и стана. — Ще се видим утре, Дейвид. Приятно ми беше да се запознаем, господин Слейдърман.

Джесика остави чашата си и скочи на крака, сякаш твърде дълго се беше задържала на едно място.

— Ще изведа Юлисис на разходка по брега.

— Не гледай към мен — лениво изрече Дейвид. — Трябва да си щадя силите.

— Нямах намерение да те моля. Слейд?

Искаше му се да се отстрани за малко от нея, но примирено се надигна от мястото си.

— Разбира се. Ще си взема якето.

Бреговата ивица беше тясна и скалиста. Откъм залива подухваше приятен ветрец с мирис на сол. Джесика се смееше, от време на време взимаше някое изхвърлено парче дърво и го мятеше, за да го гони кучето. Юлисис подскачаше нагоре по брега, после се връщаше обратно и енергично подтичваше в кръг около тях, докато Джесика не му подхвърлеше следващото дърво. Водата се блъскаше в скалите и се вдигаше нагоре в мъгла от пръски. Слейд наблюдаваше Джесика, докато тичаше за ново парче.

Върви ли изобщо някога спокойно? Тя отново се засмя и задържа дървото над главата си, докато кучето тромаво се опитваше да я достигне. „Не се свързвай с нас, докато не научиш нещо съществено.“ Слейд пъкна ръце в джобовете и си припомни дадените му нареждания. „Наблюдавай жената.“ Наблюдава я, дявол да го вземе! И тя все повече му харесва. Наблюдавай какво правят слънчевите лъчи с косите ѝ. Наблюдавай как избелелите дънки прилепват към тесния ханш. Наблюдавай как се извиват устните ѝ, когато се усмихва... Наблюдавай как детектив Слейдърман ще провали всичко, защото не може да отклони мисълта си от една кльоцава жена с очи с цвят на бренди.

— За какво мислиш?

Рязко се върна към реалността, за да открие Джесика само на крачка от себе си, загледана в лицето му. Мислено се изруга и осъзна, че ще провали нещо повече от прикритието си, ако не внимава.

— Че много отдавна не съм бил на брега — измисли набързо.

Джесика присви очи.

— Не, не мисля така — изрече тихо. — Чудя се какво е това у теб, което те прави толкова потаен — отметна косата си с нетърпелив жест. Вятърът незабавно я разпиля обратно върху лицето ѝ. — Но това си е твоя работа, предполагам.

Подразнен, той вдигна едно камъче и го запрати в разпенените вълни.

— Чудя се какво е това у теб, което те кара да бъдеш толкова подозрителна.

— Любопитна — поправи го тя, малко обърквана от думата, която беше избрал. — Интересен мъж си ти, Слейд, може би, защото има толкова много неща, които не казваш.

— Какво искаш, биография?

— Лесно се ядосваш — отрони тя.

Той рязко се извърна към нея.

— Не ме предизвиквай, Джес.

Обръщението ѝ хареса — никой, освен баща ѝ, не беше я наричал така. Изписаният на лицето му гняв също ѝ харесваше. Беше пробила първата дупка в бронята му.

— Ами ако продължа? — подразни го тя.

— Ще бъдеш отблъсната. Не съм много учтив.

Тя се разсмя.

— Да, адски си прав, че не си. Трябва ли това да ме плаши?

Нарочно го дразни. Но макар и да го разбираше, това никак не му помагаше. Слаба и енергична, стоеше пред него с развети от вятъра коси. Очите ѝ бяха златисти и дръзки. Не, не би се уплашила лесно. Слейд си каза, че го прави само за да докаже една теза. Дори когато вече я притегляше в ръцете си, той си напомни, че го прави само за да докаже тезата си. Видя го на лицето ѝ: очакване, приемане, но не и страх. Проклинайки я, той решително притисна устни върху нейните.

Бяха точно каквито си ги бе представял. Меки, уханни, покорни. Разтопи се като восък в ръцете му. Тътенът на вълните сякаш отекваше в главата му. Изпитваше усещането, че стои под прииждащата вълна, която се оттегля и засмуква пясъка под краката му. Придърпа я поблизо към себе си.

Гърдите ѝ се притискаха в стегнатия му гръден кош и го изкушаваха да изследва очертанията им с ръце. Но цялата му енергия, цялото му внимание беше приковано върху устните ѝ. Ръката ѝ се плъзна под якето му, после нагоре по гърба. Леко замаян, той се отдръпна, опитвайки да се отдели от нея. Разтреперана, Джесика си пое дълбоко и дъх и отпусна глава на рамото му.

— Едва не се задуших.

Ръцете му останаха обвити около нея. Смяташе да ги отдръпне, но както се беше сгушила в него и косата ѝ докосваше лицето му, не беше сигурен, че ще може. Тя го погледна с усмивка.

— Би трябвало да дишаш през носа — каза ѝ той.

— Мисля, че забравих.

Аз също, помисли си Слейд.

— Тогава поеми дълбоко дъх, още не съм свършил съвсем.

С все същата сила и необузданост устните му се върнаха върху нейните. Този път беше подготвена и предяви своите собствени искания. Устните ѝ се разтвориха и езикът ѝ посрещна неговия. Вкусът му беше потаен и неспокоен, както и бе очаквала. Лакомо се гмурна още по-дълбоко. Чу сподавения му стон и почувства внезапния бяг на сърцето му. Желанието я изпълни така стремително, че я завладя изцяло. Не остана нищо друго, освен него — ръцете му, устните му. Беше всичко, което тя желаше.

Никога не беше изпитвала такова желание, нито такава настойчивост. Дори когато устните му действаха грубо, тя отвърщаше със същата агресивност. Възбуда бе твърде банална дума, страст — твърде посредствена. Джесика изпадна в някакво безумие, някакъв изблик на енергия, който можеше да бъде укротен единствено чрез овладяване.

Докосни ме! — искаше ѝ се да изкрещи, докато пръстите ѝ неистово се впиваха в косата му. Вземи ме! Никога не е било така и не мога да понеса да го пропусна. Притисна се в него с жест, който едновременно изискваше и предлагаше. Той беше по-силният, знаеше го — гладките, стегнати мускули я предупреждаваха — но едва ли желанието му можеше да е по-силно. Невъзможно бе да съществува желание по-силно от това, което пулсираше в нея, което тътнеше в нея.

О, покажи ми! — помисли си замаяно. Толкова дълго чаках, за да разбера как е наистина!

Над тях изпищя чайка. Слейд се дръпна рязко, като от струя ледена вода. Какво прави, по дяволите, запита се той и отблъсна Джесика. Или по-точно, какво прави тя с него? Готов бе да забрави всичко — задачата си, идентичността си, разума си — от едно-единствено опияняващо докосване до нея. Сега се взираше насреща му с пламнали от страст страни и потъмнели очи. Устните ѝ бяха овлажнели и подпухнали, леко разтворени от учестеното ѝ дишане.

— Слейд... — Изричайки дрезгаво името му, тя посегна към него.

Грубо я улови за китките, преди да успее да го докосне.

— По-добре се прибирай.

В очите му вече нямаше нищо. Отново бяха непроницаеми и безстрастни. Наблюдаваше я с пълно безразличие. Остана твърде объркана, за да може да проумее. Беше я отвел до ръба, до онази тънка, почти недоловима граница, а после грубо я бе запратил обратно, сякаш ни най-малко не го беше развълнувала. Лицето ѝ пламна от срам. Гневът отново се надигна.

— Върви по дяволите! — прошепна тя, после се извърна и затича към стъпалата нагоре по брега, като ги вземаше по две наведнъж.

Джесика се облече много старателно. Няма по-добър балсам от допира на коприна върху кожата за успокояване на наранената гордост. Извърна се странично пред голямото огледало в цял ръст и кимна в знак на одобрение. Кройката на роклята беше съвсем семпла, с изключение на изненадващо дълбоката извивка на гърба, която стигаше точно под кръста. Не се тревожеше от факта, че беше подбрала роклята с мисълта по-скоро за Слейд, отколкото за Майкъл. А и цветът подходеше на настроението ѝ — тъмно, царствено червено. Закрепи косата си с две инкрустирани с диаманти шноли, след това я пусна да пада свободно. Доволна от резултата, Джесика грабна вечерната си чантичка и се понесе надолу.

Откри Слейд в салона да затяга някакъв винт в едно от шкафчетата в стил чипъндейл. Ръцете му бяха силни и умели. Спомни си усещането, докато шареха по тялото ѝ в отчаяно търсене.

— Я виж колко си бил сръчен! — подхвърли тя.

Той я стрелна с поглед, навъси се и стисна по-здраво отвертката. Трябва ли непременно да изглежда така? — помисли си мрачно.

Роклята прилепваше плътно по нея и по начина, по който мина край него, разбра, че много добре го съзнава. Слейд бясно завъртя винта.

— Бетси се оплака, че дръжката се е разхлабила — измърмори ядно.

— Специалист по всичко — игриво възкликна тя. — Ще пийнеш ли? Тъкмо правя мартини.

Понечи да откаже, но после допусна грешка да погледне към нея. Гърбът ѝ беше гол, стегнат и гладък. Коприната се разтвори съблазнително, докато посягаше към бутилката вермут. Желанието спря дъха му, като мощен удар, забит в слънчевия сплит.

— Скоч — процеди през зъби.

Тя се усмихна през рамо.

— Лед?

— Чисто.

— Пиеш като истински мъж, нали така, Слейд? — О, ще пробия това проклето безразличие, зарече се Джесика. И ще се насладя на всеки миг. Наля три пръста в чашата и му я занесе.

Той пхна отвертката в задния джоб на дънките си и се изправи. Без да откъсва очи от нейните, Слейд отпи дълга и бавна глътка.

— Облякла си се като истинска жена, нали така, Джес?

Решена да го провокира, тя се завъртя в кръг.

— Харесва ли ти?

— Мен ли искаш възбудиш, или Адамс? — отвърна на удара той.

С предизвикателна усмивка тя се извърна и довърши мартинито.

— Нима смяташ, че жените винаги се обличат, за да възбудят мъжете?

— А не е ли така?

— Обикновено се обличам заради самата себе си. — Наля си питие, после се извърна и го погледна над ръба на чашата. — Тази вечер си помислих да изпробвам една теория.

Приближи се до нея. Предизвикателството в погледа ѝ и собственото му себелюбие го налагаха, точно както и беше очаквала.

— Каква теория?

Джесика посрещна сърдития му поглед, без да трепне.

— Имаш ли някакво уязвимо място, Слейд? Някаква ахилесова пета?

Подчертано бавно, той остави чашата си, после взе нейната. Усети я как се напруга, макар че не се отдръпна. Пръстите му описваха кръгове по шията ѝ, докато устните ѝ се озоваха на сантиметър от неговите. Джесика почувства горещия му дъх върху кожата си.

— Може да съжالياваш, че си разбрала, Джес. Няма да се държа с теб като с дама.

Тя отметна глава назад. Макар че сърцето ѝ биеше лудо, срещна очите му с гневно предизвикателство.

— Че кой те е молил?

Пръстите му я уловиха по-здраво. Клепачите ѝ се притвориха. Камбанката на вратата иззвъня. Слейд улови чашата си и я изпразни до дъно.

— Кавалерът ти — изрече лаконично и бързо напусна стаята.

Слейд отби колата и спря малко встрани от ресторанта. Изключи двигателя, извади цигара и зачака. Портиерът тъкмо паркираше даймлера на Майкъл. Щеше да се чувства по-спокоен, ако можеше да се промъкне вътре и да я наблюдава по-отблизо, но беше прекалено рисковано.

Видя колата да спира зад неговата. Вратът му се схвана от напрежение, докато шофьорът слизаше и се приближаваше. Пъхна ръка под якето си и улови дръжката на пистолета. На стъклото се допря полицейска значка.

Слейд се отпусна, а мъжът заобиколи, за да влезе от другата врата.

— Слейдърман. — Агент Брустър го поздрави с леко кимване. — Ти следиш жената, а аз мъжа. Комисар Додсън каза ли ти, че ще се свържем с теб?

— Да.

Грийнхарт се грижи за Райе. Нямаше много работа — момчето повече от седмица беше на легло. Още нямаш нищо, доколкото разбирам.

— Нищо — намести се по-удобно Слейд. — Прекарах съботата в магазина, помагах ѝ да разтовари нова доставка. Ако вътре е имало нещо, готов съм да се закълна, че тя не знае. Всичко мина през ръцете ми. Прекалено непринудено се държи, за да крие нещо.

— Може би. — Брустър въздъхна уморено, измъкна изтъркана черна лула и започна да я пълни. — Ако това хубаво малко магазинче служи за депо, поне един от тях крие нещо... Може би и тримата. Изглежда, Райе ѝ е като братче. Що се отнася до Адамс... — Брустър щракна клечка кибрит и я поднесе към лулата. Слейд не каза нищо. — Е, тази дама има зад гърба си авторитета на съдията и силен политически натиск да се запази името ѝ чисто, но ако е замесена, няма да ѝ се размине.

— Не е — чу се да казва, после хвърли цигарата си през прозореца.

— Болшинството сме — шеговито отвърна Брустър. — Дори и да е чиста като сълза, в момента е в дяволско положение. Натискът се увеличава, Слейдърман. Разкритията ще избухнат много скоро и когато това стане, играта ще загубее. Уинзлоу може да се окаже точно по средата. Додсън, изглежда, смята, че си достатъчно добър да я държиш настрана, когато му дойде времето.

— Ще се погрижа за нея — измърмори Слейд. — Не ми харесва да остава сама с Адамс там вътре.

— Ами и без това пропуснах вечерята — потърка закръгленото си коремче Брустър. — Ще взема да хапна за сметка на данъкоплатците и ще държа под око твоята дама.

— Не е моя дама — измънка Слейд.

Ресторантът беше тих и осветен от свещи. От масата, на която седяха Джесика и Майкъл, се откриваше изумителна гледка към пролива. В тъмните води се отразяваше лунна светлина и потрепваха отблясъци от звездите. Атмосферата беше съвсем дискретна — приглушени гласове, тих смях. Уханието на свежи цветя се примесваше с миризмите от храната и восъчните свещи. Шампанското жужеше приятно в главата ѝ. Ако някой ѝ беше казал, че напоследък работи твърде много, Джесика би се изсмяла. Но сега се чувстваше напълно отпусната за първи път от почти цяла седмица.

— Радвам се, че ти хрумна тази идея, Майкъл.

Харесваше му как светлинките трептят по лицето ѝ и очертават загадъчни сенки под скулите ѝ, как подчертават необикновения златист оттенък на очите ѝ. Защо винаги му се струва много по-

красива, след като е бил далече от нея? И дали, поради куп глупави причини, не беше чакал твърде дълго?

— Джесика — поднесе ръката ѝ към устните си, — липсваше ми. Жестът и интонацията на гласа му я изненадаха.

— Хубаво е, че отново си тук, Майкъл.

Странно, че винаги се е справял добре с думите, а сега се оказваше неспособен да реши как да започне.

— Джесика... искам вече да идваш с мен при пътуванията ми за стока.

— Да идвам с теб? — свъси вежди тя. — Но защо, Майкъл? Ти си напълно способен да се справиш с това. Неприятно ми е да го призная, но си много по-добър от мен.

— Не искам отново да се разделяме.

Объркана от думите му, Джесика се изсмя леко и стисна ръката му.

— Майкъл, само не ми казвай, че си бил самотен. Знам, че за теб няма нищо по-приятно от това да кръстосваш Европа в дирене на съкровища. Ако си страдал от носталгия, това е нещо ново.

Пръстите му уловиха по-здраво ръката ѝ.

— Не беше носталгия, Джесика, и има само едно нещо, което ме кара да се чувствам самотен. Искам да се омъжиш за мен.

Изненада беше слаба дума. Джесика остана слисана и това ясно пролича на лицето ѝ. Да се омъжи? Помисли си, че не е чула добре. Трудно ѝ беше да си представи, че Майкъл изобщо желае да се жени, но пък точно за нея? Бяха заедно вече почти три години — делови партньори, приятели, но никога...

— Джесика, би трябвало да знаеш как се чувствам. — Постави другата си ръка върху склучените им пръсти. — От години те обичам.

— Нямах представа за това, Майкъл. Ох, звучи толкова изтъркано. — Започна да плъзга пръстите на свободната си ръка по столчето на чашата. — Не знам какво да ти кажа.

— Кажй „да“.

— Защо точно сега, Майкъл? Защо така внезапно? — Спря нервните движения на ръката си и се вгледа в него. — Никога с нищо дори не си намеквал, че изпитваш към мен нещо друго, освен нежно приятелство.

— Знаеш ли колко трудно ми беше — тихо попита той — да се задоволявам с това? Ти не беше готова за чувствата ми, Джесика. Беше така увлечена да постигнеш успех с магазина. Имаше нужда от този успех. А и исках да дам моя собствен принос за това, преди да ти предложи. И двамата трябваше да бъдем независими.

Всичко, което казваше, беше вярно. И все пак, как изведнъж да престане да гледа на него като на Майкъл, приятеля, съдружника, и да го види като Майкъл, любовника, съпруга?

— Не знам.

Той стисна ръката ѝ, едновременно с утеха и разочарование.

— Не съм и очаквал да решиш толкова бързо. Ще си помислиш ли?

— Да, разбира се. — Но още в мига, в който му обещаваше, в мислите ѝ проблесна споменът за яростна целувка на ветровития морски бряг.

В късните часове, телефонът отново иззвъня, но не го събуди. Очакваше го.

— Откри ли стоката ми?

Навлажни устни, после бързо ги изтри с опакото на ръката си.

— Да... Джесика е взела бюрото в къщата. Има малък проблем.

— Не обичам проблемите.

По челото му избиха студени капчици пот.

— Ще извадя диамантите. Просто Джесика непрекъснато се навърта наоколо. Няма как да разглобя бюрото и да ги взема, докато е в къщата. Трябва ми малко време, за да я убедя да замине за няколко дни.

— Двайсет и четири часа.

— Но това не е...

— Това е цялото време, с което разполагаш... или с което ще разполага мис Уинзлоу.

Потта се стече над устните му и той вдигна ръка, за да я изтрие.

— Не ѝ причинявай нищо. Ще ги взема.

— За благо на мис Уинзлоу гледай да успееш. Двайсет и четири часа — повтори гласът. — Ако дотогава не са у теб, ще бъде премахната и сам ще взема стоката си.

— Не! Ще ги взема. Не ѝ причинявай нищо лошо. Закле се, че изобщо няма да я замесваме.

— Тя сама се замеси. Двайсет и четири часа.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Джесика нямаше отговор. Седнала сама на брега, подпряла брадичка на коленете си, тя наблюдаваше как утринното слънце разпръсва розови отблясъци върху водата. Няколко метра по-нататък Юлисис гонеше вълните, като подскачаше обратно към брега всеки път, когато се втурваха след него. Беше се отказал от идеята да подмами Джесика отново да му подхвърля парчета дърво.

Винаги бе обичала брега при изгрев. Помагаше ѝ да мисли. Пронизителният писък на чайките, тътенът на водата върху скалите, напълващата светлина винаги успокояваха ума ѝ, за да може да открие отговора. Не и този път. И не защото никога не беше мислила за брак, за споделен дом, за създаване на семейство — но никога не беше имала ясна представа за мъжа. Възможно ли е това да е Майкъл?

Приятно ѝ беше с него, да разговарят. Имаха общи интереси. Но... о, има едно „но“, помисли си тя и опря чело върху коленете си. Едно огромно „но“. И той я обича, а тя е била сляпа. Къде остана чувствителността ѝ? — помисли си в пристъп на угризение и разочарование. Как е възможно нещо — бизнесът ѝ — да е било толкова важно, че да не ѝ позволи да види? И още по-лошо — сега, когато вече знаеше, как трябва да постъпи?

Слейд слезе по стъпалата към брега, като ругаеше мислено. Как, по дяволите, може да държи под око жена, която излиза преди изгрев слънце? Отишла да се поразходи по брега, каза му Бетси. Сама на пустия бряг, мрачно си помисли Слейд, напълно уязвима за всичко и за всички. Трябва ли непрекъснато да се движи, да прави нещо? Защо не можеше да е онази мързелива глупачка, каквато си я бе представял?

Тогава я забеляза — захлупила лице, с отпуснати рамене. Ако не бяха кичурите пшениченоруси коси, щеше да се закълне, че това е друга жена. Джесика винаги стоеше с изправени рамене, вечно устремена нанякъде — обикновено твърде забързана. Тя не се свиваше на отчаяно кълбо. Обзет от неловко усещане, Слейд пхна ръце дълбоко в джобовете и тръгна към нея.

Не го чу, но почувства нарушаването на усамотението ѝ. Бавно изправи глава и отново се загледа към хоризонта.

— Добро утро — поздрави го, когато застана до нея. — Рано си станал.

— Ти също.

— Работи до късно, чувах машината.

— Съжалявам.

— Не. — Мимолетна усмивка. — Приятно ми беше. Напредва ли книгата?

Слейд погледна нагоре и видя една чайка, зареяна над главите им — белогърда и безмълвна.

— Снощи помръдна малко. — Нещо не е наред, каза си той. Понечи да седне до нея, после промени решението си и остана прав. — Какво има, Джес?

Не му отговори веднага, но извърна глава, за да го погледне в лицето. А какво би направил той, запита се тя, ако иска някоя жена да се омъжи за него? Ще изчака ли търпеливо, ще подбере ли най-подходящия момент и ще бъде ли удовлетворен, ако тя го помоли да изчака за отговор? На устните ѝ трепна бледо подобие на усмивка. Господи, не!

— Имал ли си много любовници? — попита на глас.

— Какво?

Не обърна никакво внимание на смаяното му изражение, а отново се извърна и се загледа във вълните.

— Предполагам, че да. Ти си много привлекателен мъж.

Надвисналите над водата облачета пара бяха прорязани от червени и златисти отблясъци. Докато говореше, Джесика ги наблюдаваше как постепенно просветляват.

— Мога да изброя моите на трите си пръста — продължи с тон, който бе по-скоро разсеян, отколкото интимен. — Първият беше в колежа — толкова кратка връзка, че почти не заслужава да се брой. Изпращаше ми карамфили и ми четеше на глас Шели. — Разсмях се леко и отново намести брадичка върху коленете си. — После, докато обикалях из Европа, дойде ред на онзи по-възрастен господин — французин, много изискан. Чувствах се на върха... след това разбрах, че е женен и има две деца. — Джесика поклати глава и обгърна коленете си с ръце. — А по-късно се появи един рекламен директор. О,

той умееше да си служи с думите. Беше точно след смъртта на баща ми и бях... заслепена. Взе назаем десет хиляди и изчезна. Оттогава не съм имала връзка с мъж. — Загледа се замислено в морето. — Не исках отново да бъда измамена, затова действах внимателно. Може би твърде внимателно.

Не му беше особено приятно да слуша за мъжете в живота ѝ. Но се застави да я изслуша. Когато тя замълча, Слейд се отпусна до нея. В продължение на цяла една минута не се чуваше нищо друго, освен шумът от разбиващите се вълни и крясъците на чайките.

— Защо ми разказваш това, Джес?

— Може би, защото не те познавам. Може би, защото ми се струва, че те познавам от години. — Засмя се малко несигурно и прокара ръце през косите си. — Не знам... — Пое дълбоко дъх и се вгледа право пред себе си. — Майкъл ме помоли да се омъжа за него.

Ефектът беше болезнен — също като неочакван удар в тила, от който човек остава зашеметен миг преди да изгуби съзнание. Преднамерено спокойно, Слейд загреба шепа пясък и после го пусна да изтече между пръстите си.

— И?

— И не знам какво да правя! — Този път се извърна към него, с пламнали от неудовлетворение очи. — Мразя да не знам какво да правя.

Спри я още сега, заповяда си той. Кажй ѝ, че не се интересуваш от проблемите ѝ. Но думите вече сами се изплъзваха от устата му.

— Какво изпитваш към него?

— Разчитам на Майкъл — бързо заговори тя. — Той е част от живота ми. За мен е важен, много важен...

— Но не го обичаш — спокойно довърши Слейд. — В такъв случай би трябвало да знаеш какво да направиш.

— Не е толкова просто — сопна му се тя. Простена раздражено и понечи да стане, после отново остана да седи неподвижно. — Той е влюбен в мен. Не искам да го карам да страда и може би...

— Може би трябва да се омъжиш за него, за да не страда? — безрадостно се изсмя Слейд. — Не ставай такава глупачка.

Гневът пламна бързо, но беше също така бързо потиснат. Трудно може да се спори с логиката. Повече отчаяна, отколкото засегната, тя се загледа в една чайка, която кръжеше ниско над водата.

— Знам, че ако се омъжа за него, това в крайна сметка само ще причини страдания и за двамата ни, особено ако чувствата му към мен са толкова дълбоки, колкото самият той смята.

— Не си сигурна, че те обича — измърмори Слейд, докато обмисляше другите причини, поради които Майкъл би могъл да иска тя да се омъжи за него.

— Сигурна съм, че поне така смята — отвърна Джесика. — Помислих си, че ако станем любовници, тогава...

— Мили Боже! — Улови я грубо за раменете. — Да не замисляш да предложиш тялото си като някаква утешителна награда?

— Недей! — Затвори очи, за да не вижда насмешката в неговите. — Изкарваш го толкова долно.

— Какво, по дяволите, си въобразяваш?

Със съвсем нетипичен за нея лекомислен жест, тя вдигна ръце.

— Опитът ми с мъжете е толкова беден, та си помислих... Ако му дам малко време, сигурно ще промени решението си.

— Глупачка — рязко я прекъсна Слейд. — Просто му кажи „не“.

— Сега пък го изкарваш съвсем лесно.

— Ти го усложняваш, Джесика.

— Така ли? — За момент отново сведе чело към коленете си. Ръката му измина половината разстояние до косите ѝ, преди да се възпре. — Толкова си уверен в себе си, Слейд. Нищо не ме прави помалодушна от хората, които обичам. При мисълта да го погледна отново, когато знам какво трябва да направя, ми иде да побягна.

Чувстваше, че се поддава на уязвимостта, която тя толкова рядко разкриваше. Нещо дълбоко в него напираше да се освободи, за да я утеши. Успя да го заглуши миг преди да е станало твърде късно.

— Няма да е първият мъж, чието предложение ще бъде отхвърлено.

Джесика въздъхна. Всичко, което тя казваше, губеше смисъла си веднъж изречено на глас — а всичко, което той казваше, имаше смисъл. Част от бремето падна от раменете ѝ. Извърна се към него полуусмихната.

— А ти?

— Какво аз?

— Отхвърляли ли са предложенията ти?

Той си усмихна, доволен, че онзи отчаян поглед е изчезнал от очите ѝ.

— Не... но пък и бракът никога не е присъствал в тях.

Джесика се изсмя с жизнения си гърлен смях.

— А какво?

Протегна се и улови кичур от косите ѝ в ръка.

— Истински ли е този цвят?

— Това е отвратително невъзпитан въпрос.

— Каквото повикало, такова се обадило.

Ако отговоря на твоя, ти ще отговориш ли на моя?

— Не.

— В такъв случай, предполагам, че и двамата ще трябва да използваме въображението си — отново се изсмя Джесика и опита да се изправи, но ръката в косата ѝ я задържа.

Присмехулната усмивка, която му отправи, бързо се стопи. Очите му бяха приковани в нейните — тъмни, напрегнати и поне веднъж напълно разбираеми. Желание. Горещо, наелектризирано, неудържимо желание. И тя усети привличането. За първи път изпита страх. Той ще вземе от нея нещо, което няма лесно да си върне обратно, ако изобщо успее да си го върне. Притегли я по-близо и тя оказа съпротива. Защиатавайки се инстинктивно от неясното чувство на страх, Джесика постави ръце върху гърдите му.

— Не. Не това искам. — Да, да, точно това — казваха му очите ѝ, въпреки че ръцете ѝ го отблъскваха.

Само с едно движение се озова под него върху пясъка.

— Предупредих те, че няма да се отнасям с теб като с дама.

Устните му се спуснаха, завладяха я и я увлякоха. Страхът бе повлечен от лавината на страстта. При първия допир с него ответната реакция я връхлетя мигновено — дива и свободна. Джесика забрави какво може да изгуби и просто се отдаде на усещането си. Езикът му напираше, бавно изследваше, умело изкушаваше, докато устните му се притискаха в нейните с вълшебна настойчивост. Тя отвърна с безразсъдна готовност, с отчаяно искане. После той откъсна устни от нейните, за да ги зарее по лицето ѝ, сякаш да попие вкуса на кожата ѝ чрез самото усещане за допир.

Разяждана от нуждата отново да усети устните му върху своите, Джесика завъртя глава да ги потърси. И тогава, с внезапна страст, той

заби устни в гърлото ѝ, изтръгвайки стон. Пясъкът тихо изхрущя под нея, когато помръдна в желанието си мъчителната наслада, която ѝ доставяше, да продължава до безкрай.

Ръцете ѝ сами намериха пътя под пуловера му, после нагоре по вдлъбнатините и мускулите на гърба му и обратно по твърдата извивка на гръдния кош до стегнатата талия. Влажният въздух ухаеше на сол и море, примесен с едва доловимия мускусен дъх на страстта. Устните му отново безпогрешно намериха нейните, докато водата се разбиваше с гръм в скалите под тях. Почувства как устните му се раздвижват под нейните, макар че онова, което шепнеха оставаше нечуто. Само тонът — усещане за гневна безнадеждност — проникна до съзнанието ѝ. Ръцете му се впуснаха да изследват с болезнена педантичност, започвайки от бедрата нагоре към гърдите. Там се задържаха, сякаш пленени от мекотата. Не усещаше слънцето, блеснало в затворените ѝ клепачи, нито грапавия пясък под гърба си. Съществуваха само неговите ръце и устни.

Загрубели пръсти пробягваха по кожата ѝ, дращеха и разпалваха нови огнища и едновременно подхранваха онези, които вече бяха лумнали. Накрая въздишките ѝ преминаха в степания. Обзета от трескаво безумие, Джесика се изви под него — ядро, притиснато в пулсиращо ядро. Тъканта на дънките се съедини в тънка, възпираща преграда.

Слейд простена и зарови лице в косите ѝ, завладян напълно от усещането за нея.

Със задавено проклятие той се претърколи от нея и скочи на крака, преди да успее да го докосне и да го накара да забрави всякакъв разум.

Мъчително пое въздух в дробовете си и го остави да охлади огнената страст, която пламтеше у него. Трябва напълно да си е загубил ума, помисли си той, щом стигна толкова близо до мига, в който щеше да я обладае.

Секундите минаваха. Можеше да ги отмери по звука на неспокойното ѝ дишане зад него. И своето собствено.

— Джес...

— Не, не казвай нищо. Картината ми е ясна. — Гласът ѝ беше пресипнал и неуверен. Когато се извърна назад, тя вече се беше изправила и изтупваше полепналия пясък. Лъчите на утринното

слънце обгръщаха главата ѝ със златен ореол. — Променил си намеренията си. Всеки има право. — Понечи да мине край него, но Слейд я улови за ръката. Джесика опита да се издърпа, разбра, че няма да успее и вирна брадичка.

Обида. Слейд я видя под гнева в очите ѝ. Така е по-добре, каза си. По-разумно. Но думите излязоха от устата му, преди да успее да ги спре.

— Би предпочела да се любим на брега, като двойка тийнейджъри?

Беше забравила къде се намират. Мястото и времето нямаха никакво значение, когато желанието бе взело връх. Фактът, че той се е опомнил и е запазил достатъчно самообладание, за да се спре, само още повече нараняваше гордостта ѝ.

— Бих предпочела да не ме докосваш повече — отвърна язвително. Сведе поглед към ръката, която я удържаше, после отново, съвсем бавно, вдигна очи към него. — От този момент.

Слейд само още повече затегна хватката си.

— Веднъж те предупредих да не ме предизвикваш.

— Да те предизвиквам? — възрази Джесика. — Не започнах аз, не съм го искала.

— Да, не започна ти. — Улови я за раменете и силно я разтърси. — И аз също не го исках, така че престани.

При последното разтърсване зъбите ѝ изтракаха. Вбесена, Джесика блъсна ръцете му.

— Не смей да ми крещиш! — извика тя, надминавайки по сила тона му. Зад тях водата се блъскаше в скалите и се издигаше нагоре във вихрушка от пръски. — И недей да намекваш, че аз съм ти се нахвърлила, защото изобщо не е така. — Понеже ръцете ѝ бяха заклещени, трябваше да отметне глава, за да освободи лицето си от разрошените коси. Очите ѝ искряха изпод танцуващите кичури. — Мога да те накарам да пълзиш по корем, ако поискам!

Очите му се превърнаха в два сиви процепа. Гневът се примесваше с неприятното усещане, че вероятно наистина би могла.

— Не пълзя за никоя жена, още по-малко за някаква си нахална жалка невротичка, която използва парфюми, за да постигне целта си.

— Нахална жалка... — Млъкна, задавена от гняв. — Невротичка! — успя да изрече след миг на възмущение. — Ах, ти,

глупав, егоистичен тъпанар! — Неспособна да измисли друга защита, тя удари с ръка по гърдите му. — Надявам се, че в романа ти изобщо няма жени, защото нищичко не разбираш! Изобщо не ползвам парфюм. И няма да ми е необходим... — Джесика дишаше тежко. — На какво, по дяволите, се хилиш?

— Лицето ти се зачерви — отвърна той. — Много е сладко.

Очите ѝ блеснаха със златиста ярост. Намерението за насилие беше повече от очевидно в стъпката, която направи към него. Слейд вдигна високо ръце с разперени длани и отстъпи назад.

— Примирие? — Не беше сигурен точно кога и как, но по някое време, докато траеше тирадата ѝ, ядът му просто се стопи. Почти съжеляваше. Битката с нея му действаше едва ли не по същия начин, както и целувката.

Почти.

Джесика се поколеба. Ядът ѝ още не беше отминал, но имаше нещо много очарователно в начина, по който ѝ се усмихваше. Беше приятелска усмивка, с лек нюанс на възхищение. Внезапно осъзна, че за първи път ѝ се усмихва напълно искрено. А това беше по-важно от яда ѝ.

— Може би — отвърна уклончиво, защото не искаше прошката ѝ да бъде твърде прибързана.

— Кажете условията си.

След кратък размисъл тя постави ръце на хълбоците си.

— Вземете си обратно думите за нахалната, жалка невротичка.

Пламъчетата неподправен смях в очите му ѝ доставиха удоволствие.

— Срещу глупав, егоистичен тъпанар.

Пазаренето беше най-големият ѝ порок. Джесика сви пръсти и се загледа в ноктите си.

— Само глупав. Другото остава.

Слейд пхна палци в предните джобове на дънките си.

— Много си упорита.

— Получавах го.

Двамата тържествено си стиснаха ръце.

— Още нещо... — След като се бяха справили с гнева, Слейд искаше да се справи и с обидата. — Не съм променил намеренията си.

Тя не проговори. След малко той обви ръка около раменете ѝ и я поведе обратно към стъпалата. Без особено усилие успя да заглуши досадния глас, който му казваше, че допуска грешка.

— Слейд!

Сведе поглед надолу към нея, докато заобикаляха малкия шубрак в основата на стълбата.

— Какво?

— Майкъл ще дойде довечера на вечеря.

— О кей, ще стоя настрани.

— Не — изрече твърде бързо, после прехапа устни. — Не, всъщност си мислех дали не можеш...

— Да играя ролята на бавачка? — безцеремонно довърши той. — Внимателно, Джес, отново започваш да се държиш като невротичка.

Джесика отказа да се ядосва повече, спря напред полянката и се обърна към него.

— Всичко, което каза на брега, е вярно, Слейд. И аз си казвам същото. Но обичам Майкъл... почти по същия начин, по който обичам Дейвид. — Той само се навъси насреща ѝ и тя въздъхна. — Това, което трябва да направя довечера, е болезнено. Просто бих искала малко морална подкрепа. Ще ми бъде поне мъничко по-леко, ако и ти присъстваш на вечерята. След това сама ще се справя.

Слейд въздъхна тежко, изпълнен с нежелание и примирение.

— Само на вечерята. И ще си ми длъжница.

Часове по-късно Джесика крачеше из салона. Токчетата ѝ почукваха по твърдия паркет, после заглъхваха върху персийския килим и отново потропваха. Беше доволна, че Дейвид е на среща. Би било невъзможно да прикрие настроението си от него и също толкова невъзможно да му се довери. Деловите отношения между нея и Майкъл сега бяха подложени на изпитание. Не желаше да си създава нови проблеми. Може би Майкъл дори ще реши да напусне. Тази мисъл ѝ беше неприятна.

О, винаги е възможно да замести един снабдител, каза си тя, но двамата бяха толкова близки, такъв добър екип. Стисна очи и се изруга наум. Не можеше да престане да мисли за Майкъл като за неделима част от магазина. Винаги е било така. Може би, ако се бяха познавали, преди да станат партньори, както с Дейвид, тогава чувствата ѝ щяха да

са по-различни. Джесика отново склучи ръце. Не, просто я нямаше онази... искра. Ако я имаше, магазинът изобщо не би ѝ пречил.

Беше почувствала тази искра веднъж или два пъти в живота си — онзи внезапен трепет, който казва „може би“, „възможно е“. Със Слейд не беше искра, каза си унесено. Беше направо изригване. Подразнена, Джесика тръсна глава. Сега няма да мисли за Слейд, нито за ураганните мигове, които на два пъти бе изживяла в ръцете му. Най-важното сега е да се съсредоточи върху Майкъл и да му каже „не“, без да го нарани.

Преди да влезе в стаята, Слейд спря и за момент се загледа в нея. Винаги в движение, помисли си той, но този път под енергията се долавяше повече нервност. Носеше семпла, но много изискана черна рокля, а косата ѝ беше сплетена на плитка през едното рамо. Докато я наблюдаваше, Слейд изпита мимолетно съчувствие към Майкъл. Едва ли е лесно да обичаш такава жена и да загубиш. Освен ако Майкъл не е пълен глупак, само един поглед към лицето ѝ ще му разкрие какъв е отговорът ѝ. Изобщо няма да е нужно да си отваря устата.

— Ще го преживее, Джес. — Тя се обърна стреснато, а Слейд се запъти към барчето с алкохола. — Има и други жени, както знаеш. — Държеше се преднамерено безцеремонно, подчертано цинично, защото знаеше каква ще е реакцията ѝ. Дори както беше с гръб към нея, усети внезапния огън, лумнал в погледа ѝ.

— Надявам се един ден да хлътнеш жестоко, Слейд — отвърна на удара Джесика. — И се надявам тя да ти се изсмее.

Наля си скоч.

— Няма начин — отвърна развеселено. — Искаш ли нещо за пиене?

— Ще пийна малко от това. — Приблужи се и издърпа чашата от ръката му, после отпи голяма глътка.

— Пиянска смелост? — подхвърли той, след като тя едва удържа гримасата си.

Джесика го изгледа с присвити очи, докато алкохолът изгаряше гърлото ѝ.

— Държиш се нарочно отвратително.

— Да. Не се ли чувстваш по-добре?

Пъхна чашата обратно в ръката му.

— Суров мъж си ти, Слейд.

— А ти си красива жена, Джесика.

Тихите думи окончателно я извадиха от равновесие. Беше ги чувала десетки пъти от различни хора, но никога не бяха карали кръвта да закипи под кожата ѝ. Но пък комплиментите наистина не се изтръгват лесно от устата на мъж като Слейд, помисли си тя. И някак си усещаше, че той няма предвид само физическата красота. Не, той беше човек, който се вглежда отвъд онова, което може да се види — в онова, което може единствено да се усети.

Очите им се задържаха миг повече от допустимото. Хрумна ѝ, че сега е много по-склонна да му отдаде нещо жизненоважно — след случката от тази сутрин на брега.

— Сигурно си много добър писател — отрони тя, докато се отдалечаваше да си налее чаша вермут.

— Защо?

— Много пестеливо си служиш с думите и твърде необичайно подбиращ момента да ги изречеш. — Понеже беше с гръб към него, Джесика си позволи да навлажни нервно устните си с език. Часовникът над камината мелодично отмери уречения час. — Предполагам, че няма да искаш да ми напишеш речта, преди да е пристигнал Майкъл.

— Ще се въздържа, благодаря.

— Слейд... — Джесика се поколеба само за миг, преди да се обърне към него. — Не трябваше да ти казвам всичко, което ти наговорих долу на брега тази сутрин. Наистина не е честно спрямо Майкъл да го знаеш, а и не беше честно спрямо теб да ти изливам целия си живот по този начин. Но е много лесно човек да ти се довери, може би защото си твърде добър слушател.

— Част от работата ми — измърмори той и си помисли за безкрайния поток от разпити на заподозрени, свидетели и жертви.

— Опитвам се да ти благодаря — ядно изрече Джесика. — Не можеш ли да го приемеш любезно?

— Недей да ми благодариш, преди да съм направил нещо — подхвърли в отговор той.

— Да се задавя, ако още веднъж реша да ти благодаря. — Наля щедра доза вермут в чашата си и в този миг камбанката на вратата иззвъня.

Нито един от двамата мъже не беше особено очарован да споделя вечерята с другия, но правеха каквото могат. Общите разговори постепенно се насочиха към магазина.

— Радвам се, че си наминал за няколко часа, Майкъл. — Джесика повече разглеждаше, отколкото ядеше от дижонските скариди. — Не мисля, че Дейвид все още е готов да работи по цял ден.

— Изглеждаше доста добре. Пък и в понеделник обикновено е по-спокойно. — Майкъл разклати виното в чашата. И той не обръщаше на вечерята си повече внимание от Джесика. — Твърде много се тревожиш, скъпа.

— Ти не беше тук миналата седмица. — Наряза едно хлебче на тънки филийки.

Без да продума, Слейд ѝ подаде маслото. Джесика погледна надолу, видя безпорядъка пред себе си и вдигна чашата с вино.

— Днес се чувстваше достатъчно добре, за да продаде раклата от Кънектикът на госпожа Дониган — заяви Майкъл, след като забеляза разменените погледи.

— Дейвид е продал нещо на госпожа Дониган? — Първоначалната изненада премина в смях. — Трябва да познаваш тази жена, Слейд. Истинска скъперница, която може да ти разтяга долара като ластик. Майкъл се занимава с нея. В някои много редки случаи и аз, но Дейвид... — Замълча и се усмихна. — Как успя да се справи?

— Като се преструваше, че никак не му се иска да се раздели с раклата. Когато пристигнах, той буквално я избутваше към онази от ореховата дървесина, като ѝ разправяше, че вече е обещал другата на клиент.

Тя се изсмя доволно.

— Е, изглежда, нашето момче започва да се учи. Ще трябва да отстъпя и да го пусна следващия път да дойде е теб в Европа.

Майкъл за момент погледна съсредоточено чинията си, после много старателно нарязва една скарида.

— Щом така искаш.

Настроението ѝ мигновено се развали. Преди Джесика да успее да измисли нова тема за разговор, Слейд се интересува какво точно представлява раклата от Кънектикът. Тя му хвърли бърз благодарен поглед и остави инициативата в ръцете на Майкъл.

Как можах да го кажа? — запита се Джесика. Как мога да съм толкова глупава и да забравя, че ме помоли следващия път аз да отида с него в Европа? Няма да се справя добре. Просто няма да мога да се справя добре с това положение.

Колко различни бяха двамата. Тази мисъл ѝ хрумна съвсем неочаквано, докато наблюдаваше непринудено разговарящите мъже. Майкъл, с неговите овладени жестове, възпитано поведение и изискано облекло. Джесика установи, че никога не го е виждала в нещо по-делнично от поло и панталони за голф. Беше олицетворение на цивилизован чар и изтънчена сексуалност.

Слейд по принцип рядко жестикулираше. Като че ли разбираше, че езикът на тялото може да издаде мислите му. Не, той притежаваше необичайния талант да стои неподвижен. И не би го определила като недодялан, макар че предпочиташе дънки и пуловери. Той не очарова, а обезоръжава, реши тя. А сексуалността му беше всичко друго, но не и изтънчена. По-скоро животинска.

Слейд задаваше въпроси за антикварната търговия, макар това изобщо да не го интересуваше. Така щеше да даде малко време на Джесика да си възвърне самообладанието, което едва не изгуби напълно. Може би щеше да даде възможност и на него самия да си състави по-конкретно мнение за Майкъл. Изглежда доста безобиден, помисли си Слейд. Хубав младеж, с достатъчно ум, за да направи от него своя професия. Или достатъчно умен, за да бъде една от брънките в контрабандната верига. Но не най-важната, инстинктивно си каза Слейд. Не му достига кураж.

Беше от този тип мъже, които Слейд вероятно би оприличил на Джесика. Възпитан, интелигентен. И достатъчно красив, ако си падаш по този тип. Очевидно Джесика не си падаше. Не са били любовници. Слейд се замисли над това, докато слушаше Майкъл. Какъв е този мъж, който може да стои край такава жена, ден след ден, и да не се люби с нея — или да не полудее? Майкъл бе успял да се владее в продължение на почти цели три години. Слейд изчисли, че самият той се оказа неспособен да го постигне дори в продължение на три дни. Майкъл Адамс или беше безумно влюбен в нея, или по-хитър, отколкото изглеждаше. Забелязвайки как очите на Майкъл от време на време се стрелкат към нея, Слейд изпита леко съчувствие. Лудо влюбен или не, определено не беше безразличен.

Майкъл отпи отново от виното и се опита да продължи разговора, който започваше да ненавижда. Познаваше Джесика. О, да, каза си с мрачно предчувствие, той познава Джесика. Можеше да види отговора в очите ѝ. Единствената жена, която има значение за него, никога няма да бъде негова.

И тримата изпитаха облекчение, когато Бетси пристигна с кафето.

— Мис Джесика, ако не започнете да се храните повече, готвачката пак ще ни напусне.

— Ако не напуска по веднъж месечно, ще обърка графика на цялото домакинство — безгрижно отвърна тя. Може да изкара без храна, докато не уреди нещата с Майкъл.

— Ще взема една чаша в библиотеката. — Слейд вече беше станал, преди Бетси да успее да възрази. — Тази вечер имам да довърша някои неща.

— Добре. — Джесика се постара да не поглежда към него. — Хайде ние да отидем в салона, Майкъл. Не, не, Бетси, аз ще занеса подноса — добави, след като икономката започна да мърмори. — Налей си сам бренди — обърна се тя към Майкъл, докато влизаха в салона. — Аз ще пия само кафе.

Той си наля щедра доза, постави отново кристалното капаче на гарафата и едва тогава се обърна. Докато вечеряха Бетси беше запалила огън. Сега той прачеше жизнерадостно — чувство, което нито Джесика, нито Майкъл изпитваха. Остана в другия край на стаята, загледан как налива кафе от каничката от китайски порцелан. Сервизът беше с изящни рисунки на теменужки върху бледожълт фон. Майкъл преброи всички петали на цветчетата, преди да проговори.

— Джесика... — Пръстите ѝ се напрегнаха върху дръжката на каничката за сметана и той мислено изруга. Странно, че никога не я бе желал повече от момента, в който вече бе уверен, че никога няма да я има. Винаги е бил твърде сигурен, че когато настъпи моментът, всичко просто ще си дойде на мястото. — Нямах намерение да те притеснявам.

Очите ѝ се вдигнаха, за да срещнат неговите.

— Майкъл...

— Не, не е нужно да казваш нищо, съвсем ясно е изписано на лицето ти. Единственото нещо, което никога не си могла да правиш

добре, е да прикриваш чувствата си. — Отпи голяма глътка бренди. — Няма да се омъжиш за мен.

Кажи го бързо, заповяда си тя.

— Не, не мога. — Изправи се и се приближи до него. — Искан ми се да не се чувствах така, Майкъл. Искан ми се да бях разбрала какви са чувствата ти по-рано.

Той се загледа в брендито — същият цвят като очите ѝ и също толкова опияняващо. После остави чашата.

— Щеше ли да има някаква разлика, ако те бях попитал преди година? Или преди две?

— Не знам — безпомощно вдигна рамене тя. — Но тъй като в общи линии сме си все същите хора като тогава, мисля, че не. — Докосна ръката му в желанието си да бъде по-мила с него. — Държа на теб, Майкъл, трябва да знаеш, че наистина е така. Но не мога да ти дам това, което искаш.

Той вдигна ръка и помилва тила ѝ.

— Не мога да ти обещаая, че няма да опитам да променя решението ти.

— Майкъл...

— Не, няма да ти оказвам някакъв натиск. — Лекичко я стисна за врата. — Но имам това предимство, че добре те познавам — какво харесваш и какво мразиш. — Взе ръката ѝ и притисна устни върху дланта ѝ. — Освен това те обичам достатъчно, за да не те преследвам. — Усмихна се и освободи ръката ѝ. — Ще се видим утре в магазина.

— Да, добре. — Джесика допря ръцете си. Не изпита нищо, освен съжаление, когато устните му се притиснаха в дланта ѝ. — Лека нощ, Майкъл.

Когато входната врата се затвори след него, тя продължи да стои на място. Вече нямаше сили нито да пие кафе, нито да занесе подноса в кухнята и да поведе спор с Бетси или с готвачката. Остави нещата така и се насочи към стълбите.

— Джес? — с една дума я спря Слейд. Приблужи се по коридора, докато тя остана на второто стъпало. — О кей?

Най-неочаквано ужасно ѝ се прииска да заплаче — да се обърне, да изтича в прегръдките му и да се наплаче. Вместо това му се сопна.

— Не, не е „о кей“. И защо пък трябва да е?

— Постъпи, както трябваше — спокойно отвърна той. — Няма да се хвърли от някоя скала.

— Ти пък какво разбираш? — извика насреща му. — Никога не си имал никакви чувства. Не знаеш какво означава да обичаш някого. Човек трябва да има сърце, за да го боли. — Рязко се обърна и хукна нагоре по стъпалата, като измина почти половината, преди да спре. Затвори очи и удари с юмрук по перилата. Пое си дълбоко дъх, обърна се и заслиза обратно. Той стоеше долу и чакаше.

— Съжалявам.

— Защо? — Понеже думите ѝ го бяха засегнали по-дълбоко, отколкото му се искаше, Слейд сви рамене. — Права беше.

— Не, не бях. — Уморено потърка челото си с ръка. — И нямах никакво право да те използвам като боксова круша. Днес ми оказа голяма подкрепа и съм ти благодарна.

— Запази си благодарностите — посъветва я той и се обърна да върви.

Този път тя беше наред да го спре.

— Слейд! — Направи още две крачки, изруга и се извърна обратно към нея. Очите му бяха потъмнели, яростно нажежени, сякаш извинението ѝ беше разпалило гнева му повече от нападките. — Разбирам, че ти може би си на друго мнение, но човек не отива в ада за това, че е добър.

Тя го остави да се взира след нея и продължи нагоре по стъпалата.

ПЕТА ГЛАВА

В два часа през нощта Джесика чу как старият часовник „Сет Томас“ във фойето отброи два мелодични гонга. Тялото ѝ беше изтощено, но съзнанието ѝ отказваше да се отпусне. Накъсаните удари на Слейд по клавишите на машината бяха престанали преди час. Той може да спи, с възмущение си помисли тя, докато отново се обръщаше по гръб, за да се взре в тавана. Но нали не е в емоционален стрес.

Мислите за Майкъл отново изплуваха в съзнанието ѝ и тя въздъхна. Не, нека бъдем честни, Джесика, заповяда си тя. Не е Майкъл този, който те държи будна, а мъжът през две врати вляво по коридора.

Сама в мрака, заровена в безпорядъка на меките ленени чаршафи, все още усещаше грапавината на пясъка под гърба си, топлината на слънцето и поривите на вятъра върху лицето си. Натискът на тялото му върху нейното. Желанието проряза изтощеното ѝ тяло и събуди трепети, които се помъчи да потуши. Усети как сладостната болка бавно се придвижва от стомаха нагоре в гърдите ѝ. Бързо скочи от леглото и наметна халат. Трябва ми само нещо горещо за пиене, за да се успокоя. Ако това не подейства, ще си включи телевизора, докато някой стар филм не я приспи. Сутринта отново всичко ще е наред. Ще се върне на работа, ще стои далече от Слейд, докато приключи с библиотеката и се върне там, откъдето беше дошъл.

Джесика се измъкна от стаята и тръгна тихо с боси крака по коридора. Спря пред вратата на Слейд и дори посегна към дръжката, преди да се усети. Мили Боже, какво си въобразява! Насочи се към стълбите, като се движеше по-бързо. Може би едно бренди е по-добра идея от гореща напитка, реши тя.

Противно на навика си, пое съвсем тихо надолу по стъпалата, като избягваше местата, които скърцаха. Бренди и някой стар филм, повтори си отново. Забеляза, че вратата към салона е затворена и смръщи вежди. Кой пък ще направи такова нещо? Тази врата никога не

се затваря. Сви рамене и реши, че Слейд я е дръпнал, преди да се качи да пише. Прекоси коридора и отвори едното крило.

Заслепи я светлина. Блестеше право в очите ѝ и я принуди да вдигне ръка, за да ги заслони. Най-напред дойде изненадата. Отстъпи назад, смутена от източника на светлия лъч. Преди да успее да продума, Джесика се вцепени. Фенерче. Никой не би трябвало да се намира в затворения салон с фенерче посред нощ. Страхът пробяга на хладни тръпки по кожата ѝ, после заседна като буца в гърлото ѝ. Без да се замисля, тя се обърна и затича обратно по стъпалата.

Слейд беше напълно буден в мига, в който вратата му се отвори. Някаква сянка се стрелна към леглото му и той инстинктивно я сграбчи, изви я и я затисна под себе си. Чу се глух удар при сблъсъка ѝ с матрака. В следващия миг той разбра, че държи Джесика.

— Какво правиш, по дяволите? — запита, докато я стискаше здраво за китките. Мирисът ѝ изпълни сетивата му — гласът му пресипна от възбуда.

Останала без дъх, Джесика се опита да проговори. Тялото ѝ се тресеше от страх под неговото.

— Долу... — успя да прошепне. — Долу има някой.

Той се напрегна, но успя да запази гласа си спокоен.

— Някой прислужник.

— В два сутринта? — изсъска тя ядосано. Изведнъж си даде сметка, че е гола. Халатът ѝ се бе разтворил, докато я поваляше на леглото. Преглътна и се опита да се измъкне изпод него. — С фенерче?

Слейд бързо се претърколи от нея.

— Къде?

— В салона. — Джесика пристегна халата си и се опита да се престори, че нито за миг не е била размекната от желание. Видя как сянката му нахлузва дънките. — Нали няма да слезеш долу?

— Не очакваше ли от мен точно това, когато дойде тук? — Отвори едно чекмедже и намери пистолета си.

— Не, изобщо не се замислих. Полицията... — Протегна се и запали лампата. — Трябва да се обадим... — Не довърши изречението, когато видя пистолета в ръката му. В гърлото ѝ се надигна нова вълна на ужас. — Откъде взе това?

— Стой тук.

Беше стигнал почти до вратата, преди Джесика да успее да надигне вцепененото си тяло от леглото.

— Не! Не можеш да слезеш долу с пистолет. Слейд, как...

Спря я със силен, болезнен захват на раменете. Когато се приковаха в нейните, очите му бяха студени и безизразни.

— Стой мирна — нареди той и решително затвори вратата пред нея.

Твърде шокирана, за да не се подчини, Джесика остана загледана в голото дърво. Какво става, за Бога? — запита се и притисна ръце към страните си. Това е лудост. Някой дебне из салона посред нощ. Слейд размахва някакъв огромен пистолет, сякаш е роден с него в ръка. Разтреперана от нерви, тя закрочи из стаята. Прекалено тихо е, помисли си, докато сплиташе и разделяше пръстите на ръцете си. Просто е прекалено тихо. Не може да си стои ей така тук.

Слейд тъкмо беше приключил внимателния оглед на първия етаж, когато проскърцването на стъпалата го накара да се извърне рязко. Видя как Джесика се притисна към стената, широко отворила очи при вида на насочения към нея пистолет.

— По дяволите! — Изстреля думите насреща ѝ, докато смъкваше дулото. — Казах ти да стоиш горе!

Джесика разполагаше с достатъчно време да установи, че е виждала позата, която той бе заел с пистолета в стотици полицейски филми по телевизията. И треперенето се поднови.

— Не можах. Отиде ли си?

— Така изглежда. — Слейд напипа ръката ѝ и я вмъкна в салона. — Стой тук. Ще проверя отвън.

Джесика се отпусна в едно кресло и зачака. Беше тъмно — слабата, потрепваща лунна светлина хвърляше неясни сенки из стаята. Зае отбранително положение, като сви крака под тялото си и улови лактите си в ръце. Страхът, осъзна тя, е нещо, с което рядко се бе сблъсквала. Не се справяше много добре и сега. Джесика затвори очи за момент и се насили да поема дълбоки и равномерни вдишвания.

Мислите ѝ започнаха да се избистрят. Какво прави един писател с револвер? Защо не извика полицията? Някакво подозрение се надигаше в дълбините на съзнанието ѝ, но тя го отхвърли. Не, глупаво е... Дали?

Когато след десет минути Слейд се върна в салона, тя не беше помръднала от креслото.

С едно движение на китката той натисна копчето на лампата и стаята се обля в светлина.

— Нищо — изрече строго. — Няма следа от никого, нито пък признаци за насилствено проникване.

— Видях някой — започна възмутено тя.

— Не съм казал, че не си. — И изведнъж отново изчезна, като остави следващото ѝ възражение недоизказано. Върна се без пистолета. — Какво точно видя? — През това време той се зае с по-внимателен оглед на стаята.

Сключила вежди, Джесика наблюдаваше опитните му движения.

— Вратата на салона беше затворена. Когато я отворих, в очите ми блесна светлина. Фенерче. Не видях нищо.

— Нещо разместено ли е тук?

Продължаваше да наблюдава как претърсва ловко и професионално, докато обхожда стаята. Не, подозрението ѝ не е глупаво, помисли си тя и стомахът ѝ се сви. Всичко е съвсем на място. Правил го е и преди. Използвал е този пистолет и преди.

— Кой си ти?

Усети хладината в тона ѝ, докато клякаше пред шкафчето с алкохола. Нищо от кристалните чаши не беше разместено. Не се обърна.

— Знаеш кой съм, Джес.

— Ти не си писател.

— Напротив.

— Какъв си точно? — попита направо. — Сержант? Лейтенант?

Слейд взе гарафата с бренди и наля в една от чашите. Умът му беше съвършено бистър. Приближи се до нея и ѝ подаде чашата.

— Сержант. Изпий това.

Очите ѝ не се отделяха от неговите.

— Върви по дяволите! — Слейд само сви рамене и остави чашата до нея. Обзе я някакво ужасяващо спокойствие, което притъпяваше болката от предателството. — Искам да се махнеш от къщата ми. Но преди да си тръгнеш — продължи тихо Джесика, — искам да ми кажеш защо дойде. Чичо Чарли те е изпратил, нали? По заповед на комисаря? — Последното изречение бе изпълнено с добре

премерено презрение. Слейд не бързаше да отговори. Колебаеше се колко точно трябва да ѝ каже, за да я успокои. Беше пребледняла, но вече не от страх. Очите ѝ искряха от гняв. — Чудесно! — Без да го изпуска от поглед, тя се надигна от мястото си. — Тогава сама ще се обадя на комисаря ти. Можеш да си прибереш машината и пистолета, сержант.

Ще се наложи да поеме всичко, реши той и ужасно му се прииска да имаше цигара.

— Седни, Джес. — Понеже изобщо не помръдна да изпълни заповедта, той решително я побутна обратно в креслото. — Просто млъкни и слушай — посъветва я, докато отваряше уста да изкрещи насреща му. — Магазинът ти е под подозрение, че има връзка с мащабна контрабандна операция. Смята се, че откраднатите стоки се скриват някъде в стоката ти от чужбина, после се прехвърлят до свързката от тази страна, вероятно чрез продажба на самия предмет. — Вече не се опитваше да говори, а само се взираше в него, сякаш напълно беше загубил ума си. — Интерпол иска да хване главния организатор, а не само няколко дребни риби, които вече са под наблюдение. Преди все е успявал да им се изплъзне и сега не искат това да се повтори. Ти, магазинът ти и хората, които работят за теб, оставате под наблюдение, докато не го задържат или разследването не стигне до нещо. Междувременно комисарят иска да си в безопасност.

— Не вярвам нито дума.

Но гласът ѝ трепереше. Слейд пъкна ръце в джобовете.

— Информацията, както и заповедите ми идват от комисаря.

— Това е глупаво! — Гласът ѝ вече звучеше по-уверено, с лека насмешка. — Мислиш ли, че в магазина ми може да става нещо подобно без моето знание? — Тъкмо посягаше към чашата с бренди и долови погледа в очите му. Ръката ѝ замръзна върху чашата, после се отпусна. — Разбирам... — изрече тихо. Усети тъпа болка в стомаха. За момент притисна ръце към него, след това склочи пръсти. — Носиш ли си и белезниците, сержант.

— Престани, Джес. — Тъй като не можеше да понесе начина, по който го гледаше, Слейд се обърна и zakрачи из стаята. — Казах, че комисарят искаше да бъдеш в безопасност.

— Това част от задачата ти ли беше — да ме омаеш достатъчно, за да се издам евентуално? — Когато той рязко се извърна, тя скочи на

крака, за да посрещне яростта му. — Да се любиш с мен влизаше ли в програмата ти?

— Не съм почнал да се любя с теб. — Вбесен, той я сграбчи за реверите на халата и почти я вдигна във въздуха. — И никога нямаше да приема проклетата задача, ако знаех, че ще ме караш да си губя ума всеки път, щом те погледна. От Бюрото смятат, че си чиста. Не разбираш ли, че това само те поставя в още по-опасно положение?

— Как мога да разбирам нещо, след като нищо не ми се казва? — сопна му се тя. — В каква опасност бих могла да бъда?

— Това не е игра, Джес — разтърси я отчаяно. — Един агент е бил убит миналата седмица в Лондон. Бил е близо, съвсем близо до разкритието кой дърпа конците. В последния му доклад се споменава за четвърт милион „в диаманти“.

— Какво общо има това с мен! — изтръгна се от ръцете му Джесика. — Ако мислят, че в някоя от стоките ми има набутани диаманти, нека дойдат. Могат да разглобят мебелите парче по парче.

— И да подплашат главния човек — отвърна Слейд.

— Откъде знаеш, че не съм замесена? — Непоносимо главоболие се прибави към гаденето в стомаха ѝ. Джесика уморено разтърка слепоочията си. — Аз работя в магазина.

Загледа се как тънките ѝ пръсти масажират болезненото място.

— Но не сама.

Движението спря. Съвсем бавно тя отпусна ръката си.

— Дейвид и Майкъл? — прошепна едва чуто. Удивлението бе заменено от гняв. — Не! Няма да ти позволя да ги обвиняваш!

— Засега още никой никого не обвинява.

— Не, дошъл си, за да ни шпионираш.

— И на мен ми е също толкова неприятно, колкото и на теб.

— Тогава защо си тук?

Преднамерената злоба в гласа ѝ предизвикваше у него желание да я удуши. Отговори бавно и грубо.

— Защото комисарят не иска красивата му кръщелница да свърши с прерязано гърло.

При тези думи лицето ѝ пребледня, но очите ѝ останаха неподвижни.

— Кой би ме наранил? Дейвид? Майкъл? Дори и ти би трябвало да разбираш колко абсурдно е това.

— Ще се изненадаш какви неща вършат хората, за да оцелеят — грубо отвърна той. — Във всеки случай, има замесени и други хора — такива, за които няма да си нищо повече от излишна пречка.

Не желаше да мисли за това — не може да си го позволи, ако иска да се предпази от надигащата се истерия. Бъди практична, нареди си мислено. Бъди логична! Този път надигна чашата и отпи голяма глътка бренди, преди отново да проговори.

— Ако си от нюйоркската полиция, нямаш никакви пълномощия тук.

— Комисарят има много връзки. — Слабите признаци за възвръщане цвета на страните ѝ го изпълниха с облекчение. Поиздръжлива е, отколкото изглежда. Така или иначе, не съм тук заради самата контрабанда, поне официално.

— А защо си тук... официално?

— Да те предпазя от неприятности.

— Чичо Чарли трябваше да ми каже.

Слейд леко повдигна рамене, докато оглеждаше стаята.

— Да, може би. Няма начин да се разбере дали е търсел нещо тук, или само е преминавал през стаята към някоя друга. Не и при това разположение на къщата. — Леко намръщен, той разсеяна прокара ръка по гърдите си. — Забелязваш ли нещо разместено тук?

Джесика проследи погледа му.

— Не, не мисля, че е бил тук много време. Ти спря да пишеш чак към един. Не би ли било по-разумно за него да изчака всички светлини да угаснат, преди да проникне вътре?

Понечи да ѝ припомни, че никой не е прониквал насила, но после промени намерението си. Ако ѝ е по-лесно да си мисли, че става дума за външен човек, може би това ще ѝ позволи да спи по-добре. Помисли си за Дейвид, чиято стая се намираше на първия етаж в източното крило.

— Трябва да се обадя в службата. Върви да си легнеш.

— Не! — Понеже не ѝ се искаше да признае, че е неспособна да се качи горе сама, Джесика отново надигна чашата с бренди. — Ще почакам.

Остана да седи, докато той отиде при апарата в коридора. Съвсем съзнателно се изключи от разговора му, макар че и без това говореше толкова тихо, че трябваше доста да се напругне, за да го чува. Нейният

магазин, помисли си Джесика. Как е възможно нейният магазин да бъде забъркан в нещо толкова невероятно като международна контрабанда? Ако не беше така ужасяващо, би могла да се изсмее.

Майкъл и Дейвид. Рязко тръсна глава и затвори очи. Не, на тази част няма да повярва. Някъде е допусната грешка и след време полицията, ФБР, или който там я преследва, ще го разберат.

В салона беше влязъл крадец. Всичко е съвсем просто. Не ѝ ли беше мърморила десетки пъти Бетси за това, че не ползва алармена система? Гледката на Слейд с пистолета в ръка се върна в съзнанието ѝ твърде отчетливо. Това не може да отхвърли.

Когато той се появи отново в стаята, Джесика седеше съвсем неподвижно, със затворени очи, под които имаше сенки. Това, което току-що бе разбрал по телефона, няма да ги премахне, но един хубав сън може би ще успее.

— Ела — изрече строго и се опита да не се размеква, когато очите ѝ се отвориха уплашено при звука от гласа му. — Уморена си. Качи се горе и пийни хапче, ако не можеш да заспиш. И утре няма да ходиш в магазина.

— Но аз трябва да отида — започна тя.

— Отсега нататък трябва да правиш, каквото ти се каже — поправи я той. — Ще бъдеш в по-голяма безопасност тук, където мога да те държа под око. От този момент няма да напускаш къщата без мен. Недей да спориш. — Хвана я за ръката и я издърпа да стане. — В това отношение нямаш никакъв избор. Трябва да ми се довериш.

Направи го. Докато я теглеше нагоре по стъпалата, Джесика осъзна, че дори всичко останало да бе пълна бъркотия, това поне беше съвсем ясно. Онова мигновено първоначално впечатление, което остана у нея, когато за първи път се сблъскаха долу на стълбата, се оказа вярно. С него беше в безопасност.

— Не ми е приятна мисълта, че си ченге — измърмори тя.

— Да, и аз невинаги съм във възторг от това. Върви да си легнеш, Джес. — Пусна я, щом стигнаха пред нейната врата. Преди да успее да си тръгне, Джесика го сграбчи за ръката.

— Слейд... — Това, за което щеше да го помоли, ѝ беше неприятно. Неприятно ѝ беше да признае пред себе си, а още повече и пред него, че изпитва ужас да остане сама.

— Аз... — Извърна поглед, за да не вижда изписаното в очите му нетърпение и погледна в тъмната си стая. — Може ли да останеш?

— Казах ти, че получавам заповедите си от комисаря.

— Не, нямах предвид... — Навлажни устните си. — Искях да кажа, с мен... тази нощ.

Вдигна поглед към него — бледа, нежна, уязвима. Почувства как кръвта кипва в гърдите му. Гласът му обаче прозвуча безстрастно и студено.

— Когато лягам с някоя жена, обикновено ѝ отдавам цялото си внимание. Сега нямам време за такова нещо.

Усети как по тялото ѝ преминава тръпка, едновременно от страх и вълнение.

— Не те моля да спиш с мен, а просто да не ме оставяш сама.

Позволи си да я огледа внимателно. Топла плът, приятни извивки и светлосиня коприна.

— Мислиш ли, че ще прекарам нощта с теб, без да те притежавам?

— Не. — Отговорът дойде бързо и тихо. Тръпката премина в туптене.

С бързо движение, изчислено да я уплаши, Слейд я притисна към вратата.

— Не си свикнала да си имаш работа с мен, лейди. — Не особено нежно, ръката му обхвана гърлото ѝ. Усети под дланта си безумния ритъм на пулса ѝ, но очите... златистите ѝ очи не бяха уплашени. Пожела я със сила, която заплашваше да отхвърли всичко останало. — Аз не съм някой от възпитаните кавалери в клуба ти, Джес — каза ѝ със застрашително спокоен глас. — Не знаеш по какви места съм ходил, какви неща съм вършил. Мога да ти покажа номера, които ще накарат френския ти любовник да заприлича на някой скаут. Ако реша, че те желая, няма да успееш да ми избягаш достатъчно бързо.

Почти не го чуваше през глухия тътен на сърцето си. Погледът ѝ се беше замъглил от страст.

— Кой от нас бяга, Слейд? — Усещаше ръцете си вече натезжали, но успя да ги повдигне. С едно-единствено бавно движение прокара дланите по голия му гръб. Целият се напрегна. Пръстите върху гърлото ѝ леко се затегнаха. Тя притисна тялото си в него.

— По дяволите, Джес. — Простена и устните му се спуснаха, за да захаят нейните.

Сетивата ѝ се разтърсиха от яростната атака, но тя устоя. Точно това искаше — безпаметната страст, която можеше да ѝ даде в мига на докосването. Тази целувка не беше целувка на влюбени — не беше благоговейното сливане на устни, нито приятна игра на езиците. Беше лудост. Джесика се отказа от разума си без нито за момент да се замисли. Нека я научи на каквото иска.

Смъкна халата ѝ, така както си стояха, и след това отстъпи пред непреодолимото желание на ръцете си да изследват всеки милиметър от нея. По-мека, неопишимо по-мека, отколкото си я беше представял. Кожата ѝ сякаш се разтапяше под пръстите му. Само след секунди я беше разтреперил напълно, разтърсвана от последователни конвулсивни вълни. Бедрата ѝ бяха и слаби, и силни. Плътна ръка нагоре по тях и я доведе до зашеметяващия връх, след който се олюля безпомощно в ръцете му.

Слейд отново изруга, разбрал, че не може да спре. Беше си казал, че ще се държи грубо и после ще си тръгне — за да я спаси... да спаси и себе си. Сега беше влажна, гореща и покорна в ръцете му. Уханието ѝ изпълваше въздуха и го примамваше. Тръсна глава в усилие да я избистри, но тя притискаше устни към гърлото му и пресипнало шепнеше името му.

Озова се заедно с нея в леглото, без дори да знае дали я беше завлякъл, или занесъл на ръце дотам.

Джесика се извиваше под него, трескаво отвърщаше на целувките му, докато ръцете му се движеха навсякъде. Не ѝ даде възможност да се ориентира. Под нея бяха намачканите чаршафи, меката материя на дънките му се притискаше върху краката ѝ, но тя имаше сетива единствено за урагана. Накъсаното му дишане потрепна в ухото ѝ, преди езикът да се стрелне навътре.

С хапещи целувки пое надолу по шията до вдлъбнатината между гърдите ѝ. Изви се с втвърдени от желание зърна, но той продължи надолу и плътна език по очертанието на ребрата ѝ. Почти загубила разсъдък, тя заби пръсти в косите му, в желанието си да я обладае, преди да се е взривила, в желанието мъчителната наслада да продължава до безкрай.

Той жадно се върна отново към гърдите ѝ, а влажната диря, която езикът му оставяше, я разтърсваше последователно на огнени и ледени талази. Зъбите му захапаха едното от нежните връхчета, докато с върха на пръста си започна да очертава лъкатушна линия край другото. Устните и ръцете му продължиха да кръжат, докато тя се гърчеше под него. Джесика нададе вик от експлозията на двойната наслада, а след това се изгуби в следващите една след друга вълни от усещания.

Започна да дърпа дънките му, но той се отдръпна от настойчивите ѝ ръце. Без тази преграда, знаеше, че ще я обладаете на мига. Но още не беше готов. Бе предчувствал страстта ѝ, знаеше, че лежи скрита отдолу, но сега тя го повличаше в трепетни усещания, които не беше предвидил.

Тръпчивият мирис на гора сякаш извираше от кожата ѝ навсякъде, където заравяше устни. Тялото ѝ бе слабо, донякъде дори твърде слабо, но с една съблазнителна женственост, която го караше да продължава да я докосва и вкусува с устни, докато не остане нито милиметър неизследвана плът. Когато се плъзна ниско надолу по корема ѝ, тя простена и заби нокти в раменете му, за да го насочи още по-надолу. Чуваше накъсаните срички на името си между мъчителните ѝ задъхани вдишвания. Но когато устните му потърсиха и откриха центъра на удоволствието ѝ, Слейд забрави всичко друго.

Водеше я от кулминация в кулминация. Изтощена, Джесика копнееше за още. Кожата ѝ беше залепнала за неговата, едновременно гореща и влажна от страст. Тялото ѝ беше удивително живо, пулсиращо в хиляди незабележими точки, които той бе открил и изследвал. Устните ѝ вече не успяваха да произнесат дори името му. Двамата заедно се пребориха с последната бариера, която ги разделяше. Усети костите на ханша му — гладки и издължени. И бедрата му — стегнати и мускулести.

Свършиха заедно, и двамата изгубили дъх от силата на усещането.

Джесика не можеше да спре конвулсиите. Продължаваха да я разтърсват дълго след като Слейд легна до нея мълчалив. Тялото я болеше. И гореше. Това любов ли бе, или война? — замаяно си помисли тя. Каквото и да бе станалото помежду им, то никога досега не ѝ се бе случвало и разбра с абсолютна сигурност, че никога повече няма да ѝ се случи с друг мъж.

Нито една от задръжките ѝ не беше изплувала — той не би им позволил. Съществува ли друг мъж с неговата сила, неговата настойчивост, неговата... свирепост? Не и за нея, осъзна Джесика и инстинктивно се извърна към него. Никога не е съществувал, нито ще съществува някой друг за нея. Беше му отдала най-важната си част — сърцето — много преди изобщо да се озоват в леглото.

Обичам те — каза си наум, — който и да си, какъвто и да си. А най-сигурният начин да те отблъсна от себе си сега е да ти го кажа. Затворила очи, Джесика положи глава на рамото му. Вече се питаш как можа до такава степен да изгубиш самообладание, че да ме отведеш в леглото, продължи разсъжденията си с интуитивна точност. Вече се питаш как би могъл да предотвратиш това да се повтори отново. Но аз няма да те загубя! Тази клетва премина в твърда решимост, докато прокарваше ръка по гърдите му. Няма да се измъкнеш, Слейд. Съпротивлявай се колкото искаш. Започна да полага съвсем леки целувчици по рамото и нагоре към гърлото му.

— Джес! — Слейд вдигна ръка, за да я спре. Никога няма да може да мисли трезво, когато го докосва. А ако иска да намери начин да се измъкне от подвижните пясъци, които бързо го поглъщаха, трябва да мисли.

Джесика само докосна с устни пръстите, които се изпречиха на пътя ѝ и продължи нагоре към лицето му.

— Прегърни ме — прошепна тя. — Искам да усетя ръцете ти около мен.

Слейд с усилие устоя на дрезгавата молба и на меките устни, които упорстваха да замъглят съзнанието му.

— Джесика, не е разумно... Трябва да...

— Не искам да бъда разумна, Слейд — прекъсна го тя. Премести се, така че лицето ѝ да дойде точно над неговото. — Не говори, не и тази нощ. — Когато пръстите ѝ се плъзнаха надолу, изпита задоволство, усещайки мигновения му, несъзнателен трепет. — Желая те. — Езикът ѝ очерта устните му. Почувства внезапния галоп на сърцето му под гърдите си. — И ти ме желаеш. Тази нощ само това е важно.

В мрака видя бледия ореол на косите ѝ, огряното от лунната светлина лице и сенките, които хвърляха скулите ѝ. Видя кехлибарения

пламък в очите ѝ, преди устните ѝ да уловят неговите и да ги задържат в плен.

ШЕСТА ГЛАВА

Слейд се пробуди до нея. Беше потънала в дълбокия сън на изтощението, но дишането ѝ бе бавно и равномерно. Под извитите мигли падаха сенки — тъмни петънца върху бледата кожа. Ръката му обгръщаше тънката ѝ талия — в съня си се беше издал, че я желае поблизо до себе си. Лежаха на една и съща възглавница. Остана няколко минути, след което, проклинайки се, се измъкна от леглото. Джесика дори не помръдна. Грабна дънките и отиде в собствената си стая, направо под душа.

Нарочно развъртя докрай студената вода. Не се ли засити достатъчно с нея през нощта? — запита се той, докато ледената струя шибаше тялото му с остри иглички. Трябваше ли и като се събуди, да я желае отново? Нуждата, която изпитваше от нея, този тип всепоглъщаща нужда, щеше да попречи на работата му. Слейд трябваше отново и отново да си напомня, че Джесика е част от работата му, само поредната задача.

А от краткия телефонен разговор, който проведе през нощта, чу достатъчно, за да е наясно, че положението ѝ става още по-деликатно. Някой търси нещо в дома ѝ — някой, на когото тя има доверие. И няма да е достатъчно само да разбере кой е. Слейд трябва да разбере и какво е това, което търси. Или поне федералните трябва да го разберат, мрачно се поправи той. Трябва да се залепи за нея като гербова марка, докато всичко това не приключи.

Защо, по дяволите, не ми разрешават да я изведа оттук? — помисли си в нов пристъп на ярост. Заповедта по телефона беше категорична и неоспорима. Джесика остава. Не може да се застрашава разследването, като се допусне нейното отстраняване. Тя остава, повтори си още веднъж наум Слейд. А той няма да я изпуска от очи през следващите четиридесет и осем часа. Това не включва и да спи с нея, напомни си той и подложи глава под силната ледена струя. Това не включва да се заплесне до такава степен по нея, че да забрави каква е

първата му цел тук. Но как, по дяволите, се очаква да живее сега под един покрив с нея и да не я докосва?

Взе сапуна и се натърка яростно. Може би ще успее да отмие уханието на гора, което сякаш се бе просмукало в собствената му кожа.

Джесика се събуди и посегна към него. Беше си заминал и това мигновено наруши покоя ѝ. Няколкото часа със я бяха оставили силно напрегната, вместо отпочинала. Ако беше тук, ако можеше с пробуждането си да се обърне към него, нямаше да изпита това неприятно усещане за загуба.

Дейвид и Майкъл. Не, не може дори да си позволи да мисли за това. Закри лицето си с ръце и се помъчи да го спре. Но отново видя смразяващия поглед в очите на Слейд, когато насочи пистолета към нея. Това е лудост, грешка. Четвърт милион в диаманти. Интерпол. Дейвид и Майкъл.

Неспособна да го понесе, Джесика скочи от леглото. Трябва да проясни съзнанието си, за да може да мисли. Къщата ѝ се струваше като задушавач затвор. Намъкна дрехите и се отправи към брега.

Когато десет минути по-късно Слейд мина край стаята ѝ, за да я нагледа, откри леглото ѝ празно. Внезапната паника беше колкото нетипична за него, толкова и непрофесионална. На бърза ръка провери в банята и всекидневната, преди да слезе долу. В трапезарията, вместо Джесика откри Бетси.

— Къде е? — попита той.

Бетси освободи мястото, на което беше седнала, и го погледна навъсено.

— Значи и вие сте в добро настроение.

— Къде е Джесика?

Бетси му хвърли многозначителен поглед.

— Видя ми се болна тази сутрин, чудя се дали не е пипнала грипа от Дейвид. Долу на брега — допълни, преди да е успял да я прекъсне.

— Сама?

— Да, сама. Не взе дори онзи гигантски пес със себе си. Каза, че днес няма да ходи на работа и... — Бетси постави ръце на хълбоци и мрачно изгледа отдалечаващия му се гръб. — Е... — промърмори тя и изцъка с език.

Беше студено. Лесно беше да прикрие ремъка на пистолета през рамото си под якето. Докато стигна до стъпалата към брега, Слейд почти беше изчерпал запаса си от ругатни. Не беше ли запомнила нищичко от това, което ѝ каза снощи? Забеляза я, застанала близо до големите вълни, и се втурна по стъпалата.

Джесика чу приближаването му и се извърна. Това, което възнамеряваше да му каже, заседна в гърлото ѝ, когато я сграбчи за раменете и я разтърси.

— Идиотка такава! Какво правиш сама тук? Не разбираш ли в какво положение се намираш?

Ръката ѝ се стрелна и с все сила се стовари върху бузата му. Плесницата зашемети и двамата. Хватката му отслабна достатъчно, за да може Джесика да отстъпи назад.

— Недей да ми крещиш — нареди му тя и несъзнателно разтърка мястото, където се бяха впили ръцете му. — Не съм длъжна да търпя такъв тон от никого!

— Ще го търпиш от мен — спокойно отвърна той. — Още веднъж ще те попитам, Джес, но запомни, че отвърщам на удара. Какво правиш тук?

— Разхождам се — сопна му се тя. — Уредих днес Дейвид да поеме магазина, както гласяха заповедите ви, сержант.

Значи пак се връщаме на това, помисли си той и напъха ръце дълбоко в джобовете си. Косите му се развяваха необезпокоявани върху лицето.

— Добре. Следващата ми заповед е да не напускаш къщата, докато не ти кажа.

Пламъкът в очите ѝ внезапно бе замъглен от сълзи.

Обви ръце около тялото си и рязко се извърна от него. Може да му покаже гнева си, може да му покаже страстта си, но не желае да му показва слабостта си.

— Домашен арест? — попита пресипнало. Предпочиташе да го удари отново, отколкото да плаче.

— Предохранително задържане — отвърна. После въздъхна и постави ръце на раменете ѝ. — Джес... — Тя енергично поклати глава, защото знаеше, че милите думи окончателно ще я разчувстват. Когато усети допира на челото му върху главата си, здраво стисна очи. — Не

се скапвай сега — прошепна той. — Няма да трае дълго. Когато приключи...

— Какво да приключи? — прекъсна го с неочаквано отчаяние. — Ще се озове ли един от най-близките ми хора в затвора? Трябва ли да го очаквам с нетърпение? — Пое дълбоко дъх, отвори очи и се загледа в морето. Водата беше развълнувана, с бели връхчета на вълните и сивкав цвят. Идва буря, помисли си равнодушно. Небето също започваше да се смрачава.

— Трябва да преживееш днес — улови я по-здраво той. — А след това да преживееш и утре.

Живот, каза си замислено тя. Наистина ли такъв трябва да е животът? Така ли го възприема той?

— Защо ме остави сама тази сутрин? — Ръцете му се отдръпнаха от раменете ѝ. Без да се обръща, Джесика разбра, че е отстъпил назад. Събра целия си кураж и се извърна с лице към него. Всички прегради бяха издигнати отново. Ако тялото и сега не я болеше от неистовата страст, би могла да си помисли, че цялата нощ е само плод на въображението ѝ. Мъжът, който се взираше насреща ѝ, не проявяваше никакви признаци на чувства. — Ще ми кажеш, че всичко е било грешка — успя да проговори след момент. — Че изобщо не е трябвало да се случва и че никога повече няма да се повтори. — Брадичката ѝ се вирна, докато любовта се бореше с гордостта. — Не си прави труда, моля те.

Трябваше да я остави да си върви. Смяташе да я остави да си върви. Но преди да успее да се възпре, Слейд я улови за рамото, като внимателно го обхвана с пръсти, сякаш да прецени размера и силата му.

— Ще ти кажа, че беше грешка — изрече бавно. — Че не трябваше да се случва. Но не мога да ти кажа, че няма да се случи отново. Не мога да бъда край теб и да не те пожелаая.

Мъжът смени позицията под прикритието на дърветата. С делови движения отвори куфарчето и започна да сглобява частите на пушката. За момента не обръщаше особено внимание на двете фигури долу на брега. Едно по едно. Това беше една от причините за успеха му в този занаят. Уреди сделката само за четири часа и изпитваше известно удоволствие, че ще му отнеме малко повече, за да свърши работата.

След като постави мерника, той извади носна кърпа. Студеният вятър не охлаждаше главата му, нито му ставаше по-добре. Но пък с десет хиляди долара може да се купи много антихистамин. Изсумтя тихо и прибра кърпата, после насочи вниманието си към фигурите на брега.

Джесика усети, че част от силата ѝ се възвръща.

— Защо е било грешка тогава?

Слейд въздъхна с отегчение. Защото съм ченге от долен Ийст Сайд, което е виждало неща, за които никога не бих могъл да ти разкажа. Защото толкова много те желая — не само сега, в този миг, но и утре, и след двацет години — а това ме плаши.

— Масло и вода, Джес, съвсем просто е. Искаше да се разходиш, ще се разходим. — Плъзна ръка от рамото ѝ и преплете пръстите си през нейните, после обърна гръб на брега.

Смъкна пушката, защото Слейд закриваше добрата му видимост към Джесика. Уговорката беше само за жената, а работата си е работа. Вятърът изплющя в сивкавото му палто и се промуши отдолу. Той изсумтя и отново измъкна носната си кърпа, после се настани, за да изчака.

Джесика запрати камъче по група скали.

— Ти си писател, нали?

— Така си мисля.

— Защо тогава вършиш това? Не ти е приятно — личи си.

Не би трябвало да си личи. Фактът, че тя успява да забележи онова, което успешно бе скривал от всички — дори понякога и от самия себе си — подразни Слейд.

— Виж, правя каквото трябва, каквото умея. Не всеки има избор.

— Не — възрази тя. — Всеки има избор.

— Имам майка, която ходи да сервира и живее с пенсия на убит полицай. — Думите изригнаха от него и я накараха да спре. — Имам сестра, която е трета година в колежа и която има шанс да постигне нещо. Таксата не се плаща с отхвърлени ръкописи.

Джесика вдигна и двете си ръце към лицето му. Дланите ѝ бяха хладни и меки.

— Значи си направил своя избор, Слейд. Не всеки би взел същото решение. Когато му дойде времето и публикуваш книгите си, ще имаш всичко.

— Джес... — Улови я за китките, но за момент ги задържа, вместо да отдръпне ръцете ѝ от лицето си. Пулсът ѝ незабавно се ускори при докосването му. — Харесваш ми.

— И това не ти е приятно. — Наведе се към него със спуснати клепачи.

Притисна я силно към себе си и се впи в жадните ѝ устни. Бяха хладни като ръцете ѝ, но бързо се сгорещиха под неговите. Вече обзет от безумието, той я сграбчи за косата и издърпа главата ѝ назад, колкото да може да завладее и най-потайните сладки и влажни кътчета. Ръцете ѝ се склучиха около врата му и го уловиха в плен на мекотата, уханието и страстта.

Задната част на главата му попадеше в кръстчето на мерника на мощна пушка със съвършен заглушител.

— Джес. — Устните му се раздвижиха върху нейните със звука на името ѝ. Спря само за да я притисне по-плътно към гърдите си и я задържа така, докато се опитваше да се овладее. — Уморена си — изрече, когато чу въздишката ѝ. — Ще се връщаме. Трябва да поспиш още малко.

Остави го да я премести отстрани до себе си. Търпение, каза си наум. Това не е мъж, който лесно се предава.

— Не съм уморена — излъга, докато нагаждаше стъпките си към неговите. — Защо да не ти помогна в библиотеката?

— Само това ми трябва — измърмори той и вдигна очи към небето. Периферното му зрение долови мимолетно потрепване на нещо бяло сред оределите клони в горичката. Застана нащрек, мускулите му се напрегнаха, докато се взираше да види. Не забеляза нищо, освен леко поклащане, което спокойно можеше да се дължи на вятъра. После отново нещо бяло примигна.

— Страхотна съм в подреждането, ако реша да се захвана — заяви Джесика, пристъпвайки пред него. — И съм... — Дъхът ѝ секна, когато Слейд я повали на земята зад малка купчина оголени скали. Чу кратко изсвистяване, като от удар на камък в камък. Преди да успее да си поеме въздух, той вече беше измъкнал пистолета. — Какво е това? Какво става?

— Не мърдай. — Изобщо не погледна към нея, само продължи да я задържа прикована под себе си, докато погледът му обхождаше брега. Очите на Джесика бяха приковани в оръжието му.

— Слейд?

— Намира се в горичката, на около трийсет метра вдясно от мястото, където сме сега — разсъждаваше той на глас. — Добра позиция. Няма да помръдне — поне за известно време.

— Кой? — запита тя. — За какво говориш?

За миг сведе очи към нея и я вледени със суровия, студен поглед, който беше виждала и преди.

— Мъжът, който току-що стреля по теб.

— Остана неподвижна и безмълвна като статуя.

— Никой не е стрелял, не чух...

— Има заглушител. — Слейд се помръдна, колкото да може да вижда по-ясно стъпалата нагоре по брега. — Професионалист е. — Ще чака да излезем.

Джесика си спомни странния звук, който чу, докато Слейд я поваляше на земята. Удар на камък в камък. Удар на куршум в скала. Обзе я някакво замайване, което замъгли погледа ѝ, докато престана да вижда друго, освен сива пелена. Някъде в далечината дочу гласа на Слейд и се опита да пробие мъглата. Сърцето ѝ биеше в ушите, когато отново успя да фокусира погледа си върху него. Продължаваше да се визира отвъд нея към стъпалата.

— ... че знаем, че е там.

— Какво?

Слейд нетърпеливо сведе поглед към нея. По лицето ѝ нямаше и следа от цвят. На фона на тази бледност очите ѝ изглеждаха замъглени и разконцентрирани. Не може да ѝ позволи лукса да изпадне в шок.

— Съвземи се и ме слушай — процеди грубо и улови лицето ѝ в ръка. — Има вероятност да не е разбрал, че сме го разкрили. Сигурно си мисли, че сме се скрили, за да се любим. Ако са ме разкрили, щеше да се погрижи за мен, вместо да изчаква да те вземе по-добре на прицел. Сега трябва да направиш само едно нещо, Джес, разбираш ли?

— Само едно нещо — повтори с кимване тя.

— Да лежиш долу.

Тя нервно се изсмя.

— Звучи като много добра идея. Колко време смяташ, че ще трябва да останем тук?

— Ще стоиш, докато се върна.

Ръцете ѝ се обвиха около него бързо и със силата на отчаянието.

— Няма да излизаш оттук! Ще те убие!

— Той иска теб — безстрастно изрече той и издърпа ръцете ѝ от врата си. — Искам да направиш точно каквото ти казах. — Прехвърли се отгоре ѝ и успя да смъкне якето и кобура за пистолета. Първо измъкна ризата от дънките си, после пъкна оръжието отзад на кръста. — Сега ще стана и след около минута ще тръгна към стъпалата. Той ще си помисли или че не ти е до игрички, или че сме приключили и ще се забавиш още малко.

Не се улови отново за него, защото знаеше, че е безполезно. Ще постъпи, както е решил.

— Ами ако те застреля? — запита глухо. — Страхотен бодигард ще си ми като мъртвец.

— Ако възнамерява, ще го направи в мига, в който се изправя — обясни ѝ Слейд и отново улови лицето ѝ в ръка. — Тогава ще ти остане поне пистолетът ми, нали?

Целуна я бързо и силно, преди да успее да проговори.

Стой долу, Джес. Ще се върна.

Изправи се безгрижно, все така загледан надолу към нея. Джесика преброи десет дълги безмълвни секунди. Сякаш целият ѝ организъм функционираше на забавен каданс — мозъкът ѝ, сърцето ѝ, дробовете ѝ. Дори и да дишаше, изобщо не го съзнаваше. Лежеше в някакъв вакуум от страх. Слейд ѝ се усмихна — мигновено вдъхване на увереност, което не стигна до очите му. Вцепенена, тя се запита дали усмивката беше предназначена за нея, или за човека в горичката.

— Каквото и да става, стой, където си. — С тези думи, той се обърна и спокойно закрачи към стъпалата. Нехайно пъкна палци в джобовете си, сякаш всеки мускул по тялото му не беше напрегнат в очакване. Тънка струйка пот се стече надолу по гърба му.

„Страхотен бодигард ще си ми като мъртвец“. Думите на Джесика отново прозвучаха в главата му, докато полагаше усилие да се изкачва бавно по стъпалата. Наясно беше колко близо до целта бе онзи беззвучен куршум. С излизането си на открито поемаше голям риск не само за себе си, но и за Джесика.

Премерен риск, напомни си Слейд. Понякога трябва да поемеш риска. Преброи стъпалата — пет, шест, седем... Вече изглеждаше малко вероятно стрелецът да се цели в него. Щеше да изчака Джесика да излезе иззад скалите. Десет, единайсет, дванайсет... Ще го послуша

ли този път? — помисли си във внезапен пристъп на паника. Не поглеждай назад! В името на Бога, не поглеждай назад! Оставаше само един начин да я спаси.

В мига, в който стигна горе, Слейд извади пистолета си и хукна към дърветата.

Килимът от сухи клонки ще го издаде. Слейд го прие и откъм добрата му страна — поне ще отклони вниманието на мъжа от Джесика. Пое на зигзаг към мястото, където беше забелязал бялото петно. Точно когато притичваше под един дъб, чу тъпия звук. Равнодушно изгледа парченцата кора, които се разлетяха покрай рамото му.

Близко, каза си наум. Много близко. Но мисълта му вече беше ясна. Мъжът трябва да е разбрал, че е провалил задачата си. Също както би трябвало да е разбрал, ако не му изневерява късметът, че полицията е замесена. Пистолетът на Слейд и знакът върху него ще разкрият на професионалиста всичко, от което се нуждае.

Слейд търпеливо зачака. Петте безкрайни минути станаха десет. Потта засъхна студена по гърба му. Никой от двамата мъже не можеше да помръдне безшумно, така че и двамата изобщо не помръдваха. Някаква птичка, подплашена от нахлуването на Слейд в горичката, отново се върна да кацне на клончето и запя жизнерадостно. Катеричка събираше жълди на по-малко от три метра от мястото, където стоеше. Слейд изобщо не мислеше, а само чакаше. Буреносните облаци продължаваха да се трупат и напълно закриха слънцето. Сега в горичката беше студено и мрачно. Вятърът изплющя в измъкнатата му риза.

Чу се приглушено кихане и раздвижване на клонки.

Слейд моментално скочи по посока на звука, хвърли се на земята и се претърколи, щом за част от секундата зърна мъжа и пушката. Легнал по очи, той стреля три пъти.

Джесика лежеше, смразена от страх, по-леден и от вятъра, който духаше откъм морето. Това беше всичко, което чуваше — вятърът и водата. Някога обичаше тези звуци — ревящия вятър, придружен от гръмовното разбиване на водата върху скалите. Загледа се нагоре към небето и видя как облаци се трупат. С едната си ръка стискаше опустялото яке на Слейд. Кожата беше гладка и хладна, но успяваше да долови неговия мирис. Съсредоточи се върху това. Ако още може да

усеща миризмата, значи той е жив. Ако го пожелае достатъчно силно и достатъчно дълго, той ще остане жив.

Твърде дълго! — крещеше съзнанието ѝ. Твърде дълго продължава! Пръстите ѝ се вкопчиха по-здраво в кожата. Каза, че ще се върне. Трябва да вярва в това. Докосна устни с върховете на пръстите си и установи, че са студени. Топлината, оставена от него, отдавна беше изчезнала.

Трябваше да му кажа, че го обичам, помисли си с отчаяние. Трябваше да му кажа, преди да тръгне. Ами ако... Не, няма да си позволи да мисли за това. Той се връща. Мъчително се размърда, колкото да може да вижда стъпалата.

Чу трите бързи последователни изстрела и се вцепени. Болката в гърдите я изтръгна от това състояние. Дробовете ѝ крещяха за въздух. Замаяна, Джесика си заповяда да диша, преди да скочи и да затича. Страхът я правеше тромава. Два пъти се препъна нагоре по стъпалата, но само за да се втурне още по-решително и да влее допълнителни сили в краката ѝ. Шмугна се в горичката, като се подхлъзваше по прекършените клонки и листа.

Слейд се извърна в мига, в който я чу. Беше бърз, но не достатъчно, за да ѝ попречи да види онова, което беше решил, че не бива да вижда. Джесика спря безумния си бяг в прегръдките му, докато облекчението преминаваше в шок, а шокът — в треперене.

Като се проклинаше, той застана пред нея, за да препречи погледа ѝ.

— Никога ли не слушаш?! — възкликна, после я притегли в ръцете си.

— Той... ти ли... — неспособна да довърши, тя затвори очи. Няма да вземе да повръща сега, заповяда си Джесика. Няма да припада! Едно от копчетата на ризата му се беше забило в бузата ѝ и тя се съсредоточи върху болката. — Не си ли ранен?

— Не — лаконично отвърна той. Тази част от живота му не трябваше изобщо да стига до нея, изруга се той. Трябваше да се погрижи за това. — Защо не остана на брега?

— Чух изстрелите. Помислих, че те е убил.

— И много щеше да помогнеш и на двамата, като дотърчиш тук. — Отдръпна я от себе си, погледна лицето ѝ и отново я притегли обратно в прегръдките си. — Вече всичко е наред.

За първи път в тона му прозвуча нежност и обич. Това я разчувства, така както виковете и гневът му никога не бяха успели. Започна да плаче със силни, задъхани ридания, докато пръстите на едната ѝ ръка мачкаха ризата му, а в другата продължаваше да стиска неговото яке.

Без да проговори, той я поведе към края на горичката. Седна на тревата, после я притегли в скута си и я остави да се наплаче. И тъй като не знаеше какво друго да направи, продължи да я люлее, да я милва и да ѝ шепне успокояващи думи.

— Съжалявам — успя да продума, все още хлипайки. — Не мога да се спра.

— Излей си всичко, Джес. — Устните му докоснаха влажните ѝ слепоочия. — Този път няма нужда да проявяваш смелост.

Заровила лице в гърдите му, тя остави сълзите да се леят на воля, докато ѝ олекна. Дори и след като притихна, той продължи да я милва, като отмяташе косите от мокрото ѝ лице и я поклащаше внимателно. Желанието да я защити отдавна вече бе престанало да бъде професионално. Ако можеше да намери някакъв начин, Слейд би изличил цялата сутрин от съзнанието ѝ — би я завел някъде, където злото не би могло да я достигне.

— Не можех да остана на брега, след като чух изстрелите.

— Не — целуна я той по косата. — Предполагам, че не.

— Помислих, че си мъртъв.

— Шт. — Този път пое устните ѝ с нежност, на която никой от двамата не знаеше, че е способен. — Би трябвало да имаш повече вяра в добрите.

Искаше да се усмихне заради него, но вместо това обви ръце около врата му. Допирът беше още едно уверение, че е цял и невредим.

— О, Слейд, не съм сигурна, че бих могла да преживея нещо подобно още веднъж. Защо? Защо ще иска някой да ме убива? Просто няма смисъл.

Издърпа я назад, така че очите им се срещнаха. Нейните бяха зачервени и подпухнали от плач, неговите гледаха хладнокръвно и открито.

— Може би знаеш нещо, без дори да си даваш сметка. Обръчът се затяга и който и да е човекът, занимаващ се с тази работа, е достатъчно хитър, за да го разбира. Ти си се превърнала в спънка.

— Но аз не знам нищо! — настоя тя и притисна длани върху слепоочията си. — Някой иска да ме убие, а аз дори не знам кой е и защо. Ти каза, че... мъжът е професионалист. Значи някой му е платил, за да ме убие.

— Да вървим вътре. — Издърпа я да стане, но тя се измъкна. Безпомощните ридания бяха приключили и силите ѝ се възвръщаха, макар и с опасни нотки на истерия.

— Колко струвам?

— Достатъчно, Джес. — Хвана я за раменете и я разтърси леко. — Достатъчно! Сега ще се прибереш и ще събереш малко багаж. Ще те заведе в Ню Йорк.

— Никъде няма да ходя.

— Ще отидеш и още как — измърмори той, като я повлече към къщата.

Джесика за втори път се изтръгна от ръцете му.

— Чуй какво ще ти кажа. Това си е моят живот, моят магазин и моите приятели. Няма да мръдна оттук, докато всичко това не приключи. Ще направя каквото ми кажеш, Слейд, но няма да избягам.

Той бавно я измери с поглед.

— Трябва да докладвам за тази работа. Отиваш право в стаята си и ме чакаш.

Тя кимна, изпълнена с недоверие от лесното му съгласие.

— Добре.

Той кимна, изпълнен с недоверие към нейното.

В мига, в който пристъпи в стаята си, Джесика започна да смъква дрехите. Изведнъж се оказа от първостепенна важност да премахне от себе си всяка песъчинка, всяка следа, останала от времето, прекарано на брега. Пусна докрай топлата вода във ваната, докато стаята се замъгли от пара. Потопи се и простена от внезапния допир на горещата вода върху премръзналата ѝ кожа. Взе сапуна и започна да се търка отново и отново, докато престана да усеща мириса на солена вода — мириса на собствения си страх.

Онова беше кошмар, каза си тя. Това тук е действителността. Приятната зеленина на плочките по стените, разлистената папрат на прозореца, кърпите с цвят на слонова кост и бледозелени ивици по края, които лично беше избрала преди месец.

Преди месец, повтори си отново, когато животът ѝ беше прост. Тогава не съществуваеше мъж, който хладнокръвно се опитва да я убие срещу заплащане. Дейвид все още беше братът, който не бе имала. Майкъл беше нейният приятел и партньор. Дори не беше чувала за човек на име Джеймс Слейдърман.

Затвори очи и притисна горещите си мокри пръсти върху тях. Не, не беше кошмар. Беше истина. Лежеше сгушена зад купчина скали, докато мъжът, когото едва познаваше — и обичаше — рискува живота си, за да я защити. Беше ужасяващо, ужасяващо истинско. И ще трябва да се изправи пред фактите. Мина времето, когато можеше да се опитва да отхвърли казаното от Слейд като грешка. Докато се е доверявала сляпо, някой от тези, които обичаше, я е мамил, забъркал я е. Използвал я е.

Кой от тях? — запита се тя. За кого от тях би могла да го повярва? Щяха ли да останат пасивни и Дейвид, и Майкъл, докато някой планира да я убие? Отпусна ръце и направи усилие да остане спокойна. Не, всичко друго може да повярва, но това не.

Слейд смяташе, че би могла да знае нещо, без да го съзнава. Ако е вярно, разрешението не беше по-близо отпреди. Джесика се потопи по-дълбоко във водата и отново затвори очи. Не може да направи нищо друго, освен да чака.

Далеч не удовлетворен от разговора със свързката си, Слейд се обади директно на комисаря.

— Какво имаш да ми казваш, сержант.

— Някой се опита да убие Джесика тази сутрин — отвърна напрегнато.

За момент по линията се възцари мъртва тишина.

— Дай ми подробностите — поиска Додсън.

Слейд докладва лаконично и без емоции, докато кокалчетата на пръстите му побеляха върху слушалката.

— Няма да замине доброволно — завърши той. — Искам я във още днес. Веднага. Трябва да ми дадете официално позволение за предохранително задържане. Мога да я доведа в Ню Йорк за по-малко от два часа.

— Предполагам, че вече си проверил въпроса.

— Приятелите ви от Бюрото искат да остане. — Този път не се опита да прикрие озлоблението в гласа си. — Не желаели нищо да

пречи на разследването на този деликатен етап — цитира ги той и пъхна цигара в устата си. — Ако е съгласна да им сътрудничи, няма да я изведат оттук.

— И Джесика иска да сътрудничи.

— Тя е една инатлива, дебелоглава глупачка, която е прекалено заета с грижите си за Адамс Райе и драгоценния си магазин.

— Започнал си да я опознаваш, както виждам — вметна комисарят. — Слуша ли те?

Слейд издуха струя дим.

— Слуша ме.

— Дръж я в къщата, Слейд. В стаята й, ако сметнеш за необходимо. Прислугата може да си мисли, че е болна.

— Искам...

— Това, което искаш, не е решението — невъзмутимо и строго го прекъсна Додсън. — Или каквото аз искам — допълни по-спокойно. — Щом се е стигнало до наемането на професионалист, ще бъде в по-голяма безопасност там, с теб, отколкото на което и да е друго място. Трябва да приключим случая бързо — при повече късмет, преди да се е разбрало, че наемникът е аут.

— Тя е само примамка — горчиво изрече Слейд.

— Само се погрижи да не я излапат — скастри го Додсън. — Получил си заповеди.

— Да, получих. — Слейд възмутено затръшна телефонната слушалка. Сведе поглед към ръцете си и си каза, че спокойно можеха да му ги вържат. Стоеше изправен пред солидна стена от нежелание, като се започне от Джесика. Разследването, собствената му правота вече нямаха значение за него. Единствено тя беше от значение. Това само по себе си рушеше обективността му, а по този начин я правеше уязвима. Твърде много държи на нея, за да мисли логично.

Ръцете му се свиха в юмруци. Не, държи не е точната дума, бавно се оформи мисълта в главата му. Влюбен е в нея. Кога и как, нямаше и най-малка представа. Може би беше започнало в онзи първи ден, когато връхлетя надолу по стълбите върху него. И е глупаво.

Грубо потърка лицето си с ръце. Глупаво е дори и без цялата каша, в която са забъркани. Бяха родени от двете страни на оградата, целият им живот беше преминал на противоположните страни на тази ограда. Няма никакво право да я обича, а още по-малко да иска тя да го

обича. Сега има нужда от него, както в професионално отношение, така и в емоционално. Това ще се промени, след като всичко приключи.

Точно сега не може да си позволи да се замисля как ще се справи с чувствата си, след като Джесика отново бъде в безопасност. Най-напред трябва да се погрижи за това. Бавно и с преднамерена сила смачка цигарата, после се качи горе при нея.

Влязоха заедно в спалнята — Джесика откъм банята, а Слейд от коридора. Беше се загънала в една от хавлиените кърпи с цвят на слонова кост и бледозелени ивици по краищата. Мокрите ѝ коси падаха по раменете, а около нея се разнасяше остър мирис на сапун. Кожата ѝ беше зачервена и лъскава от горещата вана.

За момент останаха неподвижни, загледани един в друг. Усети неудовлетвореността и гнева му, докато той се обръщаше да затвори вратата след себе си.

— Добре ли си?

— Да. — Въздъхна леко. — По-добре съм. Не ми се сърди, Слейд.

— Не искам невъзможното.

— Добре. — Изпитваше нужда да прави нещо, затова се приближи до тоалетната масичка и взе четката си. — Какво ще правим сега?

— Ще чакаме. — Борейки се с безсилието си, той пъкна ръце дълбоко в джобовете. — Трябва да останеш в къщата. Накарай прислугата да си мисли, че си болна, уморена или просто мързелуваш. Не трябва да отваряш вратата, да вдигаш телефона и да се виждаш с когото и да е, освен ако не съм до теб.

Джесика затръшна четката обратно върху плота. Очите ѝ срещнаха неговите в огледалото.

— Няма да стоя като затворник в собствения си дом.

— Или тук, или в килия — импровизира той и подсили думите си със свиване на рамене. — Както желаяш.

— Не можете да ме вкарате в затвора.

— Не бъди толкова сигурна. — Облегна се на вратата и заповяда на мускулите си да се отпуснат. — Ще правиш, каквото ти казвам, Джес. От този момент.

Инстинктивният ѝ бунт незабавно бе потушен, когато си припомни онези мъчителни минути на брега. Не рискувам само своя живот, даде си сметка тя, а и неговия.

— Прав си — отвърна тихо. — Съжалявам. — После рязко се обърна към него. — Мразя го! Мразя всичко това!

— Казах на Бетси, че не желаяш никой да те притеснява — спокойно заяви той. — Втълпила си е, че си прихванала грипа от Дейвид. Ще я оставим да продължава да мисли така. Защо не поспиш малко?

— Не си отивай? — изрече бързо, когато той посегна към дръжката на вратата.

— Ще бъда долу в библиотеката. Трябва да си починеш, Джес, уморена си.

— Ти ми трябваш — поправи го тя и се приближи до него. — Ела да ме любиш, Слейд... все едно, че сме просто мъж и жена, които искат да са заедно. — Вдигна ръце и ги склучи на врата му. — Не може ли да си представим, че е истина поне за няколко часа? Нека си подарим останалата част от сутринта.

Той докосна страната ѝ с жест, който се стори необичаен и на двамата. Слейд си даваше сметка, че и неговото желание е също толкова огромно, колкото нейното. Толкова близо, помисли си той и плъзна свития си пръст по скулите ѝ. Толкова близо беше да я загуби.

— Имаш сенки под очите. — Гласът му беше пресипнал от вълнение. — Трябва да си починеш. — Но устните му вече се снижаваха, за да потърсят нейните.

Целувката им беше нежна, изпълнена с обич и утеха. Джесика се притисна в него, залята от нежността, която бе изтръгнала от него. Ръката му все още беше върху лицето ѝ и очертаваше контурите му, сякаш да ги запомни. Устните ѝ се разтвориха с въздишка, разтопиха се под неговите, докато започна да си мисли, че ще потъне в тях.

Нима предната нощ не стояха тук, вкопчени в прегръдка, задъхана от страстта, почти брутална от желанието? Утехата, която носеше целувката му сега, беше не по-малко възбуждаща.

Когато плъзна пръст надолу по гърлото ѝ, усети напрегнатия пулс в основата му. Тя го желаяше, той нея също. С тази единствена мисъл постави ръка върху хлабавия възел на кърпата и я смъкна от нея, преди да я занесе в леглото.

Джесика видя как очите му, тъмни и напрегнати, се плъзнаха по нея, когато започна да разкопчава ризата му. После пръстите ѝ останаха заклещени между телата им, а устните му отново се впиха в нейните. Снощи я бе накарал да се извиси, сега я караше да се рее лека като перце. Заливаха я нежни целувки, нежни думи — и двете неочаквани. Пръстите му се плъзнаха в косите ѝ и ги разпиляха върху възглавницата.

Ръцете ѝ отново се освободиха и с разтреперани пръсти се справиха с последното копче на ризата. Почувства как след нетърпеливите ѝ пръсти пробягва трепет и чу нечленоразделния шепот, докато смъкваше и останалите дрехи от него. Плът върху гореща плът, двамата започнаха Пътешествието. По прозорците затрополи дъжд.

Никога не е бил нежен любовник — ненаситен, да, страстен, да, но никога нежен. Тя отключваше нещо у него, някакво желание да дава и да бъде нежен. Желаше я не по-малко отчаяно от предната нощ, но с желанието идваше и сладкото успокоение на любовта. Това блажено чувство ръководеше и двамата, за да откликнат на неизречените желания на другия.

Той се рееше по тялото, което вече толкова добре познаваше, и отдаваше почитта си на ръцете, устните и очите ѝ. Гола, с натезжали клепачи, с пламнала от страст кожа, Джесика лежеше кротко, докато той я обгръщаше с бавния и напрегнат поглед, който вече разпознаваше. Беше доброволен пленник в един нагорещен до бяло свят, натезжал от удоволствие и чувственост. Тропотът на дъжда се усили и в стаята се смрачи.

Улови с ръка лицето му от двете страни и го привлече обратно към себе си. Бавно очерта с език контурите на устните му, после се гмурна вътре, за да го изпие целия. Тръпчиви и остри ухания се просмукаха в нея, дълбоко в нея, докато закопня за още.

Вече не толкова нежно, нито толкова спокойно, всеки отново потърси другия. Целувките станаха властни, милувките настойчиви. През звука на дъжда, чу как дишането му се учестява. Под ръцете си усети как се напрягат мускулите му. Разтапящото удоволствие, което я бе завладяло, се превърна в гореща, ураганна страст, която изстреля тялото ѝ отвъд мрачната, уединена стая в място, огряно от бяла светлина и златисти пламъци.

Парещи, търсеци, съблазняващи, устните му се спуснаха върху нея, докато кожата ѝ се разтопи. Тя се претърколи отгоре му в напълно лишено от разсъдък свое собствено пътуване. Вплитаха се и се разплитаха в безумния танц на страстта. Светлината вече не беше бяла, а червена — пламъците искряха в синьо.

Чу името си да се отронва от устните му, преди да се притиснат в нейните. Каквито ѝ безумни слова да изричаше, те заглъхваха отгоре ѝ в неудържимия му бяг. Страстта прерасна в екстаз, когато заедно достигнаха до кулминация. Скорост, сила и безумие. Все по-бързо и по-бързо, двамата се извисяваха нагоре, докато устните му прилепваха в нейните, поглъщайки стоновите ѝ и смесвайки ги със своите.

Остана да лежи изнемощяла под него. Устните му бяха притиснати върху гърлото ѝ, ръцете му вплетени в косите ѝ. Дъждът вече оглушително барабанеше по прозорците. Чувстваше тялото му върху своето горещо, мокро и тежко. Заля я усещане за сигурност, последвано от слабост, която проникваше чак до костите. Слейд повдигна глава и видя очите ѝ, замъглени от умора.

— Сега ще се напиш. — Това не беше въпрос. Подпечатата заповедта си с целувка.

— Нали си тук? — Думите прозвучаха глухо, докато се бореше със съня само за да чуе отговора му.

— Ще запаля огън. — Слейд стана, приближи се до камината от бели тухли и сложи хартия под запалките. Дългата кибритена клечка изпраця и той я пъкна отдолу. Остана клекнал, загледан как огнените езичета се надигат и после пламват.

Минутите минаваха, но той не помръдваше, взирайки се неподвижно в огъня, без да го вижда. Проумя какво става с него.

Не, какво беше станало с него. Беше влюбен в жена, която изобщо не биваше да докосва. Жена, която не бе негова работа да обича. Жена, напомни си мрачно, чийто живот зависи от него. Докато тя не е въвн от опасност, не може да си позволи да мисли за собствените си чувства или за последиците от тях. Заради нейното добро на първо място трябва да е полицай, а после мъж.

Изправи се и се извърна обратно към нея. Шокът от сутринта си беше казал думата, отбеляза той. Лежеше по корем, свила леко едната си ръка върху възглавницата. Косата ѝ беше разпиляна в безпорядък, а

отдолу с виждаше бледото ѝ лице. Под очите ѝ имаше сенки. Огънят хвърляше светли отблясъци из стаята, които потрепваха по кожата ѝ.

Прекалено е мъничка, помисли си той, прекалено слаба, за да се справи със случилото се. Да се справи с угрозата на онова, което може да се случи. А с какво ще помогне той? — запита се Слейд, докато очите му се взираха в нея. Любовта замъглява мислите му, забавя рефлексите му. Ако се беше забавил само за миг тази сутрин... Поклати глава и започна да се облича. Няма да се повтори. Ще я задържи в къщата дори ако трябва да я окове във вериги. Ще се погрижи за нея, докато това отmine, ще я защити, а после...

После ще се махне от живота ѝ, обеща си той. И ще прогони нея от своя.

Дръпна чаршафа отгоре ѝ, като позволи на ръката си да се задържи за миг върху косите ѝ, преди да излезе от стаята.

СЕДМА ГЛАВА

По-късно, малко преди обяд, докато Джесика спеше, Слейд застана на прозореца на библиотеката, който гледаше към градината. Бледа слънчева светлина си пробиваше път през дъждовните облаци и падаше върху мокрите шубраци и треви. Розовите храсти бяха оголени и настръхнали от бодли. Есенните цветя свеждаха натежали глави и ронеха едри водни капки и разкъсани листенца. Бурята беше съблякла премяната на дърветата и сега листата лежаха влажни и безжизнени по земята. Вятърът беше стихнал.

Някой бе пуснал Юлисис навън. Кучето подскачаше по поляната, душеше ту тук, ту там, но без видим интерес. После намери някакъв клон, улови го между зъбите си и заприпка към брега. Ама че пазач е този пес, помисли си с неприязън Слейд. Но пък кой може да обвини кучето, че не лае срещу човек, когото познава от години?

Потърка лицето си с ръце и се отдалечи от прозореца. Чакането го измъчваше — още един признак, че губи обективността си. По принцип би трябвало да приеме със задоволство тази част от задачата. Докато Джесика изпълнява каквото ѝ казва, почти не съществува вероятност някой отвън да се добере до нея. Човекът, който е бил в салона предната нощ, беше избягал подплашен и по същата причина едва ли ще си опита късмета през деня, когато къщата е пълна с прислужници. Ако всичко върви по план, въпросът е само да издържат, докато ФБР направи ходовете си. Ако, натърти Слейд, всичко върви по план. Плановете, естествено, често се променят, когато се намесва човешкият елемент.

Бърз поглед към часовника му показва, че Джесика спи от половин час. При малко повече късмет може да проспие целия ден. Докато спи, тя е в безопасност — а всеки час в безопасност ги приближава до финалната развръзка.

Без да бърза, взе една от книгите в купчинката, която беше започнал да подрежда. Ще трябва да намери някой, който да се погрижи за този хаос, каза си той — след като животът ѝ отново влезе

в нормален ритъм. След като животът ѝ влезе в нормален ритъм, повтори си безмълвно, а той се върне в Ню Йорк, далече от нея. Изруга и захвърли книгата. Ще избяга ли въобще някога от нея? — запита се с неясно безпокойство, което се доближаваше до страх. О, може да постави разстоянието помежду им — километри разстояние. Трябва само да се качи на колата си и да поеме в правилната посока. Но колко време ще му е нужно, за да я прогони от мислите си? Това е за утре, напомни си той и изведнъж се почувства ужасно уморен. Знаеше, че не бива да мисли за утре.

— Слейд?

Извърна се и видя Джесика, застанала на прага. Испита раздразнение от появата ѝ тук, обзе го яд, че лицето ѝ е все така бледо, а сенките под очите ѝ — все така дълбоки.

— Защо си станала? Изглеждаш отвратително.

Джесика се усмихна уморено.

— Благодаря. Знаеш как да повдигнеш самочувствието на една жена, сержант.

— Трябваше да си почиваш — напомни ѝ той.

— Не можах да спя.

— Вземи хапче.

— Никога не вземам хапчета. — Усещаше ръцете си студени и влажни и затова ги вплете една в друга. Няма да му каже за кошмара, който я беше събудил — за пронизващия, задушаваш страх, който я накара да сподави вика, докато се бореше да се изтръгне от съня. Нито пък как беше посегнала към него само за да открие, че го няма. — Работиш ли?

Слейд примижа, после проследи погледа ѝ до купчината книги пред него.

— Бих могъл да поразчистя малко тук — сви рамене. — Сега разполагам единствено с време.

— Мога да ти помогна. — С неприятното усещане, че движенията ѝ са прекалено резки, Джесика пристъпи по-навътре в стаята. — И без хапливи забележки — продължи припряно. — Знам, че библиотеката е истински позор и вината е моя, но наистина притежавам талант в подреждането, започна ли веднъж. Ако не друго, мога поне да изваждам и да ти ги нося, докато...

Прекъсна забързания поток от думи, като я хвана за ръцете, които вече посягаха към една от книгите. Кожата ѝ беше ледена.

— Джес, върни се в леглото. Опитай да поспиш. Ще накарам Бетси да ти донесе нещо за ядене по-късно.

— Не съм болна! — Думите изригнаха от устата ѝ и тя рязко издърпа ръцете си.

— Ще станеш — невъзмутимо отвърна Слейд, — ако не се погрижиш за себе си.

— Престани да се отнасяш с мен като с дете — заповяда му тя, като натъртваше внимателно всяка дума. — Нямам нужда от бавачка.

— Не? — Изсмя се бързо, припомняйки си как беше възприел първоначално задачата си. — Каж ми тогава, колко време си спала през последните два дни? Кога за последен път яде нещо?

— Снощи вечерях... — започна тя.

— Снощи разхождаше вечерята из чинията си — поправи я той. — Продължавай така. Ще припаднеш и ще улесниш работата ми.

— Няма да припадна — тихо изрече тя. Очите ѝ бяха потъмнели и представляваха още по-силен контраст на фона на бледата ѝ кожа.

Искаше му се да ѝ се разкреци, но се отказа.

— Аз не бих разчитал на това, но прави каквото искаш — подхвърли безгрижно. — В края на краищата няма никакво значение дали си в съзнание, или в безсъзнание. — И като си даде вид, че за него въпросът е приключен, той се обърна към купчината книги.

— Съжалявам, че не съм привикнала към този род неща, както теб — започна Джесика с тон, който в началото прозвуча спокойно, но постепенно ставаше все по-развълнуван. — Не всеки ден ме разследват от ФБР или пък по мен стреля професионален убиец. Следващия път, когато видя труп в частната си собственост, ще се постарая да организирам банкет. За теб това е просто ежедневие, нали, Слейд? Да убиеш човек?

В стомаха му заседна мъчителна буца. С подчертано нехайно движение извади цигара и я запали.

Гърдите ѝ развълнувано се повдигаха, докато продължаваше да се вира в него.

— Нищо ли не чувстваш? — отново попита Джесика.

Слейд дръпна дълбоко от цигарата и се застави да говори спокойно.

— Какво искаш да чувствам? Ако бях по-бавен, щях да съм мъртъв.

Тя се отдалечи бързо и притисна чело към стъклото на прозореца. Няколкото задържали се дъждовни капки загубиха очертанията си и сякаш се размножиха, докато накрая затвори очи. Както и ти, напомни си тя. Това, което направи, го извърши заради теб.

— Съжалявам — прошепна. — Съжалявам.

— Защо? — Гласът му беше хладен като стъклото, на което се облягаше. И също толкова твърд. — Пак беше права.

Джесика пое дълбоко дъх и се обърна с лице към него. Да, маската отново бе на мястото си, но вече го познаваше по-добре. Това, което направи тази сутрин, не беше извършено хладнокръвно.

— Не ти е приятно да ти се напомня, че и ти си човек като всички нас, останалите? Вбесяваш се, че те преследват усещания, чувства, желания. — Приблужи се бавно до него. — Питам се дали не е това причината да не оставаш при мен, след като сме се любили. Да не би да се боиш, че ще открия някоя твоя слабост, Слейд? Някоя малка пукнатина, която бих могла да разширя?

— Внимавай докъде ще стигнеш? — кротко я предупреди той. — Няма да ти хареса по обратния път.

— Неприятно ти е, че ме желаеш, нали?

Слейд смачка цигарата си с нарочно бавно движение.

— Да.

Тя тъкмо понечи да каже още нещо, когато вратата на библиотеката се отвори широко. Дватама със Слейд се извърнаха, за да видят как Дейвид връхлетя устремено. Изглежда продължително Джесика, после побутна очилата на носа си.

— Изглеждаш ужасно. Защо не си в леглото?

— Дейвид! — Не можа да овладее треперенето в гласа си, нито внезапния порив да изтича в ръцете му и да го прегърне. Дейвид отпрати през рамото ѝ учуден поглед към Слейд, докато неловко я потупваше по гърба.

— Какво е това? Имаш ли температура? Хайде, Джес...

Не и той, мислеше си отчаяно тя. Моля те, Господи, не и Дейвид! Единствено с огромни усилия на волята Джесика успя да спре сълзите, които пареха в очите ѝ.

Слейд мълчаливо наблюдаваше сцената. Джесика се притискаше в мършавата фигура на Дейвид, докато той я гледаше объркан, разтревожен и смутен. Прехвърляйки мислено различни хипотези, Слейд пхна ръце по-дълбоко в джобовете си.

— Ей, защо е всичко това? Треска ли има? — Дейвид отправи въпросите към Слейд, но успя да отдръпне Джесика от себе си достатъчно, за да я погледне в лицето. — Изглеждаш, като че ли си готова да припаднеш — заяви той и докосна челото ѝ с длан. — Мама ми се обади в магазина и ме заля с упреци, че съм ти предал вирусите си. — Избута я назад и се намръщи. — Така става, като се мъкнеш в стаята ми да ми наливаш оная пилешка супа в устата.

— Нищо ми няма — успя да изрече тя. — Само съм малко уморена.

— Да бе, кажи го на някой друг, който не е изкарал последната седмица прострян в леглото.

На Джесика ѝ се искаше отново да се притисне в него и да излее всичко, което се беше насъбрало у нея. Но вместо това отстъпи крачка назад и му се усмихна.

— Ще се оправя. Просто ще забавя малко темпото за ден-два.

— Обади ли се на доктора?

— Дейвид...

Сърдитият ѝ тон му достави удоволствие.

— Страхотно е да видиш сега обратното положение — обърна се той към Слейд. — Две седмици непрекъснато ме тормозеше? Нали така? — отново попита Джесика.

— Ако някой ми потрябва, ще го извикам. Защо не си в магазина?

— Не се тревожи, веднага се връщам — ухили се насреща ѝ Дейвид, успокоен от въпроса и резкия ѝ тон. Това вече приличаше на Джесика. — След като мама ми се обади и ми изчете конското, исках да видя как си. Доставките заминаха вчера без проблем. Нямах много движение, но направих достатъчно продажби, за да си изкарам надницата. — Издърпа я леко за косата. — Не искам да те виждам в магазина до другата седмица, бейби. Ние с Майкъл можем да се справим. Всъщност ми се струва, че имаш нужда от малка ваканция.

— Ако още веднъж ми кажеш колко зле изглеждам, няма да получиш увеличението, за което толкова драпаш.

— Ето какво става, когато работиш за жена — извърна се той към Слейд. После пое обратно към вратата. — Мама каза да отидете да обядвате. Този път ти получаваш пилешката супа. — Хвърли им доволна усмивка през рамо и ги остави сами.

В мига, в който вратата се затвори, Джесика притисна и двете си ръце върху устата. Това, което я разтърси, не беше мъка, нито дори болка, а някаква безкръвна рана, сковаваща сърцето и ума ѝ. За момент ѝ се стори, че просто е престанала да съществува.

— Не и Дейвид. — Собственият ѝ шепот я стресна. Заедно с него дойде и пороят от чувства. — Не Дейвид! — повтори тя и гневно се извърна към Слейд. — Няма да го повярвам. Каквото и да ми кажеш, няма да повярвам, че той ще направи нещо, което да ми причини вреда. Той не е способен, също както и Майкъл.

— След ден-два всичко ще приключи. — Слейд запази тона си неутрален. — Тогава ще знаеш как стоят нещата.

— Още сега знам! — Завъртя се на пети и изтича до вратата. Ръката на Слейд здраво улови нейната върху дръжката.

— Няма да отиваш при него — изрече спокойно. Тя се опита да се освободи и той я хвана за раменете с повече нежност, отколкото в момента изпитваше. Мразеше да я вижда такава — измъчена и отчаяна. Мразеше и мисълта, че ще се обърне против него. Но нямаше избор. — Няма да отиваш при него — повтори отново, като отделяше отчетливо всяка дума. — Ако не ми обещаеш, ще трябва да те закрепя с белезници за леглото и да те заключа. — Присви очи, защото ръката ѝ се изви под неговата. — Говоря сериозно, Джес.

Не се обърна против него, а към него. А това, установи Слейд, беше още по-лошо.

— Не и Дейвид — отрони тя и се сгуши в ръцете му. — Слейд, не мога да го понеса. Мисля, че мога да понеса всичко друго, но не и да знам, че някой от тях е замесен в това... в това, което стана сутринта.

Беше толкова крехка. Почти се боеше, че може да се счупи, ако упражни и най-малкия натиск. Какво да правя с нея сега? — запита се той, когато опря буза в косата ѝ. Знаеше как да се справя с яростта ѝ. Можеше да се оправи дори когато избухваше в порой от сълзи. Но какво да прави, когато е напълно безжизнена и изцяло разчита на него?

Търсеше от него утеха, която не можеше да ѝ даде, чувство, което се ужасяваше да ѝ предложи.

— Джес, не се измъчвай така. Не мисли за това няколко дни. — Повдигна брадичката ѝ и очите им се срещнаха. Видя в нейните доверие и молба. — Позволи ми аз да се погрижа за теб — чу се да казва. — Искам да се погрижа за теб. — Преди да осъзнае, че е помръднал, устните му намериха нейните. Слабостта ѝ го размекваше. Да я предпази от болката, да я защити от болката му се струваше единствената цел. — Мисли за мен — прошепна тихо, несъзнателно изричайки мислите, които препускаха в главата му. — Мисли си само за мен. — Слейд я притегли по-близо към себе си. — Кажи ми, че ме желаеш. Нека чуя как го казваш.

— Да, желая те. — За момента нямаше сили да предложи в отговор нищо друго, освен покорство, но то бе достатъчно и за двамата. В неговите прегръдки почти успяваше да забрави кошмара на действителността.

Взе ръцете ѝ и зарови устни първо в едната длан, после в другата. Това я изненада толкова, че ѝ подежда по-скоро отрезвяващо. Слейд не беше мъж на нежностите или на обичайните романтични жестове. Докато по ръката ѝ пробягваха тръпки, Джесика осъзна, че нейната слабост и отчаяние правят трудната му задача невъможна. Оказа се, че е бил по-умен, отколкото сам разбираше, като я помоли да мисли за него. Ето защо тя изправи рамене и му се усмихна.

— Бетси страшно се ядосва, когато трябва да изчаква с храната.

Доволен, той отвърна на усмивката.

— Гладна ли си?

— Да — излъга тя.

Джесика успя да хапне малко, макар че храната заплашваше да заседне в гърлото ѝ. Съзнавайки, че Слейд я наблюдава, тя полагаше усилие да се преструва, че яденето ѝ харесва. Говореше — без никаква връзка — за всичко друго, но не и за онова, което занимаваше ума ѝ. Твърде много теми на разговор можеха да я върнат обратно към магазина, към Дейвид и Майкъл. Към мъжа в горичката. Джесика се улови, че съзнателно избягва да погледне навън през прозореца. Това само щеше да ѝ напомни, че е затворник в собствения си дом.

— Разкажи ми за семейството си — помоли го с почти отчаяна настойчивост.

Като реши, че ще е по-добре да се поддаде на преструвките ѝ, вместо да настоява да яде или да почива, Слейд ѝ подаде сметана за кафето, което беше оставила да изстива.

— Майка ми е кротка жена — от онези хора, които говорят само когато имат нещо да кажат. Харесва разни дреболийки, като онази фигурка, която купих от магазина ти, и шарени стъкълца. Свири на пиано — миналата година отново започна да взема уроци. Единственото нещо, за което изобщо е настоявала, беше двамата с Джанис да се научим да свирим.

— Свириш ли?

Слейд долови изненадата в гласа ѝ и малко се нацупи.

— Лошо — призна той. — Накрая вдигна ръце от мен.

— Какво мисли за... — Джесика се поколеба, после взе лъжичката, за да разбърка кафето си. — За това, с което се занимаваш.

— Не казва. — Наблюдаваше я как отново и отново движи лъжичката в кръг, докато в чашата се образува малък водовъртеж. — Не мисля, че е с нещо по-лесно да си майка на ченге, отколкото жена. Но се справя. Винаги се е справяла.

Джесика кимна и побутна недокоснатото кафе встрани.

— А сестра ти, Джанис... каза, че е в колеж.

— Искане да стане химик — изсмя се смутено. — Повтаря го още от първия ѝ урок по химия в гимназията. Трябва да я видиш как смесва разните дози. Това високо, слабичко момиче с нежни очи и красиви ръце — изобщо няма вид на прословутия откачен химик. Взриви банята ни, когато беше на шестнайсет.

Джесика се засмя — може би за първи път истински смях от двайсет и четири часа.

— Наистина?

— Малка експлозия — включи се Слейд, доволен да чуе тихия гърлен звук, който до предния ден беше неотделима част от нея. — Домоуправителят не се впечатли особено от обясненията ѝ за нестабилните съединения.

— Мога да го разбере — отвърна Джесика. — В кое училище е?

— Принстън. Получи частична стипендия.

Но дори и с нея, помисли си Джесика, таксата сигурно гълта доходите му. Колко ли печели едно ченге? — почуди се тя. Недостатъчно, отговори си веднага. Съвсем недостатъчно, за да се компенсира рискът. Писането му остава на заден план след образованието на сестра му. Джесика се загледа в студеното кафе в чашата си и се запита дали Джанис Слейдърман разбира колко много е готов да пожертва брат ѝ заради нея.

— Сигурно много я обичаш — изрече на глас. — Както и майка ти.

Слейд изви едната си вежда. Това беше нещо, за което не се замисляше. То просто си съществуваше.

— Да, така е. Нещата не бяха лесни и за двете. Никога не са се оплаквали, не са очаквали нищо.

— А ти? — Джесика вдигна очи и му отправи дълъг и спокоен поглед. — Как успя да скриеш от тях това, което действително желаш? — Почувствала незабавното му отдръпване, тя се протегна и хвана ръката му. — Наистина ти е неприятно, ако някой разбере колко добър човек си, нали, Слейд? Не подхожда на представата за суровото ченге. — Усмихна се, доволна, че го вижда притеснен. — Винаги можеш да ми разкажеш как притискаш заподозрените, докато започнат да молят за милост.

— Гледала си твърде много стари филми. — Преплете пръсти в нейните и я издърпа да стане.

— Те са един от пороците ми — довери му тя. — Не мога да ти кажа колко пъти съм изгледала „Големият сън“.

— Той е за частен детектив, а не за полицаи — възрази Слейд и я поведе обратно към библиотеката.

— Каква е разликата?

— С колко време разполагаш? — погледна я той.

— Ами... — замисли се тя, щастлива за известно време да забрави за външния свят. — Може би ще е интересно да науча защо на единия викат „дюстабан“, а на другия „галош“.

Слейд спря и се извърна към нея. На лицето му бе изобразено нещо средно между смях и отчаяние.

— Ужасно стари филми.

— Класически — поправи го тя. — Гледам ги само заради културната им стойност.

Той само повдигна едната си вежда.

— Щом искаш да помогнеш, можеш да се заемеш с каталогизацията — посочи към купчината книги, струпани върху работната маса. — Почеркът ти сигурно е по-хубав от моя.

— Добре. — Благодарна, за каквато и да е задача, Джесика пое един фиш от спретнатата купчинка. — Предполагам, че искаш да има препращане, кръстосани препратки и всичко останало.

— Нещо такова.

— Слейд! — Остави картичката обратно, преди да се извърне към него. — По-добре да порботиш по книгата си, отколкото да се занимаваш с това. Защо не отделиш няколко часа за себе си?

Помисли си за почти завършения роман, който го очакваше горе на бюрото. После си спомни вида на Джесика, когато прекрачи прага на библиотеката преди час.

— Този род безпорядък направо ме побърква — отвърна той. — Докато съм тук, бих могъл да ти дам някои правилни насоки. Колко книги има според теб? — запита, преди да е успяла да му възрази.

Вниманието ѝ незабавно бе отклонено и Джесика се огледа наоколо.

— Нямам ни най-малка представа. Повечето бяха на баща ми. Обичаше да чете. — На устните ѝ трепна усмивка. — Вкусът му беше, меко казано, еkleктичен, но мисля, че имаше предпочитания към заплетените криминални истории. — Мисълта ѝ хрумна съвсем внезапно. — За какво се разказва в твоята книга? Криминален роман ли е?

— Тази, над която работя в момента ли? — усмихна се той. — Не.

— Ами? — повдигна се и опря бедро на масата тя. — За какво е тогава?

Започна да ѝ разчиства място, където да работи.

— За едно семейство. Започва през четиридесетте години след войната и стига до наши дни. Промени, приспособяване, разочарования, победи.

— Дай да я прочета — помоли импулсивно. Думите му, подсказа ѝ инстинктът ѝ, ще ѝ разкрият много повече за него мъж.

— Не е завършен.

— Ще прочета това, което е готово.

Слейд спечели малко време, докато търсеше химикал. Искаше написаното от него да бъде прочетено. Това бе мечта, с която живееше от незапомнени години. Но Джесика бе нещо различно — тя не беше безименната публика без лице. Мнението ѝ, добро или лошо, имаше твърде голяма тежест.

— Може би — измърмори накрая. — Ако ще помагаш, по-добре седни.

— Слейд! — Обви ръце около кръста му и опря лице в гърба му. — Просто ще те тормозя, докато не кажеш „да“. Страшно ме бива за това.

Нещо в непринудената интимност на прегръдката ѝ го развълнува отвъд пределите на представите му. Гърдите ѝ леко се притискаха в гърба му, ръцете ѝ бяха сключени свободно на кръста му. В този момент — заради този момент — той окончателно се предаде пред любовта, която изпитваше към нея. Тя беше по-дълбока от желанието, по-силна от копнежа.

Не разбира ли, че нищо не би могъл да ѝ откаже? — помисли си Слейд и отпусна ръце върху нейните. Не може ли да разбере, че за него се е превърнала в жена, мечта и слабост само в разстояние на няколко дни? Щом могат да се преструват — заради нея — че не съществува никаква заплаха извън стените на къщата, вероятно биха могли да се престорят — заради него — че тя му принадлежи.

— Можеш да ме торМОЗИШ — подкани я той и се обърна, така че да може да я вземе в прегръдките си. — Но те предупреждавам, че не се давам лесно.

Джесика със смях се надигна на пръсти, докато устните ѝ докоснаха неговите.

— Мога само да се надявам, че тази работа е точно за мен. — Задълбочи целувката и плъзна ръце под ризата му, после нагоре по стегнатата повърхност на гърба и по издатините на мускулите.

— Това може да ти осигури няколко страници — измърмори той. — Искаш ли да опиташ за цяла глава?

Остави езикът ѝ да се плъзне лениво по устните му, докато пръстът ѝ бавно се движеше нагоре и надолу по гръбначния му стълб. Почувства реакцията му точно както усети и нежеланието му да я разкрие пред нея.

— Пазаренето е моята стихия — прошушна му тихо. Целуна го бавно, след което се отдръпна точно когато усети, че той увеличава натиска. — Колко точно глави има в книгата?

Слейд затвори очи — най-добрият начин да се наслади на усещането да бъде съблазняван, когато изобщо нямаше нужда от съблазняване.

— Около двайсет и пет.

— Хм. — Усети как устните ѝ се извиват, притиснати в неговите. — Това може да отнеме цял ден.

— Разчитай на това! — Съвсем неочаквано той я издърпа от себе си и улови лицето ѝ в ръце. — Можем да започнем преговорите веднага след като свършим малко работа тук.

— О! — Прехапала език, Джесика огледа разхвърляните в безпорядък книги. — След?

— След — решително заяви Слейд и я побутна на един от столовете. — Започвай да пишеш!

Джесика почти не забелязваше часовете, които отминаваха. Той работеше спокойно, систематично, с търпение, на което само можеше да завиди. Познаваше книгите много по-добре от нея. Тя си запазваше четенето за редките мигове, когато физическата ѝ енергия изостанеше след умствената. Забавляваше се с книгите. Той ги обичаше. Прие това малко откритие като още една стъпка по пътя към опознаването му.

В разхвърляната, претрупана библиотека беше по-лесно да го накара да говори. Колко би го харесал баща ѝ, помисли си Джесика. Щеше да се възхити на дълбочината на ума му, на неговата увереност, на внезапните проблясъци на хумор. Щеше да види добротата, която Слейд полагаше такива усилия да прикрива.

Съмняваше се, че самият той разбира, че като ѝ позволява да работи тук с него, ѝ разкрива другата си така старателно потискана страна — на мечтател. Може би винаги е подозирала за неговото съществуване, дори когато долови онова усещане за човек от улицата. Беше сложна личност, която с еднаква лекота можеше да носи пистолет и да обсъжда „Дон Жуан“ на Байрон. Този следобед, тя се нуждаеше от мечтателя и той може би го разбираше.

Светлината започна да избледнява до мека сивота. В ъглите на стаята сенките се сгъстяваха. Джесика беше забравила тревогите си, напълно погълната от неизискващата умствено напрежение работа по

преписване на заглавия и имена върху картотечните фишове. Когато телефонът иззвъня, тя разпиля двайсетина от тях по пода. Бързо се зае да ги събира.

— Просто се стреснах — каза на глас, сякаш за да се оправдае. Прокле треперещите си ръце, докато подреждаше картончетата обратно в купчинката. — Беше много тихо, това е всичко. — Ядосана на себе си, пусна фишовете да се разпилеят отново. — По дяволите, не стой така и не ме зяпай с този поглед! Предпочитам да ме наругаеш.

Слейд се приближи и клекна до нея.

— Страхотна бъркотия направи — изрече тихо. — Ако не можеш да се справиш по-добре, ще трябва да си взема нов помощник.

Видимо развеселена, Джесика облегна чело на неговото.

— Дай ми възможност, това е едва първият ми работен ден.

Бетси отвори вратата, после вдигна вежди и сви устни. Е, винаги си е знаела, че където има дим, има и огън, а беше надушила дим още в мига, в който двамата се срещнаха за първи път. Прокашля се кратко и видя как Джесика подскочи като опарена.

— Господин Адамс е на телефона — обяви царствено икономката и отново затвори вратата.

Слейд стисна ръката на Джесика.

— Повикай я обратно — нареди ѝ тихо. — Накарай я да му каже, че си почиваш.

— Не! — Тръсна бързо глава и стана. — Не искай от мен да бягам, Слейд, защото може и да го направя. А след това ще се презирам. — Обърна се и вдигна телефона. — Здравей, Майкъл. — Слейд се изправи бавно, пъкна ръце в джобовете и се загледа в нея. — Не, наистина нищо особено, само лек пристъп на грип. — Джесика говореше със спокоен тон, докато непрекъснато навиваше телефонния кабел около пръстите си. — Дейвид се чувства гузен, понеже си мисли, че съм го прихванала от него. Не е трябвало да те тревожи. Грижа се за себе си. — За момент затвори очи, но гласът ѝ остана весел и уверен. — Не, няма да идвам утре. — Кабелът на телефона се връза в пръстите ѝ. Джесика внимателно го разви. — Не е необходимо, Майкъл... Не, наистина. Обещавам. Не се тревожи. Ще се... ще се оправя след два-три дни. Да, добре... Довиждане. — След като постави слушалката, остана за момент заглеждана надолу в празните си ръце. — Беше

разтревожен — изрече тихо. — Аз никога не боледувам. Искаше да дойде да ме види, но го разубедих.

— Добре. — Съчувствието няма да ѝ помогне сега. — Свършихме достатъчно тук за днес. Защо не се качим горе? — Отправи се към вратата, сякаш бе сигурен, че ще го последва. Отвори я, после спря и погледна назад. Тя още не беше помръднала. — Хайде, Джес!

Приближи се до него, но на вратата спря.

— Майкъл не би направил нищо, което да ми навреди — изрече, без да поглежда към него. — Искам просто да го разбереш.

— Стига ти да разбереш, че трябва да гледам на всеки като на потенциална заплаха — безстрастно отвърна той. — Не трябва да се виждаш с никой от двамата — или с който и да е друг — освен ако не съм с теб. — Забеляза предизвикателните пламъчета в очите ѝ и продължи: — Ако двамата с Дейвид са невинни, няма да им стане нищо през следващите два-три дни. — Ако действително вярваш в това — продължи, като отхвърли яростния поглед, който му отправи, — би трябвало да успееш да издържиш.

Няма да отстъпи нито на сантиметър, заключи Джесика, докато се бореше едновременно със сълзите и яростта си. Може би така е най-добре. Пое дълбоко дъх, за да се успокои.

— Прав си. И ще издържа. Ще работиш ли по книгата си сега?

Слейд с нищо не издаде, че смяната на темата има някакво значение за него.

— Мисля, че бих могъл.

Джесика твърдо беше решила да се държи също толкова делово, колкото и той — поне на повърхността.

— Чудесно. Върви тогава горе, а аз ще донеса кафе и за двамата. Можеш да ми имаш доверие — допълни, преди да успее да възрази. — Ще правя точно каквото ми наредиш, за да ти докажа, че не си прав. Ще докажа, че не си прав, Слейд — повтори тя със спокойна, желязна решимост.

— Добре, стига да се придържаш към правилата.

След като се почувства по-добре с конкретна цел пред себе си, Джесика се усмихна.

— Тогава ще донеса кафето. Докато чета книгата ти, ти можеш да се заемеш с довършването ѝ. Това е добър начин да ми осигуриш

заетост до края на деня.

Той пощипна връхчето на ухото й.

— Това подкупване ли е?

— Ако не можеш да разбереш кога става дума за такова нещо —
отвърна тя, — трябва да си доста лошо ченге.

ОСМА ГЛАВА

Кафето на Джесика отново изстина. Седеше, подпряна на облегалката на леглото на Слейд, с купчина листове от двете си страни. Погълната в четенето, успя да отмине без последствия мърморенето на Бетси, когато икономката донесе поднос със супа и сандвичи. Джесика разсеяно ѝ обеща да хапне, но забрави за това в момента, в който вратата се затвори след нея. Беше забравила също — макар в полето да имаше нахвърляни бележки и поправки — че чете творбата на Слейд. Събитията и хората напълно я бяха завладели.

Пропътува заедно с едно обикновено семейство следвоенните години на четиридесетте, наивността и сложността на петдесетте, шейсетте, с тяхната размирност и променящи се нрави. Децата порастаха, ценностите се изменяха. Имаше смърт и раждания, осъществяване на някои мечти и разрушаване на други. И сред всичко това, докато новото поколение се справяше с трудностите на седемдесетте, Джесика започна да ги разпознава. Бяха хора, с които би могла да се познава — безспорно хора, които щеше да хареса.

Думите се лееха, понякога спокойни, понякога с твърдост, която караше стомаха ѝ да се присвива. Не беше някоя безметежна история — героите му бяха твърде истински за това. Разкриваше ѝ неща, които невинаги искаше да ѝ бъдат разкрити, но нито веднъж не си помисли да остави ръкописа.

В края на поредната глава Джесика автоматично посегна за следващата страница и погледна объркано, след като установи, че няма повече. Подразнена от прекъсването, тя едва сега осъзна, че е прочела всичко, което ѝ беше дал. За първи път в разстояние на почти три часа, звуците от почукването на машината на Слейд нарушиха вгълбението ѝ.

Имаше пълнолуние. Това също стигна до съзнанието ѝ съвсем внезапно. Светлината струеше в стаята и се съревноваваше с лъча от нощната лампа над леглото. Огънят, който Слейд бе запалил, когато се

качиха в стаята, беше притихнал в мъждукаща жарава. Джесика раздвижи схванатите си мускули.

Когато настояваше да прочете книгата му, тя не знаеше със сигурност какво ще изпита, след като приключи. Но тъй като знаеше, че е прекалено податлива на емоции, беше сигурна, че ще открие някакво достойнство в написаното. Сега имаше нужда от време, за да реши какво влияние оказваха чувствата ѝ към Слейд върху чувствата ѝ към историята, която току-що беше прочела.

Никакво, каза си Джесика. Преди да стигне до края на първа глава, вече бе забравила за причините, поради които настояваше да чете, макар че основната ѝ цел бе постигната — сега познаваше Слейд по-добре.

Той притежаваше дълбочина на възприятията, която само бе доловила, способност за вникване в човешките характери, на която едновременно завиждаше и се възхищаваше. И в писането, както и в устната си реч, беше пестелив на думи — но в книгите му съкровените мисли излизаха на повърхността. Може и да спестява собствените си чувства, но героите му притежаваха широка гама от емоции, чиито корени се подхранваха от създателя им.

Освен това, продължи размишленията си Джесика, не е била права, когато веднъж му каза, че не познава жените. Познава ги, и то прекалено добре, каза си тя, докато пръстите ѝ разсеяно си играеха с върха на една от страниците. Колко ли е успял да види от онова, което тя вярваше, че е само лично нейно?

Знае ли, че го обичам? Инстинктивно погледна към вратата, която свързваше спалнята с малката всекидневна. Слейд продължаваше да удря по клавишите. Не, беше сигурна, че няма представа колко дълбоки са чувствата ѝ. Нито пък, помисли си с лека усмивка, че е решена да не му позволи да изчезне от живота ѝ, когато приключи всичко това. Ако знаеше, щеше да я държи на разстояние. Предпазлив мъж, заключи тя. Слейд е много предпазлив мъж. Когато почувства, че животът отново ѝ принадлежи, ще се позанимае малко с него.

Стана и се приближи до вратата. Беше обърнат с гръб към нея, а светлината падаше върху ръцете му. От стойката на раменете и наклона на главата му можеше да съди, че е силно съсредоточен. Не желаше да го смуцава и затова изчака, подпряна на рамката на

вратата. В пепелника до ръката му димеше забравена цигара. Чашата с кафето беше празна, но подносът с вечерята стоеше недокоснат. Подобно на Бетси, изпита желание да го смъмри, задето е пренебрегнал храната.

Точно така ще бъде — каза си с внезапна яснота, — когато кошмарът остане зад нас. Той би могъл да работи тук, а аз ще чувам звука от машината, когато се връщам от работа. Понякога ще става да работи посред нощ и ще затваря вратата, за да не ме събуди. В неделните утрини ще се разхождаме по брега... ще наблюдаваме огъня в дъждовните следобеди. Един ден, помисли си тя и затвори очи. Това би могло да се случи един ден.

Слейд въздъхна отчаяно и спря да пише. Едната ръка посегна да разтрие схванатия врат. Каквото ѝ вдъхновение да го бе обзело през последните три часа, то внезапно изчезна и го свари неподготвен. Посегна автоматично към чашата с кафе, но само за да установи, че е празна. Може би, ако слезе да вземе още, потокът от думи ще се върне. Точно когато обмисляше тази идея, Джесика се приближи до него.

Обви ръце около врата му и облегна лице на главата му. Любовта препускаше шеметно през нея. Притисна го силно, преглъщайки думите, които се боеше, че не е готов да чуе. Имаше други, които искаше да изрече най-напред.

— Слейд, никога не преставай да правиш това, за което си създаден.

Без да е сигурен в смисъла на казаното, той погледна току-що написаните думи.

— Колко прочете?

— Всичко, което ми даде, но не е достатъчно. Кога ще свършиш? О, Слейд, прекрасно е! — продължи Джесика, преди да е успял да проговори. — Такова красиво творение! Всичко — думите, чувството, хората.

Слейд се извърна, за да може да вижда лицето ѝ. Не желаше баналности, не и от нея. Очите ѝ горяха въодушевено, докато неговите оставаха спокойни и предпазливи.

— Защо?

— Защото разказваш задълбочено една история за хора, които всеки от нас би могъл да познава. — Разпери пръсти в търсене на думи, които да го удовлетворят. — Защото ме кара да плача, да

настръхвам и да се смея. Имаше някои моменти — онази сцена на паркинга в седма глава — които не исках да чета. Беше тежко, грубо. Но трябваше да го прочета, макар че ме болеше. Слейд, никой, който го прочете, няма да остане равнодушен. — Отново постави ръце на раменете му. — А не пише ли точно заради това един писател?

Очите му и за миг не се откъсваха от нейните. Чакаше и претегляше онова, което виждаше в тях, с думите ѝ.

— Знаеш ли — изрече внимателно, — мисля, че до този момент не си давах сметка какъв риск поех, като ти дадох да го прочетеш.

— Риск — повтори тя. — Защо?

— Ако беше останала равнодушна, не съм сигурен дали щях да мога да го завърша.

Каквото и друго да бе изрекъл, едва ли би могло да означава повече. Джесика вдигна ръка към лицето си и се запита дали той разбира колко много е казал с това единствено изречение.

— Развълнува ме, Слейд — изрече тихо. — Когато го публикуват и отново го прочета, ще си спомням, че част от него е била написана тук.

— Ще издигнеш паметник? — усмихна се той.

— Само дискретна паметна плоча — наведе се и го целуна тя. — Не искам да се възгордяваш. Ами агент? — запита внезапно. — Имаш ли агент?

Слейд се засмя тихичко и я привлече на коленете си.

— Да, имам. Досега и двамата не сме имали особена полза един от друг, но все пак успя да пласира няколко кратки разказа и прави всичко, което се очаква от един агент, за да продаде другия ми роман.

— Другия? — дръпна се Джесика, тъкмо когато Слейд ухапа ухото ѝ. — Значи е завършен?

— М-м-хм. Върни се! — настоя той, защото му се искаше да усети отново леката, чувствена извивка на рамото ѝ.

— За какво се разказва? — изплъзна му се тя. — Кога ще мога да го прочета? И той ли е толкова добър?

— Казвал ли ти е някой някога, че задаваш прекалено много въпроси? — Ръката му се плъзна под пуловера ѝ, за да улови гърдите. Лениво потърка с палец връхчето и усети как се втвърдява, докато дишането ѝ променяше спокойния си ритъм в трескав бяг. — Харесва ми — прошепна и лекичко ухапа мускулите на врата ѝ. — Усещам как

пулсът ти се ускорява навсякъде, където те докосна. — Спусна ръката си надолу до талията. — Отслабнала си — изрече намръщено. — И без това си прекалено слаба. Изяде ли си вечерята?

— Казвал ли ти е някой някога, че говориш прекалено много? — попита Джесика, преди да притисне устни в неговите.

Отговорът му бе сподавен вик на наслада. Когато връхчето на езика ѝ се стрелна вътре, а после се оттегли предизвикателно, усети топлина — повече пикантна, отколкото приятна. Стори му се, че чу смеха ѝ — тих и пресипнал. Преди Слейд да успее да стане, за да я занесе до леглото, Джесика вече го теглеше към пода.

Обзе я внезапно настървение, някаква огнена стихия. Обичайната енергия, която я беше напуснала през целия ден, сега изригна във вулканична страст. Задържа копчетата на ризата, нетърпелива да усети кожата му под своята, докато устните ѝ жадно обхождаха лицето му. Агресивността ѝ едновременно го обърка и възбуди. Разбрал, че част от нея се дължи на нуждата да забрави за страховете си, Слейд я остави да го води.

След няколко мига, вече бе твърде погълнат от нея, за да може изобщо да мисли. Разсъбличаше го забързано, а устните ѝ следваха трескавите ѝ ръце, докато цялото му съзнание се съсредоточи единствено върху нея. Трепетни мисли, бързи целувки и влудяващи докосвания го връхлитаха едновременно в зашеметяващ вихър от усещания.

Озова се пленен в някакъв огнен, втечен свят, беззащитен и безпомощен. И преди го възбуждаше отвъд границата на разума, но все пак успяваше да събере воля, за да я спре и да поеме водачеството. Този път имаше само отдаване.

Устните ѝ отново се притиснаха в неговите. Ръцете му, които действаха винаги уверено, сега бяха влажни и треперещи. Най-после успя да стигне до нея. Усети, че кожата ѝ бе гореща, също като неговата. Тя не му позволяваше да се задържи никъде, от което ръцете му оставаха неудовлетворени и пулсиращи. Гола плът се притискаше в гола плът. Влажните ѝ, жадни устни пиеха ненаситно, меките ѝ ръце грабеха алчно.

Мисълта, че е безпомощен, я възбуждаше. Този жилав, суров мъж бе напълно безсилен пред магията ѝ. Но Джесика не чувстваше магия, а само желаниа. И любов. Разбра, че го обича повече след

откритието, че може да бъде и слаб. Тялото му бе стегнато и мускулесто, но сега цялото се разтърсваше — За нея.

Лампата на бюрото хвърляше лъч светлина върху лицето му, така че можеше да види очите му — замъглени от желание — впити в нейните. Устните му я мамеха и тя ги пое, вкусвайки парещите, упоителни аромати, извиращи от страстта. Усети вибрациите на горещия му и накъсан дъх. С неочаквана отчетливост долови миризмата на лимон и пчелен восък от препаратата, с който бе намазано бюрото. В някаква все още трезва част от съзнанието си Джесика разбра, че този мирис ще се връща при нея винаги когато си припомня за първия път, в който той ѝ се бе отдал напълно. Защото сега наистина го владееше — ум, чувства и тяло.

Пое го в себе си с прилив на остро и отчетливо удоволствие. Енергията ѝ стремително нарасна, повличайки и двамата, бързо и мощно, докато достигна апогея си и ги задържа там на върха. Останаха да лежат преплетени, съединени и заситени.

Слейд се помъчи да избистри ума си, но установи, че тя го изпълва. Силата, която я движеше, се бе стопила, тялото ѝ лежеше почти безтегловно отгоре му, но той откри, че все още го владее. Искаше да се отдръпне, може би за да докаже и на двамата, че има някакъв избор. Ръцете му само се заровиха още по-дълбоко в косите ѝ. Въпреки че лежеше отпусната, почти бездиханна, долавяше туптенето на сърцето ѝ под своето. Никаква сила на волята не можеше да накара пулса му да се успокои, макар че физическата нужда бе напълно задоволена. Желаше я, но желанието му се свеждаше единствено до това да я има по-близо до себе си.

— Джес. — Повдигна лицето ѝ към своето. Очите ѝ бяха големи и натежали. Нежното ѝ лице пламтеше от страст и умора. Няма право, помисли си с внезапен пристъп на гняв и вина, няма право да ѝ позволява да изразходва всичките си запаси от сили и енергия, за да задоволи копнежа му.

— Не, недей. — Джесика забеляза промяната в израза на лицето му. Вече си взема обратно онова, което за толкова кратко ѝ бе дал. — Не ми се карай — изрече тихо. — Не ми се карай толкова скоро!

Без сам да усеща какво прави, палецът му очерта контура на устните ѝ.

— Ела да спиш при мен тази нощ — беше всичко, което каза.

Слейд изчака, докато се увери, че е заспала, преди да се измъкне от леглото. Започна да се облича тихо, като я наблюдаваше. Лицето и голите ѝ рамене бяха окъпани в лунна светлина, по която потрепваха сенки, щом по луната преминеше облак. При малко късмет, беше изчислил, че ще може да огледа подробно първия етаж, да постои няколко часа на пост в салона и след това да се върне, без тя изобщо да разбере, че е излизал. Хвърли ѝ един последен поглед и се измъкна от стаята.

С безшумна походка, изработена с години опит, Слейд провери многобройните врати и прозорци. С възмущение забеляза съвсем обикновените ключалки, които можеха да спрат само най-жалките аматьори.

Къщата е пълна със сребро и малки, леснопреносими ценности, отбеляза той. Истински рай за крадците — и ги заключва с обикновени брави от супермаркета. Кредитна карта и фиба за коса ще стигнат, каза си той, докато оглеждаше задната врата на кухнята. Ще трябва да се погрижи Джесика да монтира нещо по-стабилно, преди да си замине.

Свит на купчина от бяла козина, Юлисис спеше върху хладните плочки на пода и леко похъркваше. Не помръдна, когато Слейд го прескочи. За проба, раздвижи дръжката на задната врата. Дишането на Юлисис изобщо не се промени.

— Събуди се, глупав пес такъв!

Кучето отвори едно премрежено око, тупна два пъти с опашка и отново заспа.

Слейд си напомни, че непосредственият проблем не са обикновените крадци. Отново прекрачи през кучето и го остави да похърква.

Мина предпазливо през крилото за прислугата. Под една от вратите забеляза бледа светлина и приглушени смехове от някое късно вечерно шоу. В останалите беше тихо. Погледна часовника си и видя, че тъкмо минава полунощ. Върна се обратно в салона, за да чака.

Настани се в кресло с високи облегалки, скрито в сянката. Да наблюдава и да чака. Почти нищо друго не можеше да направи. А ръцете го сърбяха да направи нещо — каквото ѝ да е — което ще придвижи разследването напред. Може би комисарят все пак погрешно избра човека. Този път Слейд имаше желание да създаде неприятности. Искаше да разбере. Който и да беше наел мъжа в

горичката, щеше да си плати, изобщо не се съмняваше в това. Но искаше лично да го разкрие.

Жената горе в леглото му беше единственото, което имаше значение. Диамантите бяха несъществени — те в крайна сметка са само камъни с определена пазарна стойност. Джесика е безценна. Засмя се безмълвно и протегна крака. Додсън едва ли е могъл да предположи, че лично избраният от него бодигард ще се влюби в подзащитната си. Слейд знаеше каква е репутацията му: изпълнителен, акуратен и невъзмутим.

Е, каза си наум, бе загубил невъзмутимостта си в мига, в който видя малката руса вихрушка със скули на викинг. Не разсъждава като полицаи, а като мъж — мъж, който иска мъст. А това е опасно. Докато е в полицията, трябва да действа по правилата. А първото правило е никакво лично обвързване.

Слейд едва не се изсмя на глас при тази мисъл. Правило първо — зад борда, каза си той и прокара ръка през косата. Възможна ли е по-голяма лична обвързаност? Вече беше влюбен в нея, вече ѝ беше любовник. Ако продължаваха в този дух, можеха да се оженят и да си родят деца.

Това рязко спря хода на мислите му. Не може да позволи на ума си да препуска в тази посока. Той не е за нея. Двамата ще се разделят, само веднъж да приключи разследването. Естествено, той това и иска, увери се Слейд, но в очите му остана лека сянка. Трябва да се справи със собствения си живот — изискванията на професията, задълженията, писането. Дори в живота му да има място за жена, пътищата им водят в различни посоки. Едва ли ще се пресекат отново. Този път ги беше събрала само случайността, обстоятелствата, които създадоха близостта, довела до емоционална връзка. Ще я превъзмогне. Притисна върха на носа между палеца и показалеца си. Ще я превъзмогне, по дяволите!

Нима не е позволено на един мъж да помечтае малко? — запита се Слейд, докато седеше съвсем сам в мрака на стаята. Не му ли е позволено да си съчини някакво бъдеще, когато една жена лежи мека и затоплена в постелята му? Полага му се поне малко себелюбие, нали така? Слейд въздъхна леко и се облегна в креслото. Може би на мъжа, но не и на ченгето. А Джесика, напомни си той, има нужда повече от ченгето, независимо дали смята така, или не.

Освободи главата си от всякакви мисли и в продължение на часове остана да чака в тъмнината. Инстинктът му казваше, че напразно си губи времето. Важно е да поспи поне малко, ако иска да бъде достатъчно бодър, за да остане невредим и действен през деня. Скован от седенето, той разсеяно разтри изтръпналите места, докато се отправяше обратно към стълбите. Още един ден, най-много два — ако агент Брустър наистина е толкова близо, колкото твърдеше пред Слейд.

Умората го връхлетя веднага щом позволи на мускулите си да се отпуснат. Четири часа сън ще презаредят организма му — беше минавал и с по-малко. Натисна тихо дръжката на вратата на спалнята.

Джесика седеше в средата на леглото, свита на кълбо. Поемаше дълбоко и мъчително дъх, като удавник, който се бори за глътка въздух. Лунната светлина струеше над треперещото ѝ тяло.

— Джес?

В гърлото ѝ се надигна вик. Когато рязко отметна глава назад, Слейд видя дивия блясък на страх в очите ѝ, преди да успеят да го фокусира. Прехапа устни, за да спре вика, но продължи да трепери. Слейд бързо се приближи до нея и я хвана за раменете. Лицето ѝ беше мокро от сълзи. През ума му мина мисълта, че някой се е промъкнал при нея, но после бързо я отхвърли.

— Какво има? — попита той. — Какво става?

— Нищо — отчаяно се опита да овладее треперенето си тя. Кошмарът се беше върнал — ужасяващо истински — за да атакува всичките ѝ сетива. Студен вятър, мирис на солени пръски, шум на вълни — и нечии тежки стъпки, които тичат след нея, подвижните сенки, докато облаците закриват слънцето, металният вкус на собствения ѝ страх. И още по-лошо, много по-лошо — страхуваше се да са обърне, страхуваше се, че ще види лицето на някой, когото обича, в преследващия я мъж. — Събудих се — успя да издума. — Предполагам, че се изплаших, понеже те нямаше. — Беше отчасти вярно и достатъчно трудно да го довери. Но не можеше да събере сили да признае, че е способна да се терзае от един сън.

— Бях слязъл долу — отметна мокрите от пот коси от лицето ѝ. — Искях да проверя дали навсякъде е заключено.

— Професионален навик? — Почти успя да се усмихне, преди да отпусне глава на рамото му.

— Да. — Дори и след като я притисна към себе си, тя продължи да трепери. Реши, че сега не е моментът да ѝ чете лекция за обикновените брави и слабите вериги. — Ще слеза да ти донеса малко бренди.

— Не! — Отново прехапа устни, след като думата изскочи от устата ѝ твърде настоятелно. — Не, моля те, вече и без това се чувствам като глупачка.

— Имаш право да си малко нервна, Джес. — Леко докосна с устни косите ѝ.

Прииска ѝ се да се притисне в него и да го помоли да не я оставя сама нито за миг. Искаше да излее всичките си страхове, видения и смъртен ужас, но не можеше.

— С полицай в къщата? — отвърна иронично. Отметна глава и го погледна. Силно лице, каза си наум. Силни ръце и сериозни очи. — Просто ела да си легнеш, сигурно си уморен. — Направи усилие да се успокои и му се усмихна. — Как се справя един човек с две работи, Слейд?

Той само сви рамене, докато масажираше напрегнатите ѝ мускули.

— Оправям се. Как може една жена да е толкова красива в три часа сутринта?

— Майка ми казва, че се дължи на костната структура. — Усмивката ѝ стана малко по-ведра, докато опитваше да се отпусне под ръцете му. — Аз предпочитам да мисля, че е нещо не чак толкова научно... като например, защото си роден по време на лунно затъмнение.

— Ти да не би да си?

— Да. Баща ми казваше, че затова имам котешки очи — за да мога да виждам в тъмното.

Слейд я целуна лекичко, преди да я отстрани от себе си, за да се изправи.

— Ако не поспиш малко, ще станат кръвясали.

— Много мило, няма що! — нацупи се насреща му Джесика, докато той се събличаше. — Ами ти?

— Мога да мина с три-четири часа, когато се налага.

— Пак се правиш на мъжкар, Слейд — леко изсумтя Джесика.

Лунната светлина обля лицето му и освети мълниеносната усмивка. Джесика усети как сърцето ѝ подскача в гърлото. Не трябва ли вече да е свикнала с него? Непостоянните настроения, внезапните приливи на момчешка закачливост в този понякога прекалено сериозен мъж? Тялото му беше стегнато и гъвкаво, източено като на плувец, мускулесто като на боксьор в лека категория.

Той ще се погрижи за теб, успокояваше я разумът ѝ. Просто се довери. Но имаше и гънки на умора и напрежение, които лунната светлина също подчертаваше. И ти се грижи за него, допълни мислено. Усмихна се и протегна ръце към него.

— Идвай в леглото! — заповяда му тя.

Слейд легна до нея и я притегли към себе си. Нямахте го необузданото физическо желание да я притежава. Вместо това почувства приятелска близост, много по-драгоценна, защото се появяваше твърде рядко. Тя се сгуши гальовно в него, готова да утеши, но и да получи утеха.

Джесика лежеше неподвижна, нагаждайки дишането си, така че да стане дълбоко и равномерно, докато го усети, че се унася. С отворени очи и застрашително напирещ на ръба на съзнанието ѝ страх, тя наблюдаваше как лунната светлина трепти върху рамото му, докато се издига и спуска. Преди да заспи, светлината вече дрезгавееше в предвестие на зората.

Телефонът иззвъня и прекъсна неспокойния му сън. По челото му блестяха капчици пот. Със свито сърце вдигна слушалката.

— Ало?

— Времето ти изтече.

— Трябва ми още — изрече бързо. Знаеше, че слабостта изобщо няма да бъде толерирана, и затова преглътна треперенето в гласа си. — Още два-три дни... Не е лесно да стигна до тях, когато къщата е пълна с хора.

— Трябва ли да ти напомням, че не ти се плаща, за да правиш само онова, което е лесно.

— Опитах да ги взема предната вечер... едва не ме хванаха. — Небрежността още по-малко от слабостта, помисли си бързо и облиза устни. — Джесика... Джесика не се чувства добре. — Посегна за цигара, за да успокои нервите си. Трябва да мисли бързо и спокойно,

ако иска да остане жив. — Не смята да идва в магазина. След ден-два ще мога да я убедя да замине за по-дълго. Ще ме послуша. — Дръпна жадно от цигарата и се помоли това, което казваше, да е истина. — Когато тя няма да е в къщата, ще мога да взема диамантите, без да поемам никакъв риск. — По горната му устна изби влага и той я избърса с опакото на ръката си. — Ще ги имаш в края на седмицата. Няколко дни не са от значение.

В слушалката прозвуча тежка въздишка, която го вледени.

— Пак грешиш... твърде много грешки, млади приятелю. Помниш ли съдружника ми в Париж? И той допусна грешки.

Телефонът се плъзна мокър в ръката му. Спомняше си мъжа, когото бяха открили, влачен от Сена.

— Довечера — изрече отчаяно. — Довечера ще ги имам.

— В десет вечерта в магазина. — Замълча, за да се увери, че оръжието на страха е свършило работата си. Лекото, подплашено дишане му доставяше удоволствие. — Ако се провалиш и този път, няма да бъда толкова... разбран. Справяш се много добре, откакто работиш за мен. Не искам да те губя.

— Ще ги донеса. После искам... искам да изляза.

— Ще го обсъдим. В десет. — С леко изщракване, връзката беше прекъсната.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Умът и тялото на Слейд се пробудиха в един и същи миг. Луксът да изплува бавно от съня беше нещо, от което се бе лишил от много години. Налагаше се да усъвършенства способността да заспива бързо и леко и да се събужда също толкова бързо, готов за действие. С нетърпение очакваше да дойде времето, когато ще изостави този си навик, но без да вярва особено, че някога наистина ще успее.

По ъгъла на слънчевите лъчи разбра, че е още рано, но все пак погледна към часовника над камината. Тъкмо минаваше седем. Четирите часа сън бяха свършили точно това, което се очакваше от тях.

Обърна глава и погледна надолу към Джесика. Бледосините петна под очите ѝ го накараха да се намръщи. Макар че според изчисленията му беше спала поне осем часа, сенките изглеждаха по-дълбоки дори от предишния ден. Днес ще се погрижи да си почива повече — дори ако трябва да пусне приспивателно в кафето ѝ. И да хапне нещо — дори ако трябва да я храни насила. Не можеше да гледа как се топи пред очите му.

Въпреки че съвсем леко раздвижи матрака, докато се отдръпваше от нея, ръката ѝ улови по-здраво рамото му. Очите ѝ се отвориха.

— Поспи още малко — нареди той и докосна устните ѝ със своите.

— Колко е часът? — Гласът ѝ бе дрезгав и замаян, но ръката ѝ стискаше уверено рамото му.

— Рано е.

— Колко рано?

— Много рано. — Наведе се да положи още една бърза целувка, преди да стане, но тя го притегли към себе си.

— Много рано за какво?

Усети как устните му се извиват върху нейните.

— Още дори не си се събудила.

— Да се обзаложим ли? — Прокара ръка надолу и плъзна пръстите си по стегнатия му корем. В сънената целувка вече тлееха

искрици на разгаряща се страст. — Може би няма да успееш да се справиш само с три-четири часа сън?

Слейд вдигна предизвикателно вежди и изправи глава.

— Да се обзаложим ли?

Смехът ѝ бе заглушен от устните му.

Никога не беше изпитвала подобно нещо. Всеки път, когато се любеха, се усещаше зашеметена, увлечена и после напълно изтощена. В прегръдките му, с ръцете и устните му, които препускаха свободно и диво по тялото ѝ, можеше да забрави за всичко. А как се нуждае от тази забрава!

Още от самото начало той знаеше как да подходи към нея. Всеки път, когато бяха заедно, намираше нови начини и не ѝ даваше възможност да свикне с определено докосване, или да разбере намеренията му. Можеше да владее ума ѝ без никакво усилие, да я потопи в свят, изтъкан изцяло от приятни чувства и силни усещания.

Всичко беше магнетично — от едва доловимото докосване с върховете на пръстите до болезненото притискане на устните. Джесика си помисли, че би могла да усети всяка отделна гънка на чаршафа под голата кожа на гърба си. Тихото тиктакане на часовника отекуваше като гръмотевичен звук. Бледи слънчеви петна танцуваха из стаята — неясни и призрачни. Виждаше ги как падат върху косите му и още по-ясно разкриват тъмния им безпорядък, докато заравяше ръце в тях.

Чу го да шепне в ухото ѝ нещо поетично и глупаво за кожата ѝ. Макар че тонът бе почти благоговееен, ръцете му бяха агресивни — последователно възбуждащи и упояващи. С тих шепот му каза какво желае. С леко движение му предложи онова, което той желаше.

Слейд бавно проникна в нея, наблюдавайки трепетите на удоволствие и страст по лицето ѝ на бледата утринна светлина. Захапа разтворените ѝ устни, за да вкуси усещанията, които го заливаха на леки талози при всяко нейно движение. Отпи от нея, преди да се пренесе върху затворените ѝ клепачи. Деликатна, помисли си, кожата ѝ е прекалено деликатна. И в същото време хълбоците ѝ го подканяха да я вземе, и то бързо. С желязна воля удържа спокойния ритъм, за да удължи върховната наслада.

— Джес... — Едва успя да произнесе името ѝ между задъханите вдишвания. — Отвори си очите, Джес. Искам да виждам очите ти! —

Клепачите трепнаха, сякаш неспособни да преодолеят тежестта на златистите мигли. — Отвори си очите, любов моя, и ме погледни!

Не беше мъж на нежните слова. Дори сред омаята на страстта и усещанията си, Джесика го осъзнаваше. Изпълни я нова топлина, която удвои физическия екстаз. Отвори ги.

Ирисите ѝ бяха потъмнели, наситеният кехлибар бе замъглен от страст. Миглите потрепнаха, сякаш заплашвайки отново да се спуснат.

— Не, гледай ме. — Гласът му се бе снижил до дрезгав шепот. Устните им почти се докосваха и дъхът им се сливаше, тласък след тласък. Джесика видя, че неговите очи са потъмнели, тъмносиви и напрегнати, сякаш можеха да проникнат в съзнанието ѝ и да видят трескавите мисли, които прелитаха в него. — Кажи, че ме желаеш — помоли я той. — Трябва да чуя как го казваш, поне веднъж.

Джесика направи усилие да произнесе думите, докато стремително се извисяваше към върховната наслада.

— Желая те, Слейд... ти си единственият...

Устните му се притиснаха в нейните, за да заглушат вика ѝ в мига, в който я доведе до върха. Последната му разумна мисъл беше почти като молитва — дано думите, за които бе помолил, да му бъдат достатъчни.

Странно, че тялото му се чувстваше по-отпочинало, поотпуснато сега, отколкото при събуждането. Слейд се плъзна надолу, за да положи целувка във вдлъбнатинката между гърдите ѝ и едва тогава се отдръпна от нея.

— А сега, поспи още малко — заповяда ѝ той, но преди да успее да стане, ръцете на Джесика се обвиха около врата му.

— Никога през живота си не съм била по-будна. Какво ще правиш с мен днес, Слейд? Ще ме караш да попълвам пак онези глупави фишове?

— Онези глупави фишове — отвърна той и плъзна ръка под коленете ѝ — са необходима част от всяка добре организирана библиотека.

— Скучни са — каза предизвикателно тя, когато я вдигна на ръце.

— Глезла — възрази той и я понесе към банята.

— Определено не съм. — Между веждите ѝ се появи лека бръчица, когато Слейд завъртя крана на душа.

— Определено си — добродушно я поправи той. — Но няма нищо, и така ми харесваш.

— О, добре, много ти благодаря.

Той ѝ се усмихна, целуна я и след това я пусна в кабинката на душа. Джесика нададе продължителен вик на изненада.

— Слейд! Ледена е!

— Най-добрият начин да раздвижиш кръвта си сутрин — пристъпи и той вътре при нея, като отчасти пое струята. — Е, вторият най-добър — поправи се той.

— Пусни топлата вода — помоли го тя, когато най-сетне успя отново да си поеме дъх. — Посинях от студ.

Хвана ръката ѝ и леко я ощипа.

— Не, още не си — възрази весело. — Искаш ли сапун?

— Сама ще си взема душ, благодаря — опита се намусено да се измъкне навън, но само се озова в прегръдките му под ледената струя. — Пусни ме! Това е полицейско насилие! — Вдигна лице да го погледне и се оказа насред пороя от ледени иглички. — Слейд! — Изплю водата и примигна с очи, за да ги проясни. Тялото ѝ беше притиснато в неговото, вледенено и настръхнало. — Ще си платиш за това, кълна се! — Заслепена от водата и разпилените си коси, Джесика се помъчи да се освободи. Като задържаше с една ръка пленницата си, Слейд прокара другата по нея, за да насапуниса обилно тялото ѝ. — Престани! — Вбесена и възбудена, Джесика се опитваше да се пребори с него. Когато ръката му свойски премина по задните ѝ части, тя се разяри още повече. После го чу как се смее тихичко. — Чуваш ли ме — извика отново. Насапунисаните му пръсти минаха през зърната ѝ. — Слейд, недей! — изви се назад и простена. Дланите му се плъзнаха между бедрата ѝ. — Не!

Но устните ѝ търсеха слепешком неговите. Джесика вече не усещаше студа.

Когато излезе изпод душа, цялата пламтеше. На бузите ѝ се беше появила лека руменина. Слейд го забеляза със смесица от облекчение и доволство, макар че Джесика положи максимални усилия да поддържа привидно възмущение.

— Отивам да се облека — информира го тя и зави мокрите си коси в хавлиена кърпа. Понеже все още беше гола, на Слейд му беше

трудно да се засегне от надменния ѝ тон. Освежен, той закрепил своята кърпа около кръста си.

— О кей. Ще се видим долу на закуска след десет минути.

— Ще бъда там — обяви величествено тя, после се наведе, за да вземе ризата му, — когато успея да стигна.

Все така усмихнат, той я наблюдаваше как закопчава копчетата на ризата му.

— Може и да свикна да те виждам така — подхвърли той. Когато му отпрати многозначителен поглед, усмивката му стана още по-широка. — Мокра и полугола — поясни весело.

— Пак мъжкарското ти самочувствие — измърмори Джесика, опитвайки се да потисне усмивката си. Обърна се и гордо пристъпи към вратата.

— Десет минути — напомни ѝ той.

Джесика му хвърли унищожителен поглед през рамо и затръшна вратата след себе си. На лицето ѝ мигновено се прокрадна усмивка, после също толкова бързо угасна. Дейвид стоеше точно пред вратата на нейната стая, с ръка върху дръжката. При звука от затръшването извърна глава, но не помръдна. Очите му се плъзнаха по нея, за да забележат ризата на Слейд, влажната ѝ, зачервена кожа и зажаднелите за сън очи.

— Е? — Тонът, както и очите му станаха хладни. — Предполагам, че вече си станала.

Джесика усети как нов прилив на червенина залива страните ѝ. Колкото и близки да бяха двамата с Дейвид, въпреки че живееха в една къща, никога не бяха попадали един на друг при подобни обстоятелства. И двамата винаги бяха изключително дискретни в областта на личния си живот.

И двамата сме големи хора, напомни си Джесика, докато се приближаваше към него. Но пък бяха израснали заедно като деца.

— Да, станах. Трябвам ли ти? — Част от нея искаше да се втурне към него, както бе направила предния ден. Друга част вече не се доверяваше така безусловно. Чувството за вина — повече от всичко друго — я правеше по-сдържана към него. Той го усети и поведението му стана още по-хладно и неодобрително.

— Реших да видя как си, преди да тръгна, това е всичко. — Хвърли ѝ още един многозначителен поглед. — Но щом си заета...

— Не съм заета, Дейвид. Влез. — С невъзмутима любезност, Джесика отвори вратата и с жест го покани вътре. Изобщо не й хрумна, че нарушава една от заповедите на Слейд да не разговаря с Дейвид насаме. Но дори да се беше досетила, пак нямаше да постъпи по-различно. — Ако е имало някакви проблеми вчера, трябва да знам.

— Не... — Очите му се спряха на леглото, в което очевидно никой не беше спал. Гласът му стана по-напрегнат. — Нищо, за което да се тревожиш. Явно си имаш достатъчно занимания.

— Не ставай саркастичен, Дейвид. Не ти подхожда. — Махна кърпата от косата си и я захвърли. — Ако имаш да ми кажеш нещо, казвай направо. — Хвана един гребен и започна да го прокарва през косата си.

— Знаеш ли какво правиш? — заекна той.

Ръката на Джесика спря наред движението. Вдигна бавно гребена и го остави обратно върху тоалетката. Зърна се за момент в огледалото — пребледняла, със сенки под очите, мокра и облечена с намачканата риза на Слейд.

— Бъди по-конкретен.

— Спиш с писателя. — Побутна очилата си и се приближи към нея.

— И какво, ако спя? — гневно възрази тя. — Какво имаш против?

— Какво знаеш за него? — запита Дейвид с такава неочаквана разгорещеност, че тя онемя. — Появи се неизвестно откъде, вероятно без пукната пара в джоба си. Тук е хубаво местенце — голяма къща, безплатна храна, достъпна жена.

— Внимавай, Дейвид — сопна му тя, когато гневните й очи срещнаха неговите.

— Откъде знаеш, че не е просто използвач? Два милиона долара са дяволски добра примамка.

Гневът избледня пред болката.

— И, естествено, какво друго би могло да го интересува, освен парите ми.

Когато понечи да се отдалечи, той я хвана за раменете.

— Стига, Джеси. — Погледът зад очилата омекна. — Знаеш, че нямах предвид това. Но той е непознат, а ти си... ами просто си много доверчива.

— Такава ли съм, Дейвид? — Преглътна неочаквано бликналите сълзи, докато се взираше в добре познатото лице. — Сгрещила си съм, като съм се доверила?

— Не искам да страдаш. — Стисна лекичко раменете ѝ, преди да я пусне. — Знаеш, че те обичам. — Признанието сякаш го караше да изпитва неудобство. Сви рамене и пъхна ръце в джобовете си. — И дявол да го вземе, Джеси, сигурно знаеш, че Майкъл е луд по теб. От години е влюбен в теб.

— Но аз не съм влюбена в него — тихо изрече тя. — Влюбена съм в Слейд.

— Влюбена си в него? Боже, Джеси, та ти едва познаваш този тип!

Глупавото му възклицание я накара да се изсмее леко, докато прокарваше ръка през косите си.

— О, Дейвид, познавам го по-добре, отколкото си мислиш.

— Виж, дай да се разровя малко за него, да разбере дали не...

— Не! — прекъсна го бързо Джесика. — Не, Дейвид, няма да позволя такова нещо. Слейд си е моя работа.

— Същото беше и с онова нищожество от Медисън Авеню, което те завлече с десет хилядарки — измърмори той. Джесика се извърна и закри лицето си с ръце. Смешно е, помисли си тя. Би трябвало да се засмее. Двама от най-важните хора в живота ѝ взаимно я предупреждават един за друг. — Ей, Джесика, съжалявам — потупа я неловко по косата Дейвид. — Не трябваше да казвам тази глупост. Няма да ти се меся, само... само бъди внимателна, става ли? — Пристъпваше от крак на крак, учуден от внезапния ѝ изблик на чувства. — Нали сега няма да се разплачеш, или нещо такова, а?

— Не. — Думите му предизвикаха лек смях. Звучаха подозрително, както когато беше на дванайсет години и тя се прибираше вкъщи след скарване с поредния си приятел. Приятелското чувство отново се върна, загърбвайки всичко останало. — Дейвид... — Джесика се обърна към него, постави ръце на раменете му и отправи поглед през лещите на очилата дълбоко в очите му. — Ако имаш неприятности, ако си се забъркал здравата в нещо и си допуснал грешка, и то голяма грешка, ще ми кажеш ли?

Очите му леко се присвиха, но не можеше да разбере дали от любопитство, или от угризения.

— Не знам. Предполагам, че ще зависи.

— Няма значение какво си направил, Дейвид, винаги ще бъда на твоя страна.

Тонът ѝ беше прекалено сериозен. Той сви неспокойно рамене и се опита да обърне нещата на шега.

— Ще гледам да ти го напомня следващия път, когато ми се нахвърлиш, защото съм допуснал грешка в счетоводството. Джеси, наистина не изглеждаш добре. Трябва да си помислиш дали да не заминеш за няколко дни.

— Ще се оправя. — И за да не му даде възможност да възрази, продължи бързо. — Но ще си помисля.

— Добре. Трябва да вървя, казах на Майкъл, че днес аз ще отворя. — Целуна я бързо по бузата. — Съжалявам, ако съм бил прекалено строг. Но все пак мисля... — Отново помръдна колебливо рамене. — Е, всеки постъпва според разбиранията си.

— Да — прошепна тя, загледана как се отдалечава към вратата. — Да, така е. Дейвид... ако ти или Майкъл имате нужда от пари...

— Повишение ли ще получим? — запита с бърза усмивка, вече уловил дръжката.

Усмихна се пресилено и отново взе гребена.

— Ще видим, когато се върна на работа.

— Побързай — отвърна той и я остави сама.

Джесика се загледа в затворената врата, после в гребена в ръката си. Във внезапен пристъп на ярост тя го запрати в другия край на стаята. Гледай само какви ги върши! Подпитваше го почти с надежда, че ще ѝ се изповяда, за да може всичко това най-после да приключи. Беше го наблюдавала, беше търсила някакъв знак за вина. А няма да може да се възпре да не направи същото и с Майкъл. Собствената ѝ липса на доверие я ужаси.

Отпусна се на табуретката пред огледалото и се вгледа в отражението си. Не е справедливо да се чувства така — отчуждена от двамата мъже, които смяташе за най-близки. Да дебне за някакъв знак, да ги чака да допуснат грешка. Още по-лошо, помисли си тя. Полошото е, че иска да допуснат грешка, за да може да приключи с дебненето и чакането.

Взираше се продължително и строго в огледалото. Косата ѝ беше мокра и разбъркана около неестествено бледото лице. Бледостта

допълнително подчертаваше сенките под очите ѝ. Изглеждаше немощна, вече полусъсипана. Това може да бъде поправено с няколко елементарни трика. Изправи гръб и се зае да нанася грим върху сенките. Ако ѝ е останала само илюзия за сила, ще се възползва от нея възможно най-добре.

Когато телефонът в другия край на стаята иззвъня, тя подскочи и събори малка вазичка от китайски порцелан. Загледа се безпомощно в натрошените парчета, които никога повече няма да могат да бъдат съединени.

Бетси вдигна телефона точно когато Слейд измина последното стъпало.

— Да, тук е. Може ли да попитам кой го търси? — Спря Слейд с многозначителен поглед, докато му подаваше слушалката. — Госпожа Слейдърман — съобщи важно.

Той леко се намръщи и я пое.

— Мамо? — Бетси само изсумтя и се отдалечи. — Защо ми се обаждаш тук? Знаеш, че съм по работа. Някакъв проблем ли има? — запита, докато раздразнението му преминаваше в тревога. — Джанис добре ли е?

— Никакви проблеми и Джанис е добре — вметна майка му в мига, в който ѝ позволи да проговори. — Ти как си?

Раздразнението бързо го завладя отново.

— Мамо, знаеш, че не трябва да ми се обаждаш, когато изпълнявам задача, освен ако не е нещо важно. Ако водопроводът пак се е развалил, просто се обади на домоуправителя.

— За това и сама бих могла да се сетя — отбеляза госпожа Слейдърман.

— Виж, след два-три дни сигурно ще се прибера. Просто задръж каквото е, докато се върна.

— Добре — отвърна кротко тя. — Но ми беше казал да ти съобщя, ако получа някакви новини от агента ти. Ще говорим, когато се прибереш у дома. Довиждане, Слейд...

— Чакай малко! — Въздъхна нетърпеливо и премести телефона в другата си ръка. — Нямаше нужда да ми се обаждаш, за да ми предадеш поредния отказ.

— Не — съгласи се тя. — Но реших, че може би трябва да ти се обадя при положителен отговор.

Понечи да каже нещо, после се спря. Големите очаквания водят единствено до разочарование.

— На новия къс разказ за „Мирър“?

— Ами, спомена и нещо такова... — Известно време остави изречението недовършено, докато Слейд беше готов да се разкрещи насреща ѝ. — Но беше толкова развълнуван от продажбата на романа, че не можах да схвана всичко.

Слейд усети как кръвта започва да пулсира в ушите му.

— Кой роман?

— Твоят роман, идиот такъв! — отвърна тя със смях. — „Втора възможност“ от Джеймс Слейдърман, който предстои да бъде публикуван наскоро от „Фулбрайт енд кмпани“.

Чувствата препусаха твърде неудържимо през него. Опря чело на телефонния апарат и затвори очи. През целия си живот бе очаквал този момент, а сега, изглежда, целият му организъм не беше готов да го приеме. Опита се да проговори, установи, че гърлото му е блокирало и се прокашля.

— Сигурна ли си?

— Дали съм сигурна? — измърмори тя. — Слейд, да не мислиш, че не разбирам английски, пък макар и да е превзетият език на някакъв си литературен агент? Каза, че работят по договора и ще се свърже с теб за подробностите. Разни работи за права за филмиране, права за сериали и всякакви други цифри и клаузи. Разбира се — добави тя, след като синът ѝ остана мълчалив, — всичко зависи от теб. Ако не желаш аванса от петдесет хиляди... — Почака, после въздъхна майчински. — Винаги си бил от тихите, Слейд, но е смешно. Не трябва ли един мъж да каже нещо, когато най-накрая постигне онова, което винаги е желал?

Винаги е желал, помисли си той замаяно. Разбира се, че тя е знаела. Как изобщо е могъл да се зальгва с мисълта, че е успявал да го прикрива от нея. Парите все още не бяха проникнали в съзнанието му. Продължаваше да чува магическата думичка „публикуван“.

— Не мога да мисля — каза най-после.

— Ами, когато можеш, постегни този, над който работиш в момента. Искат да го видят. Изглежда, си мислят, че са хванали лъва за опашката. Слейд... Чудя се дали съм ти казвала достатъчно често, че се гордея с теб.

— Да — въздъхна тежко той. — Казвала си ми. Благодаря!
Смехът ѝ прозвуча топло в ухото му.

— Точно така, скъпи, запази думите си за романите. Сега имам да провеждам стотина телефонни разговора. Обичам да се хваля. Поздравления!

— Благодаря — отвърна той, все още неспособен да реагира адекватно. — Мамо...

— Да?

— Купи ново пиано.

— Довиждане, Слейд — засмя се тя.

Почти цяла минута остана заслушан в телефонния сигнал.

— Извинете, господин Слейдърман, ще желаете ли да закусите сега?

Слейд объркано се извърна и се вгледа в Бетси. Беше застанала зад него — малки черни очички, сбръчкана кожа и посивяла коса върху късите, яки крака. Миришеше леко на сребърен полдо и лавандулова трева. Усмивката, която ѝ отправи, я накара да отстъпи предпазливо назад. Изглеждаше малко налудничава.

— Каква красавица си, Бетси!

Тя отстъпи още една крачка.

— Сър?

— Абсолютна красавица. — Вдигна я и я завъртя бързо около себе си, после я целуна право в устата. Бетси успя да нададе сподавен вик. Устните ѝ потрепнаха за първи път от десет години.

— Пуснете ме долу и се дръжете прилично — заповяда му тя, като заложи на достойнството си.

— Бетси, луд съм по теб.

— Луд за връзване — поправи го тя, отказвайки да се поддаде на очарованието в блесналия му поглед. — Съвсем типично за един писател да смуче бренди още преди закуска. Пуснете ме долу и ще ви направя едно хубаво черно кафе.

— Аз съм писател — заяви ѝ той с някакво учудване в гласа.

— Да, наистина — сговорчиво потвърди тя. — Пуснете ме сега като добро момче.

Джесика спря по средата на стълбите и ги изгледа в недоумение. Слейд ли е това, ухилен до уши и вдигнал икономката ѝ на един метър

от земята? После направо зяпна от учудване, когато той залепи нова целувка върху здраво стиснатите ѝ устни.

— Слейд?

Без да изпуска Бетси от ръцете си, той се извърна. Мина ѝ през ума, че за първи път го вижда напълно щастлив.

— Ти си следващата — обяви той и пусна Бетси на земята.

— Пиян е — заяви Бетси на Джесика с красноречиво кимване. — Преди закуска.

— Публикуван — поправи я Слейд, докато смъкваше Джесика от стълбите. — Преди закуска. — Устните му се притиснаха в нейните, преди да успее да проговори. Долови как чувството извира от него на талази — силно и чисто, без задръжки и задни помисли. Радостта се предаде и на нея и тя се разсмя.

— Публикуван? Романът ти? Кога? Как?

— Да! Да! — Целуна я още веднъж, преди да започне да отговаря на всеки от въпросите ѝ. — Току-що ми се обадиха. „Фулбрайт енд кърпани“ са приели ръкописа ми и искат да видят този, над който работя сега. — Нещо се промени в погледа му, докато я привличаше обратно към себе си. Джесика го зърна само за миг. Появяваха се и първите признаци на осъзнаване на случилото се. — Мога да разполагам с живота си — прошепна той. — Най-последно мога да разполагам.

— О, Слейд! — Джесика се притисна в него в желанието си да сподели момента. — Толкова се радвам за теб! — Повдигна глава и улови лицето му в двете си ръце. — Това е само началото. Сега вече нищо не може да те спре, усещам го. Бетси, трябва ни шампанско — заяви тя и отново обви ръце около врата на Слейд.

— В девет сутринта? — Във въпроса затрептя справедливо възмущение.

— Трябва ни шампанско в девет точно тази сутрин — каза ѝ Джесика. — В салона, веднага! Празнуваме.

Бетси се понесе по коридора, като цъкаше шумно с език. Писателите, каза си тя, не са по-добра стока от артистите. И всички знаят какъв живот водят! И все пак той е очарователен дявол. Позволи си едно не особено достойно ухилване и едва тогава влезе в кухнята, за да докладва новите събития на готвачката.

— Ела вътре! — нареди Джесика. — Разкажи ми всичко!

— Това е всичко — отвърна Слейд, докато го теглеше към салона. — Искат книгата, това е най-важното. Ще трябва да разбере подробностите от агента си. — Цифрата петдесет хиляди най-после проникна в съзнанието му. — Ще получа аванс — добави и се изсмя късо. — Достатъчно, за да изкарам, докато продам и втората.

— Няма да е необходимо много време — прочетох я, нали помниш? — С внезапен прилив на сила тя го сграбчи за ръката. — Какъв филм ще стане само! Помисли си, Слейд, можеш да напишеш сценария. Ще трябва да внимаваме с филмовите права, да сме сигурни, че няма да подпишеш нещо, което не трябва. Или пък минисериал — реши тя. — Да, това е по-добре, после можеш да...

— Мислила ли си някога да се откажеш от антиките и да отвориш агенция!

— Договарянето си е договаряне — отвърна тя, после се усмихна. — А и аз съм човек на изкуството.

Бетси се появи понесла подноса с изписано на лицето ѝ неодобрение.

— Ще желаете ли още нещо, мис Уинзлоу?

Когато икономката използваше това официално обръщение, Джесика разбираше, че е минала границата.

— Не, нищо, благодаря, Бетси. — Изчака икономката да излезе и едва тогава хвърли лукав поглед към Слейд.

— Вината е изцяло твоя — осведоми го тя. — Сега цял ден ще се разхожда любезна и с многострадална физиономия, понеже си я задявал, а аз ти правя компания в покварата, като пия шампанско преди закуска.

— Можем да я поканим да изпие една чаша — предложи той, докато отстраняваше тапата.

— Сериозно искаш да ми създадеш неприятности. — Когато тапата изпука, Джесика поднесе и двете чаши. — За изписването на името Джеймс Слейдърман на един от онези фишове в библиотеката ми! — заяви тя.

Слейд се разсмя и чукна ръба на своята чаша в нейната.

— Ще получиш първия екземпляр — обеща ѝ той и бързо изпразни съдържанието в чашата.

— Как се чувстваш, Слейд? — попита го Джесика, докато го наблюдаваше как отново си сипва шампанско. — Как се чувстваш в

действителност?

Той се загледа в мехурчетата, сякаш търсеше думите.

— Свободен — изрече тихо. — Чувствам се свободен. — Поклати глава и тръгна да се разхожда из стаята. — След всичките тези години, през които правех каквото трябва, сега имам възможност да правя каквото искам. Парите означават просто, че през това време няма да гладувам, дори и след като платя таксата за последната година в колежа. Но сега вратата е отворена. Отворена е — повтори той — и мога да мина през нея.

Джесика навлажни устни и преглътна.

— Ще напуснеш ли полицията?

— Смятах да го направя догодина. — Заигра се с фитила на една свещ върху пианото. Някакво безпокойство се промъкваше през другите усещания — безпокойство, което не си беше позволявал да признае преди това. — Това означава, че може да стане и по-рано — много по-рано. Ще бъда цивилен.

Джесика си помисли за оръжието, което вероятно криеше някъде горе в стаята си. Почувства, че отново я обзема тревога.

— Предполагам, че ще отнеме известно време, докато свикнеш.

— Ще се справя.

— Ще... напуснеш ли веднага?

— Няма нужда да чакам — замисли се той. — Разполагам с достатъчно средства да изкарам, докато се подпише договорът. Ще ми трябва време, ако ще искат поправки. А и трябва да довърша този роман и още един, който ми се върти в главата. Чудя се какво ли ще бъде да пиша по цял ден.

— Точно това ще правиш — тихо изрече тя.

— Веднага щом се приключи, ще разбера.

— Да се приключи? — Очите ѝ се впериха в него, но той не я гледаше. — Оставаш ли?

— Какво? — той разсеяно погледна към нея. Изразът на лицето ѝ го накара да се намръщи леко. — Какво каза?

— Помислих си, че ще прехвърлиш задачата на някой друг. — Джесика посегна да налее шампанско в чашата, която и без това беше пълна. — Сигурно ще искаш да се върнеш незабавно в Ню Йорк.

Слейд остави чашата си с преднамерена предпазливост.

— Не оставям нещата, преди да съм ги завършил.

— Да. — Постави бутилката обратно. — Да, естествено, че няма.
— Мислиш, че ще си тръгна и ще те оставя?

Сърдитата нотка в гласа му я накара да отпие бързо от шампанското.

— Мисля — изрече бавно, — че когато някой е на път да получи онова, за което се е трудил, което дълго е очаквал, той не бива да рискува.

Приблужи се до нея, взе чашата от ръцете ѝ и я остави до полупразната бутилка.

— Мисля, че трябва да си затваряш устата. — Когато понечи да каже още нещо, той улови лицето ѝ със силните си ръце. — Сериозно ти говоря, Джес.

— Глупаво е да оставаш, след като имаш избор — заекна тя.

Очите му се присвиха гневно, преди да притисне устни в нейните за кратка и силна целувка.

— Глупаво е да мислиш, че имам избор.

— Но е така — поправи го вече поуспокоена Джесика. — Веднъж ти казах, че винаги имаме избор.

— Добре — кимна Слейд, без нито за миг да откъсва очи от нейните. — Само кажи и още днес ще замина за Ню Йорк... ако дойдеш с мен — допълни, когато тя понечи да заговори. Отговорът ѝ бе бързо, решително тръсване на главата. — Тогава оставаме заедно до приключването.

Джесика се сгуши в обятията му. Желанието ѝ той да остане бе също толкова силно, колкото и желанието ѝ да замине. Засега, ще мисли само за утрешния ден.

— Само запомни, че съм ти дала възможност. Друга няма да получиш. — Отметна глава назад и му се усмихна. — Един ден ще ти го припомня. Оставаме заедно.

Той отново кимна, без да забелязва, че е съкратила думите му.

— О кей, дай да видим нещо за закуска към шампанското, преди Бетси окончателно да те е отписала.

ДЕСЕТА ГЛАВА

За Джесика денят едва се влачеше. Да стои затворена беше истинско мъчение за нея. Не можеше да гледа как слънцето струи през прозорците, а тя да трябва да стои прикована вътре. Беше ѝ забранен дори достъпът до брега, така че нямаше възможност да разбере дали ще може отново да се разхожда там, без да се оглежда през рамо.

Мисълта за магазина предизвикваше у нея постоянно главоболие. Единственото нещо, което беше замислила и създала съвсем сама, сега ѝ беше отнето. Може би никога повече няма да изпитва същата гордост, същата всеотдайност, която ѝ бе необходима, за да направи от него най-доброто, на което беше способна. И още по-лошо, собствената ѝ умора я довеждаше до състояние, в което това вече не я интересуваше.

Джесика ненавиждаше да бъде болна. Обичайната ѝ защита срещу физическата слабост беше да не ѝ обръща внимание и да продължава напред. Беше нещо, което не можеше — и не искаше — да промени. Но сега нямаше друг изход. Тихата библиотека и монотонните задължения, с които я натоварваше Слейд, действаха на и без това опънатите ѝ нерви. Накрая захвърли химикала на масата и скочи на крака.

— Не издържам повече! — Замахна с ръка, за да обхване библиотеката като цяло. — Ако напиша още една думичка, Слейд, ще откача. Не можем ли да направим нещо? Каквото и да е? Това чакане е непоносимо.

Слейд се облегна на стола и изслуша невъзмутимо протеста ѝ. Беше я наблюдавал как нервничи цяла сутрин, как се бори с досадата, напрежението и умората. Изненада се единствено, че издържа толкова дълго, преди да избухне. Стоенето на едно място, каза си той, не е най-силното качество на Джес Уинзлоу. Побутна настрани купчината книги.

— Джин — предложи кротко той.

Джесика пхна ръце в джобовете на панталона си.

— По дяволите, Слейд, не искам да пия! Трябва да правя нещо.
— Руми — довърши той и се изправи.
— Руми? — За миг го изгледа объркано, после въздъхна шумно.
— Карти? На мен ми иде да си бия главата в стената, а ти искаш да играем карти?
— Да. Имаш ли?
— Предполагам. — Джесика прокара ръка през косата си и за момент я задържа над лицето, после отпусне ръце край тялото. — Това ли е най-доброто ти хрумване?
— Не. — Слейд се приближи до нея и докосна с палец сенките под очите. — Но мисля, че за днес достатъчно шокирахме Бетси.
Джесика се предаде неохотно.
— Добре тогава, карти. — Прибледи се до една маса и издърпа чекмеджето. — Какви са залозите? — започна да тършува вътре.
— Капиталът ти е малко по-големичък от моя — иронично подхвърли Слейд. — Половин цент на точка.
— О кей, скъпернико. — Джесика откри колода карти и отвори кутията. — Пригответи се да губиш.
— Така и стана — и то съкрушително. По предложение на Слейд се настаняха в салона. Замисълът му беше, че мекият диван и тихият огън ще я накарат да се отпусне, а от продължителната, отегчителна игра може да ѝ се доспи. Вече беше стигнал до извода, че Джесика ще може единствено заспала да понесе чакането, без напълно да си загуби ума.
Но не подозираше, че тя толкова добре познава играта, нито пък че ще претърпи съкрушителна загуба.
— Джин — обяви отново Джесика.
Той погледна с отвращение картите, които нареждаше по масата.
— Никога не съм виждал човек с по-голям късмет.
— Опит — поправи го тя и събра картите, за да ги размеси.
— Работил съм в „Нравствената“ — подхвърли, докато тя раздаваше. — Мога да позная мошеника, когато го видя.
— Нравствената? — Джесика изду бузата си с език. — Сигурна съм, че е било много интересно.
— Имаше си своите моменти — измърмори той, загледан в картите, които му беше дала.
— В кой отдел си сега?

— „Убийства“.

— О! — Преглътна, но гласът ѝ остана насмешлив. — Предполагам, че и там си има своите моменти. — Той изсумтя в отговор, което можеше да се приеме и като потвърждение. После пусна една карта. Джесика я вдигна и пъхна в своята ръка. Слейд присви очи, но тя само се усмихна. — Сигурно си срещал много хора покрай работата си. — Загледа се в картите си, после пусна една. — Затова героите ти притежават такава дълбочина.

За момент се замисли за хората от улицата — пласьори и проститутки, дребни крадци и жертви. Но все пак, в известен смисъл, имаше право. Когато навърши трийсет, Слейд смяташе, че е видял всичко, което може да се види. Но непрекъснато установяваше, че има и още.

— Да, срещал съм много хора. — Пусна нова карта и Джесика отново я взе. — Окошарвал съм няколко професионални картоигращки.

Джесика му хвърли невинен поглед.

— Нима?

— Едната беше страхотна червенокоса дама — съчини набързо той. — Организираше минитурнири в някои от най-реномираните хотели в Ню Йорк. Мек южняшки акцент, бели ръце и белязано тесте. — Вдигна пробно картата към светлината, преди да я пусне. — Вкараха я за три години.

— Така ли? — Джесика поклати глава, докато посягаше към картата. — Джин!

— Стига, Джес, няма начин...

Тя свали картите с извинителен жест.

— Изглежда, има.

Огледа бързо картите ѝ и изруга.

— О кей, това беше! — захвърли своите Слейд. — Изчислявай загубите ми, фалирах.

— Добре, я да видим... — Джесика ухапа края на молива, докато преглеждаше бележника, в който бяха отбелязани точките от предишните ръце. — Този път ти намерих слабото място, нали? — Без да дочака отговор, тя започна да пише в бележника. — Според изчисленията, ми дължиш осем долара и петдесет и седем и половина цента. — Остави тефтера и му се усмихна. — Да ги направим осем долара и петдесет и седем кръгло.

— Колко си миличка!

— Просто си плати — протегна ръка с дланта нагоре. — Освен ако не искаш да опиташ двойно или нищо.

— В никакъв случай. — Слейд бръкна в джоба си и извади портфейла, после хвърли една десетачка на масата. — Нямам дребни. Дължиш ми долар и четиридесет и три.

Джесика се усмихна самодоволно и отиде да потърси чантата си в шкафа в коридора.

— Един долар... — разрови в портмонето си тя, след като отново се върна в салона — и... двайсет и пет, трийсет, четиридесет и три. — Пусна монетите в ръката му и се усмихна. — Разплатихме се.

— Няма да ти се размине толкова лесно — сграбчи я Слейд и я целуна дълго и силно. — Щом си решила да ме оскубеш — прошепна, като улови косата ѝ в ръка, — поне трябва да си заслужава.

— Изглежда разумно — съгласи се тя и отново му поднесе устните си.

Господи, как я желае! — помисли си Слейд, докато се потапяше в усещането за нея. Завинаги. Вечно. Всички тези думи, за които никога не си беше позволявал да мисли. Между тях имаше стена — тънката стъклена стена на обществения статут, за която забравяше, когато тя беше в прегръдките му. Не беше в правото си да изпитва това, нито да моли за това, за което му се искаше да помоли. Но тя беше топла и мека и устните ѝ откликваха с желание на неговите.

— Джес...

— Не говори — обви по-плътно ръце около него. — Просто ме целуни още веднъж. — Устните ѝ се притиснаха в неговите и заглушиха думите, които напиреха да бъдат изречени. И колкото по-дълго траеше целувката, толкова повече изтъняваше стената помежду им. На Слейд му се струваше, че я чува как се пропуква и се разпада на парчета.

— Джес... — прошепна отново и зарови лице в косите ѝ. — Искам...

Тя трепна и Слейд изруга при звука от входния звънец.

— Аз ще отворя — каза Джесика.

— Не, остави Бетси. — Задържа я още миг, заслушан в ударите на сърцето ѝ до гърдите му.

Джесика на драго сърце кимна с глава. Когато Слейд я пусна, тя се строполи в едно кресло.

— Глупаво е... — започна тя, но в този момент в салона влезе Майкъл.

— Джесика! — Без да обръща внимание на Слейд, той се приближи и взе ръката ѝ. — Толкова си бледа, трябваше да си в леглото.

Усмихна му се, но не успя да възпре пръстите си, които стиснаха неговите.

— Знаеш, че ще полудея, ако остана в леглото. Казах ти да не се тревожиш, Майкъл.

— Как бих могъл? — Повдигна ръката ѝ и докосна с устни ставите на пръстите ѝ. — Особено с Дейвид, който цял следобед мърмори как не си знаела да се грижиш за себе си.

— Беше... — Замълча и хвърли бърз поглед към Слейд. — Беше само малко недоразумение помежду ни. Добре съм, наистина.

— Не изглеждаш добре, изглеждаш изтощена. — Майкъл се навъси. Проследи посоката на погледа ѝ и се взря в Слейд. Откритието бе съпроводено от гняв и неприязън, последвани от примирение. — Трябваше да е в леглото — каза му рязко, — а не да забавлява гости.

Слейд сви рамене и също се настани в едно от креслата.

— Не е моя работа да казвам на Джес какво да прави.

— А каква точно е работата ви?

— Майкъл, моля те! — изпревари отговора на Слейд Джесика и нервно стана. — След малко се качвам, уморена съм. — После се извърна с безмълвна молба към Слейд.

— Много дълго те задържах от работата ти. Днес почти цял ден не си писал.

— Няма проблем. — Извади цигара. — Ще наваксам тази вечер.

Майкъл стоеше помежду им и очевидно не желаше да си тръгне, макар да съзнаваше, че няма смисъл да остава.

— Ще си тръгна — каза след известно време, — ако обещаеш, че ще се качиш да си легнеш.

— Да, ще си легна. Майкъл... — Прегърна го и почувства познатото стегнато тяло, усети лекия аромат на одеколона му с дъх на морски бриз. — Двамата с Дейвид означавате толкова много за мен. Искаше ми се да можех да ти го кажа.

— Двамата с Дейвид — тихо повтори той и докосна с ръка косата ѝ. — Да, знам. — Хвърли един последен поглед към Слейд, преди да я отдръпне от себе си. — Лека нощ, Джесика.

— Лека нощ, Майкъл.

Слейд изчака да чуе затварянето на входната врата.

— Какво недоразумение си имала с Дейвид?

— Нямахше нищо общо с това, беше лично.

— Точно сега нищо не е лично.

— Но това беше. — Извърна се и го погледна уморено, но той забеляза упоритата бръчица между веждите ѝ. — Имам право на някои лични тайни, Слейд.

— Казах ти да не се виждаш с никой от тях насаме — напомни ѝ той.

— Арестувай ме — сопна му се тя.

— Не ме предизвиквай — посрещна открито сърдития ѝ поглед. — И не го прави отново.

— Да, сержант. — С въздишка на неудовлетворение, Джесика прокара ръка през косата си. — Съжалявам.

— Не се извинявай — строго отвърна той. — Просто прави каквото ти е казано.

— Мисля да се качвам горе. Уморена съм — допълни тя, без да поглежда към него.

— Добре. — Стоеше, без да сваля очи от нея. — Поспи малко.

— Да, да, ще поспя. Лека нощ, Слейд.

Той се заслуша как изкачва стъпалата, после стана и захвърли цигарата си в огъня.

Горе, Джесика напълни ваната. Точно това ѝ трябва — каза си тя — аспирин за главоболието и гореща вана за напрежението. И после ще заспи. Трябва да заспи — тялото ѝ плачеше за сън. За първи път в живота си Джесика изпитваше почти безтегловното състояние на истинското изтощение. Изчака банята да се затопли от парата и се отпусна във ваната.

Знаеше, че не е заблудила Слейд. Джесика не беше толкова глупава, за да мисли, че е приел извинението ѝ, че е уморена. Той не по-зле от нея самата разбираше какво става в главата ѝ. Посещението на Майкъл беше последната капка в един ден, изпълнен с неизречени страхове и постоянно напрежение.

Нищо не се случи, помисли си отчаяно тя, докато оставяше водата да се плиска отгоре ѝ. Колко време ще трябва да чака? Още един ден? Седмица? Две? Въздъхна дълбоко и затвори очи. Цяло щастие ще бъде, ако успее да преживее тази нощ, да не говорим за цяла седмица в очакване и неизвестност.

Мисли само за следващия час, посъветва се сама. Сега е седем вечерта. Ще мисли само как да изкара до осем.

В осем и двацет Слейд методично мина през всички помещения на първия етаж и провери всички ключалки. През целия непоносимо дълъг ден беше очаквал телефонното обаждане, което да му каже, че мисията му е приключена. Мислено проклинаше Интерпол, ФБР и Додсън. Според него всичките бяха еднакво виновни. Джесика няма да може да издържи още много — това се разбра ясно при посещението на Майкъл.

И още нещо стана ясно. Слейд установи, че е на косъм от пристъпването на последната граница. Ако не беше проехтял звънецът на вратата, щеше да изрече неща, които е най-добре да останат неизречени, да поиска неща, които няма право да иска от една уязвима жена.

Би могла да каже „да“. Щеше да каже „да“, поправи се той и пристъпи покрай заспалия Юлисис. И щеше да съжалява, продължи размишленията си, когато ситуацията се промени и животът ѝ отново се върне към нормалния си ход. И какво, ако я беше попитал, а после се бяха оженили, преди тя да има време да го обмисли? Хубав начин да се объркат две съдби, каза си той. По-добре е да прекъсне още сега, да се отдръпне, докато отново са в ролите на полицаия и обекта на неговата мисия.

Сега поне се намира горе и си почива, а не е до него, за да го изкушава. Така му беше по-лесно да разглежда нещата в перспектива.

Прислугата се беше оттеглила в своето крило. Чуваше се тих говор на телевизор и поскърцване на дъски. След като приключи с проверката, ще се качи горе и ще пише. Слейд разтърка тила си, където се беше съсредоточило напрежението. А после ще спи в собственото си легло, сам.

Тъкмо се отправяше към кухненската врата, когато видя как топката бавно се завърта. Напрегна мускули, отстъпи назад в сянката и

зачака.

Осем и половина. Джесика отново погледна часовника, докато бродеше из стаята си. Нито банята, нито аспиринът успяха да я успокоят достатъчно, за да приблизят поне малко съня. Ако Слейд се беше качил, помисли си тя и тръсна глава. Ставаше прекалено зависима, а това не беше характерно за нея. И все пак, чувстваше, че нервите ѝ ще се отпуснат поне малко, ако може само да чуе ударите на машината му.

Час за час, напомни си тя и още веднъж погледна към часовника. Добре, издържа от седем до осем, но няма да издържи до девет. Джесика се предаде и отново тръгна да слиза на долния етаж.

Ако се разсърди, каза си тя, ще трябва просто да се справя по най-добрия възможен начин. Да стои затворена в къщата само по себе си е достатъчно тежко, за да трябва и да се ограничава единствено до стаята си. Съгласна е да запълни още малко време с онази глупава игра на карти — каквото и да е, стига да е заета, докато...

Мислите ѝ бяха рязко прекъснати, когато стигна в долния край на стълбата. За втори път вратата на салона беше затворена. По гърба ѝ премина тръпка. Реши да се върне в стаята си и да се престори, че изобщо не е излизала оттам. Отстъпи крачка назад, преди сама да се възпре.

Не беше ли казала на Слейд да не иска от нея да бяга? Това е нейният дом, напомни си Джесика, докато пристъпваше напред. Каквото и да става в него, то е нейно задължение. Пое дълбоко дъх, отвори вратата на салона и натисна копчето на лампата.

Слейд изчака, докато задната врата се отвори тихо. Отначало се появи само сянка, но силуетът му се стори познат. Успокоен, той пристъпи на лунната светлина. Дейвид се извърна стреснато и изруга.

— Изкарайте ми акъла — възнегодува той и затръшна вратата след себе си. — Какво правите тук в тъмното?

— Просто проверявам вратите — невъзмутимо отвърна Слейд.

— Тъкмо навреме — промърмори Дейвид. След като включи осветлението, той се приближи до печката. — Искате ли кафе? — запита намусено.

— Благодаря. — Слейд придърпа един стол и зачака Дейвид да излее мислите си.

Последният доклад, който беше получил от Брустър, изясняваше нещата около Дейвид. Името, снимката и пръстовите му отпечатъци бяха подложени на най-сериозна компютърна проверка. В продължение на цял месец беше проследена всяка негова стъпка. Дейвид Райе се оказа точно такъв, какъвто изглеждаше — малко дързък млад мъж, който има талант на счетоводител и обича антикварните предмети. Освен това той имаше, поне в собствените си представи, дискретна връзка със студентка по медицина. Слейд си припомни почти бащинските забележки на Брустър относно увлечението на Дейвид.

Макар първоначално да изпита известно угризение, че не съобщи на Джесика информацията за чистото досие на Дейвид, покъсно Слейд реши, че и без това ѝ е достатъчно трудно да се владее. По-добре е за нея да подозира и двамата, отколкото да е сигурна, че Майкъл Адамс е затънал до гуша в историята с контрабандата.

— Майкъл! — Джесика се взираше, изправена пред истината и не желаеща да повярва.

— Джесика! — Той се изправи с части от бюрото в ръцете си, като трескаво търсеше някакво достоверно обяснение за присъствието и действията си. — Не исках да безпокоя. Надявах се, че си заспала.

— Да, сигурна съм, че си се надявал. — Въздъхна и примирено и затвори вратата след себе си.

— Имаше проблем с тази част — започна Майкъл Исках да...

— Моля те, недей! — Джесика прекоси стаята, наля пръст бренди и го изпи. — Знам за контрабандата, Майкъл — заяви му с безжизнен тон. — Знам, че си използвал магазина.

— Контрабанда? Ама наистина, Джесика...

— Казах, недей! — извърна се рязко, пришпорена от гнева и отчаянието. — Знам, Майкъл! Също както полицията.

— О, Господи! — Лицето му преbledня, докато се оглеждаше с безумен поглед. Остава ли му някаква пролука за бягство?

— Но искам да знам защо. — Гласът ѝ бе тих и спокоен — Дължиш ми го.

— Нямах изход. — Пусна парчетата от бюрото да паднат на пода, после започна да рови за цигара. — Няма изход, Джесика. Той обеща, че няма да бъдеш замесена, че дори няма да разбереш. Трябва да повярваш, че никога не бих те забъркал в това, ако имах избор.

— Избор — отрони тя и си помисли за Слейд. — Всички правим своя избор, Майкъл. Какъв беше твоят?

— Преди две години, в Европа... — Дръпна жадно от цигарата си. — Загубих пари... много пари. Повече, от колкото можех да си позволя, и то от неподходящ човек — Хвърли й бърз, умоляващ поглед. — Обработиха ме. Сигурно си спомняш, когато взех онези две допълнителни седмици в Рим. — Пое дим и бързо го издуха навън. Бяха професионалисти... Минаха дни, преди отново да мога да ходя. Когато ме постави пред алтернативата да остана завинаги инвалид, приех условията му. — Майкъл прокара ръка през косата си и се приближи до барчето. Наля си чист бърбън, като разплиска няколко капки, и го изпи на един дъх. — Знаеше кой съм, естествено, семейството ми, връзката ми с твоя магазин, безупречната ти репутация. — Алкохолът временно му вдъхна сили. Гласът му укрепна. — Нещата се подреждаха прекрасно за него. Не беше заради парите, Джесика, просто исках да остана жив. А след това... вече бях затънал твърде дълбоко.

Усети как нещо в нея трепва жалостиво и бързо го потуши. Никаква милост, заповяда си сама. Няма да получи съжалението й сега.

— Кой е той, Майкъл?

— Не — поклати глава и се обърна с лице към нея. — Няма да ти кажа. Ако разбере, че знаеш името му, няма да бъдеш в безопасност.

— В безопасност? — изсмя се късо тя. — Ако си бил толкова загрижен за безопасността ми, можеше да ми кажеш да не се разхождам по брега, когато някой се кани да ме застреля.

— 3-застреля... Мили Боже, Джесика, не мислех, че ще... Заплашваше, но никога не съм вярвал, че наистина опита да ти стори зло. Щях да направя нещо. — Ръцете му трепереха и ръсеха пепел по килима. С рязко движение на ръката Майкъл захвърли цигарата в огъня. Молих го да не те замесва, заклех му се, че ще направя всичко, каквото поиска, но да не те закача. Обичам те, Джесика!

— Не ми разправяй, че ме обичаш! — По-уверено, отколкото очакваше, тя се наведе и вдигна едно от парчетата, които беше

изтървал на пода. Беше част от вътрешния фриз. — Какво има в бюрото, Майкъл?

— Диаманти — отвърна той и преглътна. — За четвърт милион. Ако не му ги занеса тази вечер...

— Къде? — прекъсна го тя.

— В магазина, в десет часа.

— Дай да ги видя. — Видя го как изважда една от преградите, където имаше чекмедже. Повдигна тънко парче дърво и откри второ дъно, след което извади малка подплатена торбичка.

— Това е за последен път — заговори той, като стискаше торбичката в ръка. — Вече му казах, че излизам от играта. Веднага щом ги предам, ще напусна страната.

— Това наистина е за последен път — съгласи се Джесика, а после протегна ръка. — Но нищо няма да предаваш. Аз ще взема диамантите, Майкъл. Те ще се върнат там, откъдето са дошли, а ти ще отидеш в полицията.

— Все едно да насочиш пистолет в главата ми! — изтри ги уста с трепереща ръка той. — Ще ме убие, Джесика! Ако разбере, че съм отишъл в полицията, няма да съм в безопасност дори и в килия. Ще ме убие, а ако разбере какво си направила, ще убие и теб.

— Не ставай глупав! — С блеснали очи, грабна торбичката от ръката му. — Така или иначе ще те убие, а също и мен. Толкова ли е глупав, за да не разбира, че полицията е по следите му? Толкова ли е глупав, че да те остави жив като доказателство? Помисли! — извика му нетърпеливо. — Единственият ти шанс е полицията, Майкъл.

Думите ѝ отприщиха страхове, които беше заровил. Дълбоко в себе си Майкъл винаги е съзнавал, че участието му в операцията може да приключи само по един начин. И този страх в много по-голяма степен от парите поддържаше лоялността му.

— Не полицията! — Очите му отново се стрелнаха из стаята. — Трябва да се измъкна. Не разбираш ли, Джесика — някъде, където няма да ме открие! Дай ми диамантите, мога да ги използвам!

— Не! — Ръката ѝ стисна по-здраво торбичката. — Използвал си ме, но край.

— За Бога, Джесика, мъртъв ли искаш да ме видиш? — Дишането му бе тежко и накъсано, докато с мъка изричаше думите. —

Нямам време да събера парите, които ми трябват. Ако се махна сега, ще имам нещо за начало.

Тя се взираше в него. Лицето му беше покрито с лека влага, която избиваше в ситни капчици над треперещите му устни. Очите му бяха изцъклени от ужас. Беше я използвал, помисли си тя, но това не бе убило чувството, което изпитваше към него. Щом е решил да бяга, ще му даде каквото иска. Прекоси стаята и се приближи до картина с френски пейзаж, после натисна скрития механизъм и откри сейфа. Бързо завъртя копчето и отвори вратата.

— Вземи това — подаде му пачка банкноти. — Не е колкото струват диамантите, но във всеки случай парите в брой са по-безопасни. Няма да те притискам, Майкъл — изрече, когато той посегна за парите, — но сам трябва да вземеш решението си.

— Има само едно решение за мен. — Пъхна парите във вътрешния джоб на самото си и най-после я погледна в очите. — Съжалявам, Джесика.

Тя кимна и се извърна. Чу стъпките му, докато се отдалечаваше към вратата.

— Майкъл, Дейвид беше ли замесен?

— Не, Дейвид изпълняваше само нареждания, които смяташе за съвсем нормални. — Видя как всичко, което бе желал, всичко, което бе обичал, се изплъзва от ръцете му. — Джесика...

— Просто върви, Майкъл. Щом ще бягаш, трябва да бягаш бързо.

Изчака да чуе щракването на вратата, преди да отвори торбичката. В дланта ѝ се посипа водопад от студени, искрящи диаманти.

— Значи толкова струва животът ми — прошепна тя. Внимателно ги върна обратно и се загледа в останките от бюрото. — И всичко заради един каприз! — Ако не беше онова внезапно хрумване да изпрати бюрото вкъщи...

Тръсна решително глава и прогони тези мисли. Няма „ако“. Трябва да се види със Слейд, но най-напред има нужда да остане за момент сама. Въздъхна и се отпусна в едно кресло, като остави торбичката с диаманти в скута си.

— Предполагам, че Джесика ви е казала за сутринта. — Докато кафето се топлеше на котлона, Дейвид се пресегна за чаши.

Слейд повдигна едната си вежда. Какво е пък това? — запита се той.

— Трябваше ли? — изрече на глас.

— Вижте, нямам нищо против вас, дори не ви познавам. — Дейвид се извърна и отметна падналите над челото му кичури. — Но Джесика е важна за мен. Когато я видях да излиза от стаята ви тази сутрин, това хич не ми хареса. — Премери с поглед мъжа насреща си и разбра, че има достоен противник. — И все още не ми харесва.

Слейд се загледа в очите зад стъклата. Значи това било личното ѝ недоразумение. В този случай Джесика получава верността, която очаква.

— Аз бих казал, че не е нужно да ти харесва — бавно проговори Слейд, — но Джес едва ли смята така.

Дейвид леко се размърда, смутен от открития поглед.

— Не искам да страда.

— Нито пък аз.

Дейвид се намръщи. Нещо в начина, по който Слейд го каза, го караше да му вярва.

— Толкова е доверчива.

Гневът така внезапно заблестя в сивите очи, че Дейвид за малко да се отдръпне. Когато Слейд отново заговори, думите му бяха тихи и отчетливи.

— Не се интересувам от парите ѝ.

— О кей, съжалявам — сви рамене Дейвид, вече малко поспокоен. — Просто и преди се е парила. Доверява се на всички. Много е умна, да знаете — за такъв заплес като нея, който забравя какво прави, защото се захваща с двайсет неща наведнъж. Но към хората проявява наивност. — Кафето започна да кипи зад него. Дейвид се извърна и спря газта. — Вижте, забравете, че изобщо съм казал нещо. Сутринта тя ми каза, че не е моя работа, и си е така. Само дето... такава, аз я обичам, знаете ли — заекна той. — Как се чувства?

— Скоро ще се почувства по-добре.

— Ох, надявам се — горещо възкликна той, понесъл кафето към масата. — Не ми се ще да ме чуе, но никак няма да ми дойде зле да се върне в магазина. С описването на новата стока и отвратителното

настроение на Майкъл... — Дейвид се намръщи и сипа мляко в кафето си.

— Майкъл? — небрежно подхвърли Слейд.

— Да, ами такава... предполагам, че всеки има право да си изтърве нервите от време на време. Но Майкъл като че ли изобщо няма нерви — усмихна се за момент на Слейд. — Джесика би го нарекла възпитание.

— Може да си има някакви грижи.

Дейвид помръдна разсеяно с рамене и отпи от кафето.

— Не съм го виждал толкова разстроен след неразборията с онова шкафче чипъндейл миналата година.

— О? — Някои източници изобщо не се нуждаят от насърчаване.

— Грешката беше моя — продължи Дейвид, — но не знаех, че го е купил за точно определен клиент. Прави го понякога, но винаги предупреждава Джесика или мен. Беше истинска красота — припомни си той. — Разкошно тъмно дърво, страхотни инкрустации. Госпожа Лиймън го купи в мига, в който го разтоварихме. Беше в магазина, когато пристигна доставката, само го погледна и веднага написа чек. Майкъл се върна от Европа в деня, в който го опаковахме за изпращане и получи нервна криза. Каза, че вече било продадено, че е взел капаро. — Дейвид отпи бързо от кафето, установи, че е горчиво, после примирено отпи още веднъж. — Предполагам, че документите бяха объркани — продължи той. — Което е странно, защото Джеси е истински маниак в поддържането на фактурите. Госпожа Лиймън също не беше особено очарована от недоразумението — припомни си с усмивка. — Джеси ѝ продаде много на сметка една стенна масичка, за да заглади положението.

— Кой го купи? — попита Слейд.

— Кое, шкафчето ли? — намести очилата си Дейвид. — Божичко, не знам. Мисля, че Майкъл изобщо не ми каза, а пък както беше ядосан, никак не ми се щеше да го питам.

— Пазиш ли фактурата?

— Да, разбира се. — Дейвид объркано се вгледа в него. — В магазина е, защо?

— Трябва да изляза — бързо се изправи от мястото си Слейд и тръгна към задното стълбище. — Не излизай никъде, докато не хе върна.

— Какво... — Дейвид не довърши, тъй като Слейд изчезна. Може пък наистина да се окаже откачалка, каза си той, загледан в празния стол на Слейд. Говориш си съвсем спокойно с човека и изведнъж той...

— Погрижи се Джес да не мърда никъде — нареди Слейд, докато слизаше обратно. Якето му вече беше закопчано върху пистолета.

— Да не мърда?

— Не пускай никого в къщата. — Слейд спря за миг, колкото да изгледа решително и строго Дейвид. — Никой да не влиза, разбра ли? — Нещо в очите му накара Дейвид да кимне, без да задава въпроси. Слейд взе една салфетка и надраска някакъв номер върху нея. — Ако не се върна до един час, обади се на този номер. Разкажи на човека, който ще ти се обади за шкафчето. Той ще разбере.

— Шкафчето? — Дейвид се взря глупаво в салфетката, която Слейд набута в ръцете му. — Не разбирам.

— Не е нужно, просто го направи. — Задната врата се затръшна зад гърба му.

— Да бе — измърмори Дейвид. — Защо ми трябва да разбирам нещо? — Умопобъркан, реши той, докато напъхваше салфетката в джоба си. Може би за писателите е нормално да са умопобъркани. Джесика определено знае как да ги намира. Погледна часовника си и реши да я види как е. Може би на писателя малко му хлопа дъската, но успя да го притесни. Тъкмо беше стигнал до средата на коридора и вратата на салона се отвори.

— Дейвид! — Джесика премина разстоянието помежду им на един дъх, после се хвърли в ръцете му.

— Ей, какво те прихваща! — Успя да се освободи от прегръдката ѝ и да я улови за раменете. — Да не би наоколо да върлува някакъв нов грипен вирус, който поражда мозъка?

— Обичам те, Дейвид! — улови лицето му в ръце почти разплакана Джесика.

Той се изчерви и премести тежестта на тялото си.

— Аха, и аз те обичам. Виж, съжалявам за сутринта... Ще говорим по-късно за това. Имам да ти казвам много неща, но най-напред трябва да се видя със Слейд.

— Той излезе.

— Излезе? — Пръстите ѝ се забиха в слабата ръка на Дейвид. — Къде?

— Не знам — внимателно се вгледа в лицето ѝ той. — Джеси, ти наистина не си добре. Ела да те заведе горе!

— Не, Дейвид, важно е. — Предишният ѝ трескав тон стана строг — този, на който той винаги откликваше. — Все трябва да имаш някаква представа къде е отишъл.

— Нямам отвърна той, леко възмутен. — В един момент си седяхме и си приказвахме, в следващия скочи и хукна навън.

— За какво? — разтърси го нетърпеливо Джесика. — За какво си говорехте?

— Ами разни работи. Споменах му, че Майкъл е в много лошо настроение — също като миналата година, когато стана онова недоразумение с шкафчето чипъндейл.

— Чипъндейл... — Джесика притисна ръце към страните си. — О, Господи, да, разбира се!

— Слейд ми наприказва някакви работи да не пускам никой в къщата и да се обадя на някакъв номер, ако не се върне до един час. Ей, къде отиваш?

Джесика беше издърпала чантата си от закачалката и трескаво ровеше из нея.

— Отишъл е в магазина. В магазина, а вече е почти десет! Къде са ми ключовете! Звънни... звънни в магазина и виж дали ще се обади. — С бързо движение изсипа съдържанието на чантата си на земята. — Обади се! — извика му тя, тъй като Дейвид само зяпаше насреща ѝ.

— О кей, по-спокойно. — Докато Джесика трескаво претърсваше предметите на пода, Дейвид набра номера.

— Не мога да ги намеря. Не мога... в палтото ми са! — спомни си изведнъж и хукна към гардероба.

— Не отговаря каза ѝ Дейвид. — Може би още не е стигнал, ако изобщо е отишъл там. В което няма никакъв смисъл, понеже е затворено и... Джеси, къде отиваш? Той каза да не излизаш. По дяволите, забрави си палтото! Почакай малко! Но тя вече тичаше надолу по стъпалата към колата си.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

На Слейд му бяха нужни само няколко минути, за да се справи с ключалката на входната врата на магазина. Ако трябва да се погрижи поне за едно нещо, преди да си замине, то ще бъде да свърже Джесика с приличен ключар. Истинско чудо е, че не са я обрали, каза си той, докато преминаваше през основното помещение към задната стаичка. Чист късмет, допълни той и метна якето си на един стол. Прекоси кухнята и влезе в нещо, което им служеше за канцелария.

Тук имаше голямо махагоново бюро с подредени отгоре му купчинки документи, попивателна с надраскани по нея цифри и лампа „Тифани“. Слейд я включи. Мярна написаното с едри букви върху попивателната „ЮЛИСИС ИМА НУЖДА ОТ ХРАНА“, точно под нечетливо надрасканото „Нова дръжка за парцала — Бетси сърдита.“ Усмихна се леко и поклати глава. Понятието на Джесика за организация не се вместише в представите му. Обърна се и се приближи до картотечния шкаф, поставен в задния ъгъл.

В най-горното чекмедже, изглежда, бяха нейни лични неща. В папка с надпис „Застрахователни полици — магазин“, откри квитанция за блуза, която беше купила преди две години. Между две други папки имаше смачкан списък с хранителни стоки. Въздъхна с раздразнение и издърпа второто чекмедже.

Тук беше пълна противоположност. Папките бяха спретнати, четливо надписани и в идеален ред. Слейд ги прелисти набързо и установи, че това са фактури от настоящата година, подредени хронологично, както и разписки за доставки, също от текущата година и в хронологичен ред, а накрая бе служебната кореспонденция. Всеки отдел представляваше пример за организация на документацията. Помисли си за горното чекмедже.

В третото чекмедже откри онова, което търсеше — фактурите от предходната година. Слейд измъкна първата папка и я занесе на бюрото. Разгледа ги методично една по една, започвайки от януари. От

папката за първото тримесечие не научи друго, освен че бизнесът на Джесика процъфтява.

Върна я обратно и измъкна следващата. Времето неумолимо течеше, докато преглеждаше всеки документ. Извади цигара и търпеливо продължи да търси. Откри го в юни. „Едно шкафче чипъндейл — бразилско дърво с инкрустации“. Веждите му леко се повдигнаха при вида на цената.

— Съвсем не лоша сделка, предполагам — промърмори на себе си. Прочете името на купувача и се усмихна. — Всеки получава хубавичка печалба. — След като прибра фактурата, Слейд посегна към телефона. Историйката на Дейвид може доста да заинтересува Брустър. Още преди да е натиснал първите две цифри, чу някаква кола да спира отвън. Бързо угаси светлината. После, докато се отдалечаваше от бюрото, измъкна пистолета си.

Джесика се понесе по лъкатушния черен път, който стигаше до магазина ѝ. Ако имаше поне грам здрав разум, упрекуваше се тя, щеше да поръча на Дейвид да се обади на номера, който му беше дал Слейд. Защо поне не му каза да продължава да звъни в магазина, докато тя стигне при Слейд?

Погледна нервно часовника си. Десет часа! О, Господи, дано мъжът, който ще се среща с Майкъл, закъснее! Слейд сигурно ще е в задната стая, прецени тя, за да търси фактурата. Какво ще направи мъжът, когато стигне в магазина и открие Слейд вместо Майкъл? Джесика натисна здраво газта и прелетя поредния завой. Заслепи я светлина от насрещни фарове. Несъзнателно изви прекалено силно волана и излезе с лявото задно колело върху банкета. Сърцето ѝ се качи в гърлото, когато автомобилът поднесе върху чакъла.

Точно така, каза си с разтуптяно сърце, блъсни се с колата. Това много ще помогне на всички. Мислено се изруга и изтри влажната си длан в панталона. Не мисли, заповяда си тя. Просто карай! Остава малко повече от километър. Тъкмо си го помисли и колата се разтресе и подскочи. Джесика натисна отчаяно педала на газта, но аудито само изхърка и напълно угасна.

— Не! — удари гневно с две ръце върху волана. Стрелката, указваща нивото на горивото, упорито стоеше на нулата. Колко пъти, запита се тя. Колко пъти си беше казвала да спре и да зареди? Но тъй

като сега не бе моментът за нравоучителни беседи, изскочи от колата, като я изостави наред пътя със запалени светлини. После хукна напред.

Слейд се притисна зад вратата, която водеше към задната стая. Чу тихото изщракване на входната врата, след това веселия звън на камбанките. Изчака, заслушан в леките стъпки и едва чутото дишане. Последва отегчена въздишка.

— Не се вдетинявай, Майкъл. Едва ли има някакъв смисъл да се криеш, след като си оставил колата отвън съвсем открито. А и би трябвало да знаеш — добави меко, — че няма място, където можеш да се скриеш от мен.

Слейд светна лампите и едновременно с това се появи в стаята.

— Чеймбърс, нали така? — изрече спокойно. — С манията за кутийки за енфие. — Насочи пистолета си. — Затворено е.

Без изразът на лицето му изобщо да се промени, Чеймбърс свали шапката си.

— Вие сте склададжията, нали? — изсмя се хрипливо. — Колко глупаво от страна на Майкъл да ви изпрати. Но пък стомахът му никога не е издържал на насилие.

— Аз нямам такъв проблем. Рипън е в моргата. — Понеже Чеймбърс само го изгледа с любезно учудване, Слейд продължи: — Или не помниш имената на професионалистите, които наемаш?

— Смъртта е риск на професията — отвърна Чеймбърс с елегантно свиване на раменете. Нито за миг не си направи труда да погледне към оръжието, насочено в гърдите му. Знаеше, че истинското оръжие е човекът, и затова гледаше право в очите на Слейд. — Какво ви обеща Майкъл, господин...

— Сержант — поправи го Слейд. — Слейдърман, Нюйоркска полиция, временно прикрепен към ФБР. — Забеляза лекото трепване в погледа на Чеймбърс. — Единствената работа, която имам с Адамс, е кратък... разговор в близкото бъдеще, касаещ Джесика Уинзлоу. — Тази мисъл за момент го изпълни с мрачно задоволство. — Играта приключи, Чеймбърс. От известно време Адамс беше под наблюдение, заедно с още няколко души от екипа ти. Само ти ни липсваше.

— Малко недоглеждане от моя страна — измърмори Чеймбърс и огледа магазина. — Обикновено не се включвам пряко в никоя от доставките. Но пък мис Уинзлоу има толкова прелестен магазин, че не

можах да устоя. Жалко! — Отново насочи поглед към Слейд. — Не ми приличате на онези, които биха приели подкуп... дори и щедър.

— Изглежда, добре умееш да преценяваш хората. — Здравно стиснал пистолета, Слейд посегна към телефона върху тезгяха.

Джесика измина последните метри до магазина с раздираща болка в гърдите си. През спуснатите щори виждаше, че вътре свети. Мислите ѝ бяха насочени единствено към Слейд и тя блъсна вратата на пълна скорост.

С неочаквана за пълната му фигура пъргавина Чеймбърс я сграбчи в мига, в който се втурна вътре. Ръцете му се обвиха около врата ѝ. Преди още страхът да проникне до съзнанието ѝ, Джесика усети допир на студена стомана до слепоочието си. Слейд, който се беше хвърлил напред, рязко спря на място.

— Пусни оръжието, сержант. Изглежда, играта все пак още не е съвсем приключила. — Понеже Слейд се поколеба. Чеймбърс едва забележимо се усмихна. — Уверявам ви, че макар пистолетът да е малък, работи много добре. А от такова разстояние... — Деликатно не довърши.

Слейд отправи гневен поглед към изумената Джесика и пусна оръжието си.

— О кей — вдигна празните си ръце. — Пусни я.

Чеймбърс му се усмихна благо.

— О, не мисля така. Струва ми се, че имам нужда от застрахователна полица... за известно време.

— Господин Чеймбърс! — Джесика докосна ръката, която възпрепятстваше дишането ѝ.

— Сержантът не е доволен от появата ви, мис Уинзлоу — любезно изрече той. — Но пък аз съм, и то много. Това, ако мога така да се изразя, доста променя нещата.

Слейд бързо стрелна с очи часовника вдясно от себе си. Според изчисленията му Дейвид всеки момент трябва да се обади на свръзката му. Сега играта се наричаше печелене на време.

— Няма да се налага да стреляш в нея — подхвърли той, — ако продължаваш да я душиш.

— О, извинете. — Чеймбърс разхлаби малко хватата си. Пистолетът остана притиснат към слепоочието ѝ. Зажадняла за въздух,

Джесика го пое със стон. — Красиво създание, нали? — обърна се той към Слейд. — Често ми се е искало да бях с двайсетина години по-млад. Такава жена изглежда най-добре в ръцете на мъж, не сте ли съгласен?

— Господин Чеймбърс, какво правите тук по това време? — Беше слаб ход, но най-доброто, за което Джесика успя да се сети. — Пуснете ме и махнете това нещо.

— О, скъпа моя, всички знаем, че не мога да го направя. Макар че бих искал, заради вас — продължи той, докато Джесика също стрелна с поглед часовника.

„С колко ли време разполагаме?“ — трескаво си помисли тя.

— Може да ти е от полза — обади се Слейд. — Ще ти трябва прикритие, за да се измъкнеш.

— Пътищата ми за бягство са... начертани, сержант — усмихна му се той. — Винаги си оставям отворени вратички.

— Едва ли очаквате да се измъкнете, господин Чеймбърс. — Очите на Джесика срещнаха тези на Слейд, после многозначително се преместиха към часовника. — Слейд сигурно ви е казал, че полицията знае всичко.

— Спомена ми. — Потупа я по рамото, като продължаваше здраво да я стиска с ръка. — Бях започнал да изпитвам слабост към вас. Толкова ми беше приятно да водим любезните си разговори, да пием чай. Беше ми мъчно, като си помислех, че това е последната ми доставка, преди да се преместя. О да — обърна се към Слейд, давах си сметка, че полицията е по петите ми, макар да си признавам, че не съм преценил точно колко близо. И макар да изглежда, че диамантите засега са изчезнали, рано или късно ще открия Майкъл.

— Те не са у него — бързо изрече Джесика и сграбчи ръката на Чеймбърс, която отново я задуши.

— Не са? — Думите прозвучаха тихо и любезно. Слейд се наклони да се хвърли напред, но Чеймбърс го изгледа предупредително. — И къде са?

Джесика преглътна мъчително, напрягайки слух да чуе воя на сирените. Защо още не идват!

— Ще ви покажа. — Може би ще успее да се спазари за кивота на Слейд. Ако го запази жив, а след това изведе Чеймбърс от магазина, поне за малко...

— О, не, няма да стане — отново засили натиска си той. Кажете ми!

— Не! — изшептя Джесика. — Ще ви заведе.

Без да продума, Чеймбърс свали пистолета от слепоочието ѝ и го насочи към Слейд.

— Не, недейте! У дома са — трескаво извика тя. — Имам сейф в стената на салона. Не стреляйте по него, моля ви! Ще ви кажа комбинацията. Трийсет и пет надясно, дванайсет наляво, пет надясно и двайсет и три наляво. Всичките са там, не позволих на Майкъл да ги вземе.

— Правилно — отвърна Чеймбърс. — И достоверно. Обичам ви, скъпа, така че ви съветвам да си затворите очите. Когато дойде вашият ред, обещавам да го направя колкото е възможно по-безболезнено.

В мига, в който Слейд се хвърли, Джесика инстинктивно извика.

— Не! — Използвайки цялата си тежест и адреналина на страха, тя се стовари върху ръката, която държеше оръжието. Чу изстрела да отеква в главата ѝ, докато политаше, после грубо бе отблъсната встрани.

Джесика се строполи на пода. При допира с дъските усети болка в рамото и метален вкус на кръв в устата си, докато се опитваше да се изправи. Когато отметна косата от очите си, видя как Слейд забива юмрук в лицето на Чеймбърс. Докато се свличаше на пода, едрият мъж сякаш се разпадаше на съставните си части.

Толкова бързо, помисли си замаяно. Всичко приключи толкова бързо. В един миг и двамата бяха на ръба между живота и смъртта, а в следващия всичко беше свършило. Никога повече няма да е сигурна за живота си — нито за миг. Подпря се уморено на някакъв скрин.

— Слейд...

— Донеси ми въже или някаква връзка от задната стая, глупачка такава!

Джесика притисна пръсти между веждите си и задуши нервния кикот. Какъв романтичен завършек, каза си, докато се препъваше слепешком към склада. Опита се да проясни мъглата, която се спускаше над очите ѝ, и успя да открие някаква връзка от опаковка. За момент остана загледана в нея, без да може да си спомни за какво ѝ е необходима.

— Ще побързаш ли! — извика ѝ Слейд.

Реагира автоматично и изпълни нареждането му. Десет и петнайсет, отбеляза, докато минаваше край часовника. Как е възможно да е едва десет и петнайсет? Възможно ли е човек да стигне толкова близо до смъртта и после да се спаси само за някакви си десет минути? Слейд издърпа връзката от ръката ѝ, без да погледне нагоре.

— Дявол да те вземе, Джес, най-голямата глупост, която можеше да направиш! Какво, по дяволите, си въобразяваше, като нахлу по този начин? Знаеш, че ти беше казано да не напускаш къщата. — Слейд изля порой ругатни, докато продължаваше да завързва изпадналия в безсъзнание Чеймбърс.

— Майкъл ми каза в десет часа — тихо изрече тя, — и си помислих...

— Ако въобще имаше малко ум в главата си, щеше да си стоиш у дома, както ти беше наредено. Какво си представяше, че ще можеш да направиш, като дотърчиш тук? По дяволите, беше ми в ръчичките, преди да връхлетиш през вратата. Но и това не ти стигаше! — Затегна възлите, после я побутна пътьом и се насочи към телефона. — След това пък взе, че се хвърли върху пистолета! — Рязко издърпа слушалката и започна да набира номера. — Можеше да те простреля.

— Да. — Джесика се взираше с нямо изумление в избилите по ръкава ѝ петна. — Мисля, че ме е прострелял.

— Какво? — Извърна се гневно, после изпусна слушалката от внезапно безжизнените си пръсти. — О, Господи! — С две крачки се озова до нея и откъсна ръкава на пуловера ѝ от шева. — Джес, ти си ранена!

Свъсила съсредоточено вежди, тя се взря в раната.

— Да, наистина — изрече с неестествено спокойния глас на пиян. — Не го чувствам. Трябва ли да ме боли? Има много кръв.

— Млъкни, по дяволите, просто млъкни! — Бързо огледа раната и установи, че куршумът е преминал чисто през плътта. Плътта на Джеси, помисли си той. Стомахът му се сви. Съблече ризата си и я нави като турникет. — Глупава идиотка, имаш късмет, че не е минал през главата ти! — Ръцете му трепереха и затова се забави с възела.

— Беше съвсем малък пистолет — продума тя.

Той я изгледа свирепо. Забеляза, че очите ѝ бяха замъглени.

— Куршумът си е куршум — измърмори Слейд. Усети топлата ѝ кръв по ръцете си и преглътна. По голия му гръб се плъзна струйка

пот. — Дявол да го вземе, Джес, какво се опитваше да направиш, като подскочи така? Знаех как да се справя.

— Ужасно съжалявам. — Главата ѝ леко се олюля, когато я отметна назад и се опита да го фокусира с поглед. — Колко невъзпитано от моя страна да препреча куршума, предназначен за теб.

— Не се прави на умна сега — отвърна през зъби той. — Кълна се, че ако от теб не се лееше кръв, щях да те натупам. — Искаше да я вземе в ръцете си, но се ужасяваше, че ще се разпадне. Гърлото му пресъхна от собственото му тежко дишане. След като приключи с бинтоването на раната, Слейд здраво я задържа с ръка. — Сигурно си видяла този номер в някой от глупавите си филми. Затова ли се хвърли върху пистолета?

— Не. — На Джесика ѝ се струваше, че плува, докато Слейд я водеше към един стол. — Всъщност, сержант, направих го, защото помислих, че ще те убие. Тъй като съм влюбена в теб, не можех да позволя такова нещо. — При тези нейни думи той се закова на място и сведе поглед към нея. Когато отвори уста, за да проговори, установи, че е неспособен да издаде дори и звук. Ръката му пусна рамото ѝ, което не беше ранено. — Ужасно съжалявам — изрече с натезжал глас Джесика, — но мисля, че ще припадна.

Последното, което успя да чуе през жуженето в главата си, беше порой ругатни.

Джесика постепенно дойде в съзнание сред мъгла от белота. Имаше усещането, че тялото ѝ се рее отделно от съзнанието. Дори постоянното пулсиране в рамото изглеждаше като отделено от нея. Бялото помръкна до сиво, после постепенно отново се проясни.

С притъпено от лекарствата любопитство премести внимателно поглед. Всички стени са бели, отбеляза мислено. На прозорците имаше хоризонтални щори, през които се мяркаха ивици тъмно небе. Щорите също бяха бели, както и превръзката през рамото, което не чувстваше като част от себе си. Спомни си!

Въздъхна и се загледа в синя пластмасова кана и чиста пластмасова чаша. Болница, помисли си с недоволна гримаса. Мразеше болници. Някакво лице се надвеси над нея и закри полезрението ѝ. Кехлибарените очи се вгледаха в светлосини. Доста приятни очи, реши Джесика, върху гладко, кръгло лице със съвсем лека двойна брадичка. Забеляза бялата престилка и стетоскопа.

— Доктор — изрече с пресипнал глас, който я накара да се намръщи.

— Как се чувствате, мис Уинзлоу?

Джесика се замисли сериозно за момент.

— Все едно, че са ме простреляли.

Той гръмко се разсмя и напипа пулса ѝ.

— Разумен отговор — ще се оправите.

— Колко време... — Навлажни пресъхналите си устни и опита още веднъж. — Колко време съм тук?

— Малко повече от час. — Извади миниатюрно фенерче и насочи лъча към дясното ѝ око, после към лявото.

— Струва ми се, че са минали дни.

— Лекарствата са ви упоили. Някаква болка?

— Само пулсиране. Ръката все едно, че не е моя.

Докторът се усмихна и я потупа.

— Вашата си е.

— Слейд. Къде е Слейд?

Челото му се сбърчи, после се проясни.

— Сержантът? През повечето време бродеше по коридора като луд. Не пожела да изчака във фойето, както му наредих.

— Повече го бива той да нарежда. — Джесика повдигна глава от възглавницата и отново я отпусна, след като стаята се завъртя пред очите ѝ.

— Лежете спокойно — строго каза докторът. — Ще прекарате известно време при нас.

Бръчицата се появи между веждите ѝ.

— Не обичам болници.

— Жалко — отново потупа ръката ѝ той.

— Нека се видя със Слейд — помоли тя с най-уверения глас, който успя да изтръгне. Клепачите ѝ заплашваха да се затворят и тя ги задържаше с усилие. — Моля ви! — добави тихо.

— Мисля, че и вие не приемате нарежданията по-добре от него.

— Не — усмихна се плахо.

— Ще го пусна, но само за няколко минути. — А после, продължи наум, докато се взираше в очите ѝ, ще спите през следващите двайсет и четири часа.

— Благодаря.

Докторът кимна разсеяно и прошепна нещо на влязлата сестра.

Слейд крачеше напред-назад из болничния коридор. През ума му препускаха десетки мисли, десетки опасения. В дясното му слепоочие пулсираше болка. Беше толкова бледа. Не, само от шока е, ще се оправя. Остана в безсъзнание по целия път с линейката. Така беше по-добре — иначе можеше да я боли. Господи, къде е докторът? Ако ѝ се случи нещо... Стомахът отново го присви. Слейд преглътна мъчително и принуди мускулите си да се отпуснат, а страхът му премина в гняв. Болката се разпростря към тила. Ако не го пуснат скоро да я види, ще...

— Сержант?

Слейд се завъртя на пети и улови доктора за реверите на престилката.

— Джес? Как е? Искам веднага да я видя. Може ли да я прибера у дома?

Отдавна свикнал да се оправя с изнервени съпрузи, родители и любовници, докторът заговори спокойно, без да си дава труд да се освободи от ръцете му.

— Събуди се — съобщи лаконично. — Защо не седнете?

— Защо? — улови го още по-здраво Слейд.

Защото съм на крака от осем сутринта. — Въздъхна и реши, че е по-добре да се справи с този случай прав. — Мис Уинзлоу е добре, доколкото може да се очаква.

— Какво означава това, по дяволите?

— Точно това, което казах — невъзмутимо отвърна докторът. — Оказали сте ѝ много добра първа помощ. Що се отнася до втория ви въпрос, можете да я видите след минутка и не, не можете да я вземете у дома. Има ли семейство?

Слейд почувства как кръвта се отдръпва от лицето му.

— Семейство? Какво имате предвид? Раната не беше толкова опасна, куршумът беше преминал през месото. Доведох я само след половин час.

— Много добре сте постъпили — каза му докторът. — Просто искам да я задържа няколко дни под наблюдение. Искам да знам, на кого да съобщя.

— Наблюдение? — През ума му преминаха ужасяващи картини. — Какво ѝ има?

— Казано на обикновен език — изтощение и шок. Желаете ли по-сложни медицински обяснения?

Слейд само поклати глава, пусна го и се извърна.

— Не — прокара ръка по лицето си. — Значи това е всичко? Ще се оправи?

— С почивка и грижи. Е, има ли семейство?

— Няма никой. — Като нямаше какво да прави с ръцете си, Слейд ги пъкна в джобовете. Обзе го усещане за пълна безпомощност, което изсмука силата, породена от напрежението и гнева. — Аз ще поема отговорността.

— Знам, че това е работа на полицията, сержант, но каква точно е връзката ви с мис Уинзлоу?

Слейд се изсмя късо.

— Бавачка — отвърна кисело. — Аз ще поема отговорността — повтори малко по-енергично. — Обадете се на комисар Додсън, в Ню Йорк. Той ще го потвърди. — Извърна се и изгледа доктора с решителен вид. — Сега искам да я видя. Веднага.

Джесика се взираше във вратата, когато Слейд я отвори. Устните ѝ се извиха леко.

— Знаех си, че ще намериш начин да минеш покрай пазачите. Можеш ли да ме измъкнеш от това място?

Той се приближи до нея, все така с ръце в джобовете. Беше бяла, също като чаршафите, на които лежеше. Само очите ѝ бяха като цветни петна. Помисли си за първия ден, когато я видя — жизнена и забързана. Изпълни го чувство за огромна вина и ръцете му в джобовете се свиха в юмруци.

— Как се чувстваш?

— Казах на доктора, че се чувствам все едно, че са ме простреляли — докосна предпазливо превързаната си ръка. — Всъщност се чувствам, сякаш съм изпила половин дузина мартинита и после съм паднала от висока скала. — Въздъхна и за миг притвори очи. — Няма да ме измъкнеш оттук, нали?

— Не.

— Така си и помислих. — Примирено отново отвори очи и се вгледа в синята пластмасова кана. — Слейд, излъгах за диамантите. Пъкнах ги под седалката на колата. Намира се насред пътя към магазина. Забравих да заредя. — Сега вече го погледна. — Дори не е

заклучена. И освен това... — Джесика навлажни устните си, понеже той продължаваше да мълчи. — Дадох пари на Майкъл, за да избяга. Това се нарича съучастничество или нещо такова, нали? Предполагам, че ще имам неприятности.

— Ще се погрижа за това.

Дори през замъгленото си съзнание тя остана изненадана.

— Няма ли да ми се разкрещиш?

— Не.

Джесика се засмя, като се бореше да задържи очите си отворени.

— Ще трябва по-често да се оставям да ме прострелват. — Протегна ръка, без да забележи колебанието му да я поеме. — Дейвид не е бил замесен. Майкъл ми каза всичко. Дейвид е нямал представа какво се върши.

— Знам.

— Изглежда, съм била наполовина права — промърмори тя.

— Джес... — Усецаше ръката ѝ толкова крехка. — Съжалявам!

— За какво? — Джесика установи, че ѝ е нужно голямо, твърде голямо усилие, за да държи очите си отворени. Светът ставаше мек и неясен, когато ги затвореше. Стори ѝ се, че почувства пръстите му да се преплитат в нейните, но не можеше да е сигурна. — Нищо не си направил.

— Да — сведе поглед към ръката ѝ Слейд. Вече беше напълно безжизнена, трябваше само да я пусне, за да падне върху леглото. — Именно за това съжалявам.

— Сега вече всичко приключи, нали, Слейд?

Преди да успее да отговори, дишането ѝ стана дълбоко и равномерно.

— Сега вече всичко приключи, Джес. — Наведе се и притисна устни в нейните, после се отдалечи.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Слейд потисна усещането за нещо вече преживяно, докато чакаше в приемната на комисаря. Физиономията му беше малко помрачна от първия път, когато седеше тук. Бяха изминали три седмици, откакто напусна болничната стая на Джесика.

След като си тръгна от болницата, той се върна право в къщата. Там трябваше да се справи с напълно обърквания и обзет от тревога Дейвид.

— Простреляна, какво искате да кажете с това простреляна! — Все още виждаше преbledнялото, напрегнато лице на Дейвид, все още чуваше разтрепераните му, сърдити слова. — Щом сте полицай, защо не я защитихте?

Нямаше отговор за това. Качи се да си събере багажа още докато Дейвид набираше номера на болницата. После пое към къщи, изминавайки километрите до Ню Йорк в замаяно изтощение.

Слейд си бе казал, че трябва да зачеркне Джесика, както беше зачеркнал и последната си мисия като полицай. Тя ще получи грижите и почивката, от които се нуждае. Когато е готова да се върне вкъщи, кошмарът ще бъде зад гърба ѝ. А същото, казваше си той, ще важи за него.

После умората и пълното изтощение, които следват такъв продължителен период на крайно натоварване, свършиха останалото. Стовари се в леглото и спа непробудно цяло денонощие. Но тя бе първата му мисъл, когато съзнанието му се пробуди.

Обаждаше се в болницата всеки ден, като си повтаряше, че само довършва работата си. Съобщението беше винаги едно и също — почива спокойно. Имаше дни, когато Слейд трябваше да се пребори с неустоймото желание да се качи в колата и да се върне при нея. По-късно я изписаха. Каза си, че това вече е краят.

Слейд изцяло се отдаде на работата. Романът му беше завършен с шестнайсетчасов маратон, през което време вратата му остана заключена, а телефонът — изключен, след подаване на оставката

оставаха само няколко задължителни посещения в участъка. Още неща за довършване. Подписа договора и изпрати на агента си копие от втория роман.

Отчетите и докладите по случая с контрабандата съживиха твърде отчетливо спомените за Джесика. Слейд попълни документите и отговори на въпросите с лаконичност, която граничеше с неучтивост. Прие професионалната оценка за работата си с ледено мълчание. Искаше да я приключи, да свърши. Напомняше си, че за първи път от трийсет и три години може сам да разполага с живота си. Но тя не го оставяше на мира.

Беше тук нощем, докато лежеше буден и неспокоен. Беше тук и следобед, докато изливаше мисловната си енергия в бележките за следващия си роман. Беше тук, винаги тук, независимо дали крачеше по улиците сам, или бе заобиколен с хора.

Виждаше я на брега, как се смее, а вятърът роши косите ѝ, докато мята парчето дърво за кучето. Виждаше я в кухничката на магазина, как реже сандвичи, докато слънцето хвърля пъстри сенки по кожата ѝ. Макар че се опитваше да го заглуши, чуваше я как шепне неговото име, докато лежи в прегръдките му, омекнала, гореща и нетърпелива. После я виждаше пребледняла и в безсъзнание... и кръвта ѝ по ръцете му.

Чувството за вина го обсебваше, докато отново се хвърляше в работата, за да използва героите, които създаваше, да притъпят спомена за нея. Но те всички, изглежда, притежаваха частица от нея — някой жест, фраза или израз. Как би могъл да избяга от някой, който сякаш знае накъде ще побегне, с каква скорост и колко далеч?

Сега, седнал в приемната на Додсън, Слейд си казваше, че това вече ще бъде краят. През цялото време знаеше, че комисарят ще поиска лична среща. Приключи ли веднъж с него, всички връзки ще бъдат прекъснати.

— Сержант?

Вдигна поглед към секретарката, без този път да обръща внимание на леката, подканваща усмивка, която му отправи. Изправи се мълчаливо и я последва в кабинета на Додсън.

— Слейд! — Додсън се облегна назад и леко кимна към секретарката си. — Никакви обаждания — нареди ѝ той. — Заповядай, седни! — Слейд се подчини безмълвно, а комисарят продължи да

дърпа с наслада от пурата, докато връхчето ѝ се разгоря. Димът се издигна към тавана в спираловидна струйка, която Додсън изгледа с видимо възхищение. — Е, значи приемаш поздравления. — Понеже Слейд му отвърна с все същия безмълвен поглед, той допълни: — За книгата. — Докосна разсеяно с пръсти малката игла на вратовръзката си. — Съжаляваме, че ще те загубим. — Без да промълви, Слейд зачака да приключат с любезностите. — Във всеки случай — Додсън се наведе напред, за да тръсне пепелта от пурата, — по всичко изглежда, че последният ти случай е приключен напълно успешно. Не се съмнявам, че ще има присъда. Сигурно знаеш, че Майкъл Адамс направи пълни признания? — Отправи многозначителен поглед към Слейд, но не получи отговор. — Ефектът на доминото, изглежда, много добре проработи в този случай — едно име води до друго. Така, както върви, ще разполагаме с достатъчно материал за Чеймбърс, за да го елиминираме. Заговор за убийство, съучастие в убийство, опит за убийство — може би дори убийство по онзи случай в Париж — да не говорим за кражба и контрабанда. Да... — Додсън с интерес се загледа във върха на пурата. — Мисля, че за доста време няма да се налага да се тревожим за него. — Изчака цели трийсет секунди, после продължи, все едно, че води двустранен разговор. — Ще дадеш показания, естествено, когато му дойде времето, но това едва ни много ще попречи на новата ти професия. — Твърдоглав, млад глупак, каза си наум, докато дърпаше от пурата. Реши да провери стоманената воля на младия мъж, споменавайки едно име. — Джесика ми каза, че дала на Майкъл няколко хиляди долара, за да подпомогне бягството му. — Докато наблюдаваше за някаква реакция, забеляза съвсем леко трепване в погледа на Слейд. Появи се, после веднага изчезна. Това беше всичко, което му бе нужно, за да потвърди подозрението, което зрееше в ума му след срещата с кръщелницата му. — Тя смята, че това я прави съучастник. Странно, но Майкъл изобщо не е споменал, че му е давала пари — а и аз лично разговарях с него. Носят се слухове, че ти също си се виждал с него веднага след като са го докарали... — Додсън нарочно не довърши изречението. Като видя, че Слейд не се хваща на въдицата, той продължи невъзмутимо. Беше пречупвал няколко костеливи ореха в кариерата си — на улицата и зад бюрото. — Предполагам, че няколко поделящо подбрани думи са били достатъчни Майкъл да си затваря устата, а и Джесика може да си позволи да

загуби някоя и друга хилядарка. Обаче може да се окаже, че ще имаме известни неприятности да я накараме да си затваря устата — усмихна се той. — Тази нейна будна съвест, нали знаеш.

— Как е тя? — Думите се изплъзнаха, преди Слейд да успее да ги спре.

Макар че тихичко изруга под носа си, Додсън не даде признаци да е забелязал.

— Изглежда много добре — завъртя се леко на стола. — Да ти кажа, Слейд, бях потресен, когато я посетих в болницата. Не знам Джесика да е била болна някога през живота си и... ами такъв удар. — Слейд извади цигара и щракна клечка кибрит с рязка, премерена сила. — Но се е съвзела — продължи комисарят, доволен от реакцията.

— Напълно подлуди доктора, докато не я пусна, а след това веднага се върна на работа.

— Този неин магазин — усмихна се за момент Слейд. — Не ми се вярва шумът около случая да навреди с нещо на бизнеса ѝ.

Додсън не пропусна да забележи напрегнатите му рамене и доста се забави, докато изтръскваше пепелта от пурата си.

— Говори много хубави неща за теб.

— Нима? — Слейд издуха дълга струя дим. — Задачата ми беше да осигуря безопасността ѝ и се справих забележително зле.

— Тя е в безопасност — поправи го Додсън. — И все същият инат, както винаги. Двамата с Дейвид се опитахме да я убедим да замине за Европа, да си даде малко време, за да се съвземе. Не ще и да чуе. — Облегна се назад, а по устните му заигра лека усмивка. — Казва, че никъде няма да мърда.

Очите на Слейд се отклониха от гледката през прозореца и се приковаха в тези на Додсън. Чувствата изригнаха в тях мигновено и неудържимо, после отново бях потушени.

— Трудно е за вярване — издума тихо. — Преди не мислеше така.

— И тя така ми каза — изпука с пръсти Додсън. — Даде ми пълен отчет — с доста повече подробности, които ти си пропуснал. Очевидно — продължи Додсън, забелязвайки как Слейд присвива очи, — ти се е отворила доста работа.

— Предостатъчно — отвърна Слейд. Додсън сви устни — в размисъл или в знак на съгласие. Слейд не би могъл да каже.

— Джесика, изглежда, смята, че се е справила с положението ужасно зле.

— Справи се дори много добре — възрази под носа си Слейд. — Ако се беше предала, винаги можех да я извела.

— Да, е... има различия в гледните точки, разбира се. — Погледът на Додсън се спря на рамката със снимките на жена му и децата им. Той също беше имал известни... различия в гледните точки с тази дама от време на време. Спомни си израза в очите на Джесика, когато попита за Слейд. — Естествено, сега, когато всичко приключи — продължи да опипва почвата, — не съм напълно сигурен дали няма да се предаде.

— Закъсняла реакция.

Слейд потисна мигновеното си желание да защити и предпази.

— Ще се справи без проблем и с последиците. В къщата има достатъчно хора, които да се погрижат за нея. Додсън се разсмя.

— Обикновено е точно обратно. През половината време Джесика се грижи за персонала си. Естествено, Бетси ще мърмори известно време, докато накрая Джесика е готова да закрепци. Но няма да го направи, разбира се. Бетси е с нея вече почти двацет години. А и готвачката е почти от толкова време. Прави страхотни бисквити. — Замълча и се замисли. — Струва ми се, че беше преди три години, когато Джесика пое всичките ѝ медицински разходи, след като получи удар. Предполагам, че си видял и стария Джо, градинаря.

Слейд изсумтя и смачка цигарата.

— Трябва да е на деветдесет.

— Деветдесет и две, ако не ме лъже паметта. Сърце не ѝ дава да го освободи, затова през лятото наема едно момче за тежката работа. Малката прислужница, Каръл, е дъщеря на шофьора на баща ѝ. Джесика я взе, когато бащата на момичето почина. Такава си е Джесика! — въздъхна няколко пъти. — Почтена. Почтеността е едно от най-хубавите ѝ качества, но и едно от най-досадните. — Сега, каза си Додсън, е моментът да хвърли бомбата. — Наела е адвокат за Майкъл.

Този път реакцията беше бърза и яростна.

— Какво е направила?

Додсън безпомощно вдигна ръце с дланите нагоре, докато в същото време се мъчеше да сдържи усмивката си.

— Заяви ми, че смятала това за свой дълг.

— И как е стигнала до този извод? — запита Слейд. Самообладанието му се изпари и той скочи и закрачи из стаята.

— Ако не бил работил за нея, нямало да се забърка в тази каша... — сви рамене Додсън. — Не по-зле от мен знаеш как работи умът ѝ.

— Да, когато изобщо работи. Именно Адамс я е замесил; Той е виновен за всичко, което ѝ се случи. На два пъти едва не я убиха, защото не му е стигнал куражът да и защити.

— Така е — кротко се съгласи с него Додсън. — Той е виновен. — Ударението върху личното местоимение беше слабо, но изпълнено с подтекст. Това накара Слейд да се обърне. Додсън срещна очите му с поглед, който бе твърде разбиращ и знаещ. Помисли си, че Слейд за момент заприлича на баща си — импулсивен, емоционален, невъздържан. Но Том, каза си Додсън, никога не би могъл да се бори с такива бурни чувства и да излезе победител. Слейд отново му обърна гръб.

— Щом като иска да му наеме адвокат — каза по-тихо, — това си е нейна работа. Изобщо не ме интересува.

— Не?

— Вижте, комисар... — В пристъп на ярост, Слейд рязко се извърна към него. — Поех задачата и приключих с нея. Написах отчета и се явих на доклад. Подал съм също и оставка. За мен е свършено.

Интересно, колко време ще успееш да се убеждаваш в това, каза си мислено Додсън. После се усмихна и протегна ръка.

— Да, както вече казах, съжаляваме, че те губим.

Въздухът миришеше на сняг, когато Слейд се измъкна от колата. Вдигна очи към небето — нямаше луна, нито звезди. Духаше пронизителен нощен вятър, който свиреше в голите клони на дърветата. Премести поглед към къщата. Тук-там проблясваха светлини — в салона, в спалнята на Джесика. Както се беше загледал, лампата на горния етаж угасна.

Може би си е легнала, помисли си той и се приведе срещу вятъра. Трябва да си вървя, изобщо не трябваше да идвам. Но в същото време, докато си го повтаряше, Слейд изкачи стъпалата към входната врата. Казваше си, че трябва да се обърне, да се качи в колата и да

подкара назад. Прокле демона, който го бе пришпорил да предприеме това пътуване. Вдигна ръка да почука.

Преди юмрукът му да успее да докосне дървото, вратата се разтвори широко. Чу веселия смях на Джесика, усети бързо отъркване на козина в краката си. После я улови както беше хукнала след Юлисис.

Всичко, всичко, което се беше мъчил да забрави, го връхлетя отново в този единствен миг — усещането за нея, уханието, вкусът на кожата ѝ под устните си. После Джесика отметна глава и го погледна право в лицето.

Очите ѝ развълнувано проблясваха, кожата ѝ бе зачервена от смях. Докато стоеше сковано, устните ѝ се извиха в усмивка, предназначена за него. Почувства как краката му омекват.

— Привет, Слейд! Извинявай, едва не те повалихме.

Думите ѝ съдържат повече истина, отколкото сама предполага, помисли си той. Пусна я бързо и отстъпи крачка назад.

— Излизаш ли?

— Само да потичам с Юлисис. — Джесика надникна над рамото му. — Но той вече избяга. — Отново насочи поглед към него и му протегна ръка. — Радвам се да те видя. Влез да пийнеш нещо. — Слейд пристъпи предпазливо вътре, но отбягна протегнатата ръка. Тя се отдалечи да остави якето си на парапета на стълбището и за момент здраво стисна очи, докато беше с гръб към него. — Да идем в салона — предложи весело, след като отново се извърна към него. — Там има хубав огън.

Без да дочака отговора му, Джесика се понесе нататък. Слейд отбеляза, че отново се движи с предишната скорост. И сенките под очите ѝ бяха изчезнали, сякаш никога не са съществували. Беше същата, както в началото — жена с безгранична енергия. Последва я бавно в салона. Тя вече наливаше скоч в една чаша.

— Толкова се радвам, че дойде, къщата е прекалено тиха. — Джесика вдигна гарафата с вермут, без никаква представа какво има вътре. Продължи да говори, докато наливаше. — Няколко дни беше прекрасно, но сега почти съжалявам, че освободих всички. Естествено, наложи се да излъжа, за да ги отпратя. — Говориш прекалено бързо, каза си тя, но не можеше да се спре. — Казах на Дейвид и на цялата

прислуга, че заминавам за Ямайка да се излежавам на слънце за една седмица, после им купих самолетни билети и ги измъкнах от къщата.

— Не е трябвало да оставаш сама — погледна я навъсено, докато му подаваше чашата.

— Защо не? — отметна косата си със смях тя. — Не можех да издържам повече да се отнасят с мен като с инвалид. Достатъчно ми беше в болницата. — Отпи от машата и се извърна към огъня. Няма да му позволи да види болката ѝ. Всеки ден, който прекара затворена в онази стерилна, бяла стая, очакваше обаждането му, взираше се във вратата за посещението му. Нищо. Беше си отишъл от живота ѝ, когато бе прекалено слаба, за да го предотврати. Слейд се взираше в слабичкия ѝ, изправен гръб и се питаше как ще може да си тръгне, без да я докосне.

— Как си? — Въпросът прозвуча рязко и лаконично. Пръстите на Джесика стиснаха по-здраво чашата. Интересува ли те? Отпи от вермута и преглътна думите обратно. После се обърна и му се усмихна.

— Как изглеждам? — Взря се в нея, докато желанието заседна като твърда топка в стомаха му.

— Трябва да качиш още някой килограм.

Джесика се изсмя късо.

— Много ти благодаря. — Изпитваше нужда да прав нещо и затова се приближи и започна да си играе с клавишите на пианото. — Завърши ли книгата?

— Да.

— Значи всичко е наред при теб?

— Всичко е направо прелест. — Отпи с желание алкохолът да притъпи болката.

— Майка ти хареса ли фигурката?

Той объркано свъси вежди.

— О, да. Да, хареса я.

Останаха в мълчание, подчертано от пукота на дървата и заглъхващите ноти. Има твърде много за казване, помисли си Слейд. Или няма какво да се каже. Още веднъж се прокле, че не прояви достатъчно воля, за да стои настрана.

— Върна ли се на работа? — попита на глас.

— Да. Имаме цял куп клиенти, откакто се прочухме. Предполагам, че постепенно ще намалеят. Напусна ли полицията?

— Да.

Отново настъпи тишина, още по-плътна. Джесика с взираше в клавишите на пианото, сякаш се кани да напише симфония.

— Искал си да приключиш работата си, така ли? — изрече тихо тя. — Аз недовършена работа ли съм, Слейд?

— Нещо такова — промърмори той.

При тези думи тя вдигна глава и му хвърли унищожителен поглед. После се обърна и се приближи до прозореца.

— Добре тогава — прошепна едва чуто. Пръстът ѝ започна да чертае сложен лабиринт по стъклото. — Мисля, че казах на представителите на властта точно каквото трябва. В болничната ми стая непрекъснато пристигаха мъже в тъмни костюми. — Отпусна ръка край тялото си. — Защо не дойде да ме видиш... или поне не се обади? — Гласът ѝ укрепна, докато се взираше в отражението на лампата в прозореца. — Не трябваше ли да има някакъв последен разговор за отчета ти... или за това дойде тази вечер?

— Не знам защо дойдох, по дяволите! — отвърна той сърдито, после остави празната си чаша. — Не дойдох да те видя, защото не исках да те виждам. Не ти се обадох, защото не исках да говоря с теб.

— Е, това определено изяснява нещата.

Слейд пристъпи към нея, спря се, после пъкна ръце в джобовете си.

— Как е ръката ти?

— Добре е. — Посегна разсеяно да докосне раната, която бе заздравяла, и си помисли за онази, която не беше. — Докторът каза, че дори няма да ми остане белег.

— Страхотно. Направо страхотно. — Слейд измъкна пакет цигари, после ги захвърли на масата.

— И аз се радвам — спокойно продължи Джесика. — Не обичам белезите.

— Наистина ли мислеше онова, което каза? — Изскочи от устата му, преди да успее да го възпре.

— За белега ли?

— Не, не за проклетия белег! — Прокара обезсърчено ръка през косата си.

— Опитвам се винаги да говоря само това, което наистина мисля — тихо изрече тя. Сърцето ѝ се беше качило в гърлото, докато се опитваше да произнася внимателно всяка дума.

— Каза, че си влюбена в мен. — Всеки мускул по тялото му се напрегна. — Сериозно ли го каза?

Джесика пое дълбоко дъх и се извърна обратно към него. Лицето ѝ беше спокойно, погледът — уверен.

— Да, сериозно.

— Това е изкривеното ти чувство за благодарност — отвърна той, после отиде до огъня и отново се върна.

Нещо в нея започна да се стопля. Джесика усети как едновременно я изпълва облекчение и смях.

— Мисля, че бих могла да направя разлика — отбеляза тя. — Понякога съм много благодарна на месаря за някое хубаво парче, но не съм се влюбила в него... все още.

— О, много забавно — хвърли ѝ гневен поглед Слейд. — Не виждаш ли, че всичко беше заради обстоятелствата, поради самата ситуация?

— Така ли? — усмихна се Джесика, докато се приближаваше към него. Слейд отстъпи назад.

— Не искам абсолютно нищо от теб — каза ѝ той разгорещено. — Искам добре да го разбереш.

— Мисля, че разбирам. — Повдигна ръка и докосна лицето му. — Мисля, че много добре разбирам.

Хвана я за китката, но не успя да събере сили да я отблъсне.

— Знаеш ли какво изпитах, докато те държах в безсъзнание... и с ръце, изцапани от кръвта ти? Знаеш ли какво ми беше да те видя в онова болнично легло? Виждах съм трупове с повече цвят. — Усети как пръстите му леко потрепериха, преди да пуснат китката ѝ. — По дяволите, Джес! — прошепна и рязко се отдръпна, за да си налее още скоч.

— Слейд... — обвини ръце около кръста му Джесика. Как не се беше сетила за това? — запита се тя. Защо не беше проумяла, че той ще обвинява себе си? — Аз бях тази, която се оказа в неподходящ момент на неподходящо място.

— Недей! — Постава ръце върху нейните и решително ги издърпа. — Нищо не мога да ти предложа, не разбираш ли? Нищо.

Различни полюси, Джес. Ние дори говорим на различни езици.

Ако беше с лице към нея, щеше да види появилата се бръчица между веждите ѝ.

— Не знам за какво говориш.

— Погледни това място! — посочи с жест стаята, докато се извърташе към нея. — Къде живееш, как живееш. Това няма нищо общо с мен.

— О! — нацупи устни и се замисли тя. — Значи си бил сноб.

— Дявол да те вземе, нищо ли не можеш да разбереш? — сграбчи я гневно за раменете. — Не те искам.

— Опитай пак — предложи тя.

Слейд отвори уста, после отново я разтърси, за да заглуши отчаянието си.

— Нямах право. Нямах право да се настаняваш така в главата ми. Искам да се махнеш. Веднъж и завинаги да се махнеш!

— Слейд — спокойно отвърна тя, — защо не престанеш да се съпротивляваш толкова и не го приемеш? Никъде няма да ходя.

Как ръцете му намериха пътя в косите ѝ, той не разбра. Но се озоваха потънали дълбоко в тях. Съпротивлявайки се до последно, той се предаде.

— Обичам те, по дяволите! Иде ми да те удуша заради това. — Очите му станаха тъмни и буреносни. — Завладя ме — изрече обвинително, когато тя го погледна спокойно и сериозно. — Още от самото начало ме завладяваше, докато вече не можех да дишам без теб. За Бога, подушвах те дори в полицейския участък! — Тласкан колкото от гняв, толкова и от желание, той я привлече в ръцете си. — Мислех, че ще полудея, ако не те целуна отново. — Устните му се впиха в нейните не особено нежно. Но пък Джесика не търсеше нежност. Ето го неудържимия, болезнен допир, който бе копняла да усети отново. Желанието ѝ се сля с неговото и се взриви. Останаха притиснати за един дълъг, трепетен миг.

— Желая те. — Думите му се отрониха накъсано, докато два чифта ръце се бореха с дрехите. — Веднага... — Напипа голите ѝ гърди и простена. — Толкова време мина!

— Твърде много.

Думите вече бяха невъзможни. До тях огънят пращеше, нови пламъци лумваха по дървото. Вятърът трополеше по прозорците. Те не

чуваха нищо, не усещаха нищо, освен себе си. Устни се търсеха, после се разкъсваха. Ръце изследваха, после завладяваха. Нямахме време за спомени. Зажаднели, двамата свършиха заедно, оставяйки пронизващото удоволствие да изтрие всички съмнения. Останаха притиснати един в друг, докато страстта изтляваше в задоволство.

Когато поиска да се премести от нея, Джесика го задържа.

— Не, не мърдай — прошепна тя.

— Притискам те.

— Само малко.

Слейд надигна глава, за да ѝ се усмихне и се озова потопен в замъгления кехлибар на очите ѝ. Бавно очерта с пръст изпъкналия контур на скулата ѝ.

— Обичам те, Джес.

— Още ли се сърдиш заради това?

Успя да зърне усмивката му, преди да зарови лице в шията ѝ.

— Примирен.

Джесика изохка леко и го блъсна по рамото.

— Примирен, а? Много мило, няма що! Добре, нека ти кажа, че и аз не си представях, че ще се влюбя в злонравен бивш полицай, който се опитва непрекъснато да ме командва.

Това тръпчиво ухание на гора, което се излъчваше от кожата ѝ, го разсейваше. Притисна се в шията ѝ и се потопи в него.

— В кого си представяше, че ще се влюбиш?

— В кръстоска между Албърт Швайцер и Кларк Гейбъл.

Слейд изсумтя презрително, после отново повдигна глава.

— Така ли? Е, близо си. Ще се омъжиш ли за мен?

— Имам ли избор? — изви вежди Джесика. Наведе се и леко захапа устните ѝ.

— Не беше ли ти тази, която твърдеше, че човек винаги има избор?

— М-м-м, така е. — Привлече го по-близо за дълга, утоляваща целувка. — Предполагам, че и двамата трябва да направим своя избор, нали?

Очите им се срещнаха, после проговориха едновременно:

— Теб!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.